

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOK SATILAN YAZARI

JENNY HALE

Işıltılı ve Eğlenceli Bir Yılbaşı
Aşkına Hazır mısınız?

NOEL'DE BULUŞALIM

"Jenny Hale'nin güzel hikâyeleri
kalbinde dokunacak."

—RaeAnne Thayer
New York Times Çok Satan Yazarı

Belki de mutluluk, elmas gibi ışıldayan bir kar tanesinde saklıdır...

Londra'da yaşayan, gezgin yazar ve araştırmacı Stella Fisher, babasının kaybı sonrası geçireceği ilk Noel'de annesinin yalnız yaşadığı çiftlik evine gitmeye karar verir. Evde onu bir sorun bekliyordur: Küçük kız kardeşi Lily'nin kimseye haber vermeden evlenmesi, zaten dağılmış gibi duran aile için ağır bir darbeden farksızdır.

Stella eve döndüğünde, yıllar önce terk ettiği Henry Dutton'la karşılaşır. Her ikisini de mahveden o yıkıcı ayrılıktan sonra Henry onunla tek kelime dahi konuşmaz. Stella da bu düşmanca tavrın ardında çok büyük bir nedenin olduğunu fark etmez. Genç kadın geçmişte bıraktığını düşünürken, Henry'nin o mavi t... er şeyi tekrar su yüzüne çıkarır.

Stella, çam ağacı... altısı altında, hayal ettiğinden çok daha fazlasını keşfedecektir. Belki de eski hayatına geri dönebilmek, kaçtıklarını kucaklamaktan geçiyordur?

Jenny Hale'in kaleminden dökülen *Noel'de Buluşalım*, gerçek sevginin yaşanan acılara rağmen tüm coşkusuyla bizi sarıp sarmaladığını gösteren sıcak çikolata tadında bir aşk hikâyesi...

nemesiskitap.com

nemesiskitap | nora | masalperest

KDV' den muaf

JENNY HALE

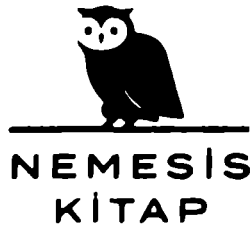

NOEL'DE BULUŞALIM

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Düzenleme
Ny.ozlem

ZM

Birinci Bölüm

On bir saat önce, Stella Fisher Atlantik'in diğer tarafındaydı.

Önceki gün, Londra'daki St. Thomas Hastanesi'nde geçen uzun bir araştırına gününden sonra, telaşla Covent Garden'daki eski pazar binasına girmiş, Noel alışverişine çıkmış olan kalabalığın arasına dalmıştı. Canlı renkli İngiliz bayraklarının altında, aralık ayının dondurucu soğuğuyla başa çıkabilmek için kendisini bir kafeye atıp kafeinsiz bir kahve almıştı. Sıcak kahvesini aldıktan sonra, çizmelerinin parke taşlarında yankılanan sesleri arasında meydana'daki devasa Noel ağacının yanından geçmiş, istasyona doğru giderken dönüp ağaca doğru dürüst bakmamıştı bile.

Dizüstü bilgisayarının çantasını omzuna asmış, şehrin bir ucundaki metro istasyonunda treni yakalayabilmek için koridorlardan geçip yer altına inmişti. Eve gidip rahatlamak, ısınmak için hazırdı ama ertesi gün kalabalık bir uçakta başka bir ülkeye seyahat edeceğinden haberi yoktu.

Finchley Yolu, 27 numarada kaldığı huzurlu ufak daireye vardığında, içeri girip eşyalarını kapının hemen yanına bıraktı. Yarı boşalmış olan bardağını, hoş bir arka bahçeye baktığı için bir çalışma masası olarak da kullandığı mutfak masasına koydu.

Sonra pencerenin önüne geçti, nadiren bulutsuz olan kış göğünün cılız ışığı altında parıldayan buz tutmuş çalılıklara ve ilkbaharda tomurcuklanacak olan kıvrımlı çiçek tarhlarına baktı. New York'taki minnacık dairesinin aksine, o daire kalabalık şehirde uzun saatler dışarıda kaldıktan sonra Stella'ya inanılmaz bir huzur veriyordu.

Kadife koltuğa çöktü. İnleyerek çizmelerini çıkarıp sızlayan parmaklarını oynattı. Ayakları da geri kalanı gibi Londra hayatına alışamamıştı. Çılgınca tempoya, gün boyu oradan oraya koşturmaya uyum sağlayamamışlardı.

Telaşla geçen bir günün ardından tek başına kalınca, etrafa garip bir sessizlik çöküyordu ve son sekiz senedir hangi şehirde olursa olsun buna alışması zaman alıyordu. İlk başlarda, sessizlik onu rahatsız etmişti ama zamanla hayatının önemli bir parçasına dönüşmüş, ona düşüncelerini toparlayacak alanı ve zamanı sunmuştu.

Ama o gece, annesi Anna Fisher Leiper's Fork, Tennessee'den arayıp eve gelmesini istediği için dinlenecek fazla vakti olmadı.

Stella yine koşturmaya başladı ama bu sefer, iki uçuş arasında çok az vakit olduğu için Atlanta Havaalanı'nın uçsuz bucaksız, parlak zemininde resmen koşarak yolculuğunun son ayağı olan Nashville aktarmasına yetişmeyi başardı. Heathrow'da iki, havada dokuz buçuk saat geçirdikten sonra, etrafında neler olduğunu fark edemeyecek kadar yorgun ve açtı, bir soluk alamayacak kadar da acelesi vardı. Önce terminal kapısına ulaşip bir şeyler atıştıracak vakti var mı diye bakması gerekiyordu. Elinde biniş kartıyla yoğun tatil kalabalığının arasında ilerlerken, kabin valizleri sızlayan omzundan iki ağır kaya gibi sarkıyordu.

Hızla ilerliyor, insan kalabalığının etrafından ustalıkla dolaırken bir yandan da telefonunu kontrol ediyordu. Telefonunu açtığı anda uçuş sırasında biriken mesajlar peş peşe gelmeye başlamıştı. Mesajlardan biri onu saat kaçta alması gerektiğini soran

annesinden, bir diğeri sadece, “Selam,” demiş olan kız kardeşi Lily'dendi.

Annesine varış saatini yazdı, aktarma uçağına doğru gittiğini, birkaç saate kadar görüşeceklerini söyledi. Sonraki ikinci mesajım kız kardeşine yolladı ama ikisi de yerine ulaşmadı. İç çekti. Havaalanı internet bağlantısı... Terminaldeki dükkândan dergiyle bir çörek alabileceğini düşünürken –küt– kendisini yerde buldu ve üstüne sıcak kahve döküldü.

“Aman Tanrım, çok özür dilerim,” dedi bir kadın. Kenarlarından kahve damlayan karton bardağı aldı ve Stella'nın kalkmasına yardım etti. “Çantamda el kremimi aramaya dalmışım. İyi misiniz?”

“İyiyim,” dedi Stella. Üstündeki yazıların ıslanmadığından emin olmak için biniş kartını kontrol etti. Islanan bluzunu çektiştirirken kahvenin tenine kadar sızdığını, üstünün karamel koktuğunu fark etti. “Ben de telefonuma baktığım için etrafıma dikkat etmiyordum. Benim hatam da olabilirdi.”

“Gidip peçete bulayım,” dedi kadın. Hayretle başını iki yana salladı. Birden durup yere eğildi. “Ay, az kalsın bunu kaybedecektiniz.” Ucunda mavi bir taş olan gümüş bir kolyeyi ona uzattı. “Çok yazık olurdu.” Stella'nın elini tutup kolyeyi avcuna koydu.

“Ama bu...” Stella kadına kolyenin ona ait olmadığını söylemeye çalıştı ama kadın çoktan dükkânlara girip çıkmaya, peçete var mı diye sormaya başlamıştı. Stella çılgınlar gibi etrafına bakınıp kolyesini kaybeden birisi var mı diye anlamaya çalıştı fakat herkes hızlı adımlarla yanından geçiyordu ve kimse bir şeyini kaybetmişe benzemiyordu.

Tam o sırada, uçuş programı panosundaki bilgiler güncellendi ve uçağına yetişmesi için sadece on beş dakikası kaldığını fark etti. Pencereden dışarıya baktığında, uçakların üstüne yağan parıltılı kar tanelerini görünce, terminal kapısına zamanında gitmezse bütün gece orada kalabileceğini anladı. Kaybedecek bir saniyesi bile olmadığı ve yanlışlıkla çöpe atılabilir diye kolyeyi

yerde bırakmak istemediği için bunu cebine tıkıp koşmaya başladı.

Nihayet, terminal kapısına vardığında, uçağa binmesi gereken son yolcu olduğunu gördü.

“Ah, uçağı kaçırmınıza *ramak* kalmıştı,” dedi neşeli bir uçuş görevlisi, kırmızı rujlu dudaklarında bir gülümsemeyle. Stella’nın uçuş kartını alırken, telsizden son anonsunu yaptı. Ter içinde ve nefes nefese kalmış olan Stella, lekeli biniş kartını kadına uzattı, kadın buna göz atıp geri verdi. Stella, hızla yolcu köprüsünden geçip uçağa bindi ve koltuğuna gitti. Çantalarını en yakındaki boş bölmeye yerleşirdi, ardından üstünden keskin bir gül ve pudra kokusu yayılan yaşlıca bir kadın ile koltuğunda omuzlarını sarkıtmış, kapüşonunu gözlerine kadar çekmiş ve kulaklıklarını takmış olan bir gencin arasına sığıştı.

Uçak pistte ilerlemeye başladı, kabin görevlileri uçuş öncesi güvenlik anonslarını yaptılar. Stella koltuğuna yerleşip başını geriye yasladı ve gözlerini yumdu. Çok geçmeden, motorlar tam güç dönmeye başladı, basınç Stella’nın gövdesini arkaya itti ve onu o ana geri getirdi. Uçak havalanıp sağa döndükten sonra, Stella gencin yanındaki pencereden manzarayı gördü. Atlanta altlarında ufak yeşil bir alan gibi gözükene kadar yükseldiler.

Açlıktan mahvolmuş, bitkin düşmüş ve son birkaç saattir üstünde olan gömlekten yayılan ekşi karamel kokusundan biraz huzursuz olmuş bir hâlde Nashville’e vardığında, diğer yolcularla birlikte terminal salonuna gitti ve havaalanının hediyelik eşya mağazalarından birine girip bir tişört satın aldı. Tişörtün ön tarafında, kocaman kırmızı harflerle “Müzik Şehri” yazıyordu. Banyoya gidip üstünü değiştirdi ama aynadaki aksini görünce durdu. Gözlerinin önüne blucinlerle ve tişörtle yaşadığı gençlik seneleri gelmişti. Derin bir nostalji hissiyle, tişörtün uçlarını tutup genç kızlığında son baş şaheserini yaratırken çömlekçi çarkına takılmasın diye yaptığı gibi bir düğüm attı. 1820’li yıllarda

inşa edilmiş olan çiftlik evlerine taşındıklarında, babası tavan arasında bir çömlekçi çarkı bulmuş, onun için tamir etmişti. O Noel'de, ona evlerinin arka tarafındaki kulübede muhafaza ettikleri ufak bir fırın satın almıştı. Stella seneler içinde kaç tane kâse ve vazo yaptığını hatırlamıyordu.

Stella her şeyin nasıl işlediğini öğrenmeyi her zaman çok sevmişti. Merakı basit mekanik aletlerle başlamıştı ama büyüdükçe ilgi alanı insan bedeninin işleyişine kaymıştı. Stanford'a kabul edildiğinde, sinir bilimine odaklanmış, ortak tıp doktorası programında sekiz sene okumuştı.

Okul onun için kolaydı. Lisedeki dersleri rahatlıkla vermiş, son senesinde üniversite seviyesi dersler almıştı. Muhteşem akademik sicili ve lisede aldığı ileri seviye derslerle, dört senelik lisans eğitimini üç senede tamamlayıp tıp okuluna başlamıştı, sonra da staj döneminin bir senesini tamamlamıştı. Ama bir süre sonra, bu zorlu programdan *keyif* alıp almadığını sorgular olmuştu. İlk başlarda, ufak bir kasabada büyümüş olan bir kızın ne kadar ilerleyebileceğini görmek heyecan verici olmuştu ama ilerledikçe bu işin ona uygun olmadığını hissetmeye başlamıştı.

Üç sene daha nasıl staj yapacağını düşünürken, bir okul arkadaşından *Brain Borders Dergisi*'nin bir baş araştırmacı aradığını duymuştu. Yabancı ülkelere seyahat etmenin cazibesi, eskiden beri uzak yerleri görme arzusunu tetiklemişti. Senelerce akademik hayatta yorgun düştüğünden bir anda işe başvurmuştu ve altı aydan kısa bir sürede, kendisini ilk görevi için Brüksel'e giderken bulmuştu. Hayatının en iyi kararlarından biri olmuştu.

Senelerdir bir tişört giymemesine rağmen ona garip bir şekilde doğal gelmişti. Sanki uzun zamandır dışarıya çıkmasına izin vermediği farklı bir yanı ortaya çıkmıştı. Aynadaki aksini inceleyen, yüzünün yaşlandığını fark etmemesi imkânsızdı. Daha mı bilgelik doluydu? Kesinlikle.

Stella lekeli bluzunu katladı. Bluzu çantasına koymak için eğildiğinde cebindeki bir şeyin bacağına battığını hissetti. Ayağa kalkıp cebinden kolyeyi çıkardı. İlk kez durup kolyeye dikkatle baktı ve hayretler içinde kaldı.

Elindeki kolyeyi kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Elinde parıldayan etrafı elmaslarla kaplı, mavi taşlı zarif kolyeyi inceledi. Gümüş zincirinden tutup kaldırdığında, ucundaki taş ileri geri sallandı. Etrafındaki metal kısım antikaya benziyordu... Kolye ucunu arkasına çevirip ufak harflerle yazılmış olan yazıyı okumaya çalıştı ama okuyamadı.

Değerli bir şey olabilir diye kolyeye dikkat etmeye karar vererek ikinci kere kilit yerinin sağlam olup olmadığını kontrol etti. Sağlam olduğuna kanaat getirince, kolyeyi emniyete almak için boynuna taktı. Ellerini ensesine götürüp kilit yerini kapattı, aynadaki aksine baktı. Köprücük kemiğinin üstüne kadar uzanan kolye, yeni tişörtüyle büyük bir tezat oluşturunuyordu. Parmaklarını taşların üstünde gezdirirken kime ait olduğunu merak etti. Sonra kolyeyi tişörtünün altına soktu. Eve varınca, Atlanta Havaalanı'nı arayıp birisi kolyesini kaybettiğini bildirdi mi diye sorması gerekiyordu.

Gözleri zaman farkından ve uzun uçuştan dolayı yanıyor, midesi gurulduyordu. Valizini alıp annesiyle buluşmadan önce bir şeyler atıştırmak için tuvaletten çıktı.

İkinci Bolam

Stella parmaklarını ısıtmak için kırmızı Noel fincanını iki eliyle kavrarken çocukluk yatak odasının pencere pervazına yaslandı. Renkli Noel ışıkları, alacakaranlıkta arka bahçenin çitlerinin üstünde neşeyle yanıp sönüyordu. Ocak ayında babasını kaybettikleri için tüm Noel aktivitelerini annesi üstlendiğinden, o sene ışıklar daha aşağıya asılmıştı.

Her daim bir aile reisi olmuş olan babası, Stella'nın çocukluğu boyunca çiftlik evlerini tadilattan geçirmek için dur durak bilmeden çalışmış, bir kez olsun tatile çıkmamış ya da parasını gereksiz şeylere harcamamıştı; her anını ailesine ayırmıştı. Stella bir keresinde ona hiç küçük kasabalarından ayrılp dünyayı görmek istedi mi diye sormuştu. Babası, *"Benim dünyam ailem,"* diye yanıt vermişti.

"Demek bu sefer Londra'daydın?" diye sordu annesi dalgın bir ifadeyle. Stella'nın görüş alanına girip çıkıyor, yataktaki battaniyeleri düzeltiyor, yastukları kabartıyordu. Yatak odasındaki ortam, Stella'nın önceki gün kahve içtiği yerlerden oldukça farklıydı ve annesi onu havaalanında karşıladığından beri gergindi.

“Evet.” Stella bakışlarını pencereden ayırıp annesine döndü.

“Ne üstünde çalışıyorsun?”

“Beslenmenin uzun süreli beyin sağlığı üstündeki etkileriyle ilgili bir makale yazıyordum.” İş yerinde, beyin araştırmaları alanında öncü, *Brain Borders Dergisi*’nin başkanı meşhur Steven Rotrosen tarafından verilen saygın Başkan Ödülü için bütün gözlerin üstünde olduğunu söyleyemedi. Annesi yeteri kadar baskı altında olduğundan onu boşuna umutlandırmak istemedi. Önceki sene kocasının vefatı ve onu nadiren ziyaret eden kızları yüzünden annesi yeteri kadar üzüntü yaşamıştı. Ama Stella bu ödülü kazanırsa, ciddi bir terfi alacaktı.

Annesi durup burnunu kırıştırdı. “Of. O tür şeyler yazdığımı bilmiyordum.”

Stella gülümsedi. “Bazen bu konular beni de çok sıkıyor.”

Buna rağmen o kasabadan ayrıldıktan on üç sene sonra dergide başını kaşıyacak vakti yoktu. Uzun bir ziyaret için kasabasına gidecek kadar vakti olmamasına rağmen buraya gelmişti. Buna mecburdu; annesinin ondan ve kız kardeşi Lily’den başka kimsesi yoktu.

Yine de işinin son kısmını tamamlaması gerekiyordu. Tatil döneminde, ofislerde sadece gerekli sayıda personel kalıyordu ve makalelerini Noel’den önce editörüne yollaması gerekiyordu. Terfi için onu düşünmelerini istiyorsa, bunu mutlaka yapmalıydı. Londra’daki tıp ekibi araştırmalarını Stella’nın düşündüğünden daha geç tamamlamıştı. Dolayısıyla dergi makalesinin son teslim tarihini mümkün olduğunca ileri atmıştı.

Aslında Noel tatili başlayana dek Londra’da kalmayı ve iki makaleyi de orada tamamlamayı planlamıştı ama şimdi işinin geri kalanını bitirmek için baştan başlaması gerekiyordu. Annesi arayıp eve daha erken gelmesini istediğinde, biraz ayarlama yapması gerekmişti ama makaleleriyle ilgili planlarını değiştirmeyi başarmıştı. Editörüyle birkaç kere konuştuktan sonra, travmatik

beyin yaralanmalarıyla ilgili ikinci makalesini, Leiper's Fork'a kırk dakikalık bir araba yolculuğu mesafesinde olan Nashville, Vandevily'de tamamlamak için onay almayı başarmıştı.

"O kadar seyahat etmeyi miden nasıl kaldırıyor anlamıyorum," dedi annesi, odada koştururken. "Saat farkları yüzünden Avrupa'dan New York'a, sonra tekrar Avrupa'ya gidip gelmek... Sistemini zorluyor olmalı."

"İdare ediyorum," dedi Stella. "Keyif de alıyorum aslında."

Derginin baş araştırmacısı ve seyahat yazarı olarak oradan oraya gitmeye alışmıştı. Son altmış gün içinde dört şehre gitmişti. Bu hızlı hayat ona güç veriyordu ve yeni ortamlarda canlanıyordu. Ayrıca evine yakın olmadığına, hüznü -babasıyla daha fazla vakit geçiremediği için kendisinden başka kimsenin anlamadığı diğer acı hatıralar yüzünden hissettiği hüznü- zihninden atmanın daha kolay olduğunu fark etmişti. Zaten bu yüzden kendisini işine adanmış, seneler içinde dünyanın dört bir yanına gitmiş ve sadece kısa ziyaretler için kasabasına dönmüştü.

Dolabındaki beyaz renkli sade saten elbiseye baktı ve bununla ilgili anılarına tahammül edemediği için dolabı kapattı. Çocukluğunun tamamını geçirdiği evde geçmişiyle yüz yüze gelmesi gerekecekti ama önce annesinin canının neden sıkın olduğunu anlaması gerekiyordu.

Bakışlarını yeniden yıldızsız gökyüzüne çevirdi. Ev neredeyse bir sene sonra hâlâ ölen sahibi için ağlıyormuş gibi, pencerenin camından aşağı bir damla ıslak kar tanesi süzüldü. Ev, babasının şen kahkahası ve kıvrak esprileri olmadan bomboştı.

Fincanını şifonyere bırakıp on yaşındayken büyükannesinin hediye ettiği altın saç fırçası takımına baktı. "Lily'ye ulaşabildin mi?"

Lily birkaç saatlik mesafede, Chattanooga'da çalışıyordu. Dolayısıyla Stella ondan önce eve vardığına şaşırmıştı.

Annesi içine gergin bir nefes çekti. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Stella'nın elleri hareketsiz kaldı ve annesine döndü.

“Bu sene Noel’de eve geleceğini sanmıyorum.”

Babası olmadan geçirecekleri ilk Noel’di. Telefonda annesinin desteğe ne kadar ihtiyacı olduğunu duyduktan sonra Stella kız kardeşinin de hemen geleceğini sanmıştı.

“Şu anda Costa Rica’da. Galiba evlenmiş.”

Stella'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ciddi olamazsın.” Küçük kız kardeşinin onsuz evlendiğini duyunca içini derin bir suçluluk hissi kapladı – gerçi kendisi de aynı şeyi yapardı.

“Gayet ciddiylim.” Annesi bakışlarını yataktaki bir noktaya diktikten sonra zaten düzgün duran bir battaniyeyi düzeltmeye girişti.

Stella, Lily ve babaları, kız kardeşlerin küçüklüğünde ayrılmaz bir üçlüydü; küçük kızlar onun gölgesi gibiydi. İşlerini birlikte yapar, parkta beyzbol oynar, futbol maçlarına giderlerdi. Babaları eski çiftlik kamyonetinin motorunun nasıl ayarlanacağını bile öğretmişti ama aslında o gün bunu öğrenmeye hevesli tek kişi Stella olmuştu. Lily sadece orada dikilmiş, onlara aletleri uzatmış ve gevezelik etmişti.

Her zaman eski çiftlik evinin basamaklarında evlenmeyi, birisinin üstünde gelinlik olacağını, diğerinin onun yanında duracağını hayal etmişlerdi. On ve sekiz yaşlarındayken, gür sarı bukleli, iri kahverengi gözlü kızlar babalarının kucağma tırmandıklarında ve ona planlarını anlattıklarında, “*Hiçbir masraftan kaçınmayacağım*,” demişti babaları. İçlerinden biri evlendiğinde çiftlik evinin verandasında büyük bir parti vereceklerdi. İrili ufaklı yeşil tepelere ve yaşlı meşe ağaçlarına karşı muhteşem bir parti olacaktı.

Bu hayali ilk yerle bir eden Stella olmuştu. Hemen hemen on sekiz yaşlarındayken, Lily’yle yaptığı anlaşmanın anısı, hayatının dibine bir tüy gibi çöküvermişti. Gençlik sevdasıyla anlık bir karar almış, ilk ve tek sevgilisi Henry’yle kaçıp evlenmişti. Nikâhta sadece yakınlarda devasa bir şelalenin olduğu Jackson Falls’da

yolun sonundaki kasaba kilisesinin eski bir içki kaçakçısı olan vaizi ve nikâh memuru Waylon Evans vardı. Stella bütün parasını dolapta asılı olan o beyaz saten elbiseye harcamıştı.

Gözlerini kapattığında, eve gelip babasına evlendiğini söylediğinde onun nasıl belli belirsiz bir tereddütle gülümsediğini hâlâ görebiliyordu. Kendisi bile çocukluk hayallerini hatırlamıyorken, babasının hatırlamasını beklememişti doğrusu. Nikâh günü babasının umut ettiği gibi olmamasına rağmen babası yine de kendisinin karısıyla yaptığı gibi genç yaşta evlenip ufak kasabalarında yaşamaya karar vermesine mutlu olmuştu. Stella babasına bu fırsatı vermediğini hissediyordu. Koluna girip onunla mihraba kadar yürüme fırsatını vermemişti. Farklı nedenlerden dolayı, babası bunu Lily için de yapamamıştı.

Stella oradan ayrıldığından beri genç yaşta yaptığı evliliğinin neden yürümediğiyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı ve bundan sonra da bunu düşünmek istemiyordu. Keşke babası hayattayken ona her şeyi söyleyebilseydi diye düşündü. Hep hayatta çok yükseleceğini, sihirli bir an geleceğini, artık suçluluk ve utancın onu bu kadar üzmeyeceğini ve oturup babasına her şeyi açıklayabileceğini hayal etmişti. Bu fırsatın asla eline geçmeyeceğini düşünmemişti.

Boğazma oturan yumruyu gidermek için yutkundu, kendisini konuşmaya devam etmeye zorladı. “Lily’nin birisiyle görüştüğünü bile bilmiyordum,” dedi. Cebinden telefonunu çıkarıp kız kardeşinin numarasını açtı.

“Ona ulaşman mümkün değil. Doğruca sesli mesaja düşüyor. Denedim.”

Stella havaalanında yolladığı iki mesajın da ona ulaşmadığını hatırladı. Yurt dışında yaşadığı için zaman zaman ülkeler arası mesajların gitmesinin zor olduğunu biliyordu. İşe yarayan başka uygulamalar olduğunu öğrenmişti ama Lily’nin bunları bildiğini sanmıyordu. Hem kız kardeşi ödeme planını değiştirmediyse,

mesaj yollamak çok pahalı olurdu. Dahası, ıssız bir bölgede iyi çekmeyen bir hat yüzünden de mesajlar ulaşmıyor olabilirdi.

“Onunla hiç konuştun mu?”

Ne kadar endişeli olduğu dudaklarının iki kenarındaki çizgilerden belli olan annesi başını iki yana salladı. “Kısa bir mesaj yazıp beni sevdiğini ama konuşmak için vakti olmadığını, Costa Rica’ya gitmesi gerektiğini ve evlendiğini söyledi. Sonra mesaj bir anda sona erdi.”

Stella kafası karışmış bir hâlde dudağını ısırды. “Kar biraz tutmaya başladı galiba,” dedi, konuyu değiştirerek.

“Evet,” dedi annesi ama ağır hava dağılmadı.

Stella’nın gözleri, Atlantik’i geçtiği seyahatinden sonra saat diliminin çarpıcı bir şekilde değişmiş olmasından dolayı yanıyordu. Manzaraya bakmadan önce gözlerini sıkı sıkı yumdu. Penceresinin yanındaki akça ağaçtan, nihayet çıplak dalından kopan bir yaprak düştü. Yaprak süzülerek yere kondu ve yanıp sönen Noel ışıklarının altında birikmeye başlayan karların arasında parıldadı.

Stella pencereye sırtını döndü. O öğleden sonra eve geldiğinde, kilerin neredeyse boş olduğunu fark etmişti –sadece kahve ve birkaç konserve çorba görmüştü– ve annesinin nasıl idare ettiğini merak etmişti. Fırtınanın başlamasına ramak kala valizlerini eve taşımayı başarmıştı. O sırada, o bölgede eşi benzeri görülmemiş şiddetli bir kar yağışı vardı ve bir an önce dışarı çıkmazlarsa, inişli çıkışlı ana yollardan ilerlemek imkânsız hâle gelecekti. O akşam bir şeyler yemek istiyorlarsa, market alışverişine gitmeleri gerekiyordu.

“Yollar buzla kaplanmadan önce markete gitsek iyi olacak.”

Annesi pencereden dışarı baktı. “Evet, gitsek iyi olacak.” Fırtına, Lily ve babalarının yokluğu ve tatil dönemi yüzünden, annesinin endişesi elle tutulacak kadar yoğundu. “Seni aldıktan sonra benzinim azalmıştır. Yollar çoktan buzlanmış gibi görünüyor. Sence hava dışarı çıkılacak kadar güvenli mi?”

“Güvenli sanırım. Hemen markete gidip gelebiliriz,” dedi Stella. Bir kasaba marketi görevi de gören ufak benzinlikten söz ediyordu. Market, evlerinden arabayla beş dakikalık mesafedeki iki otlığın arasındaydı. “Esas alışverişi yarın yapabiliriz.”

“Ya dedikleri gibi gece daha da çok kar yağarsa?” dedi annesi, Stella’nın hiç duymadığı kadar endişeli bir sesle. “Garaj yolunu nasıl temizleyeceğiz?”

“Gece boyunca kar yağacağını sanmıyorum. Bu civarda asla o kadar kar yağmaz. Ama yağarsa bile bir şeyler düşünürüz.” Stella garaj yolunu açmak için yedi buçuk kilometre yarıçapındaki bir bölgede karları küremelerine yardım edebilecek birisi var mı diye düşündü. Çiftliklerin olduğu bölgedeki tarlaların ne kadar büyük olduğu göz önüne alınacak olursa, pek kalabalık bir yerleşim alanı değildi. Arkadaşlarının hepsi onun gibi üniversiteye gitmek için oradan ayrılmış, başka eyaletlere yerleşmişti ama aileleri hâlâ orada olabilirdi. Stella orada olduklarından neredeyse emindi.

“Casey’nin ailesi ne yapıyor? Hâlâ Maple’dalar mı? Yarın ihtiyacımız olursa bize yardım edebilirler.”

“Evet ama Southall’a gitmeleri gerekir. Hem son zamanlarda yağın yağmur yüzünden nehir fazla kabarmıştır. Yol suların altında kalmadıysa bile bir buz tabakasıyla kaplı olduğundan eminim.”

“Marty’yi arayabiliriz,” dedi Stella, yolun ilerisindeki yaşlı çiftçiye hatırlayınca.

“Beli ağrıyor, o yüzden Penny onu her yere arabayla götürüyor ve *bu* havada hayatta dışarı çıkmaz.” Annesi başını iki yana salladı. “Emekli olduğum ilk sene, hazır zamanım varken daha iyi plan yapmış, yardım istemiş olmalıydım ama dışarıya asmaya çalıştığım Noel süsleri yüzünden suyun altındaymışım gibi hissettim.”

Stella yanağının iç kısmını ısırды. Aklına gelen tek diğer kişiden söz etmedi. Zaten artık kasabada değildi. “Tamam.” Odanın

köşesindeki botlarını aldı. “Tipi daha da şiddetlenmeden gide-
lim. Arabayı ben kullanırım.”

“Bu havada dışarı çıkmanın güvenli olduğundan emin mi-
sin?” Annesi kolunu çekti.

Stella botlarını giydi ve yatağının yanındaki komodinin çek-
mecesinden eski araba anahtarlarını çıkardı. “Yollar henüz ka-
panmadı, anne. Ama şimdi gitmezsek, durum kötüleşebilir.
Benim arabamın deposunda daha mı çok benzin var?”

“Evet.” Annesi, gözlerinde yeni bir korku ve zoraki güç karışı-
mı bir ifadeyle sırtını dikleştirdi ve yatak odasının kapısını açtı.
“Tamam.”

Stella lisede kullandığı eski Mazda’yı çalıştırmak için dışarı
çıktığında, araba hâlâ on üç sene önce kalıcı olarak oradan ayrı-
lırken park ettiği garaj yolundaki yerinde duruyordu. Annesi ona
babasıyla birlikte birkaç kere arabasını kullandıklarını söylemişti
ama seneler içinde hep yaptıkları gibi aynı yere park etmişlerdi.

Arabaya bindiklerinde hava soğuktu. Stella silecekleri çalıştı-
rınca ön camdaki şeffaf yarım ayların üstünde ince bir kar örtüsü
sağa sola kaydı. Ön farları yaktığında, eğik bir açıda yağan buz
gibi bir yağmurla karşılaştılar.

“Sadece markete gidip geleceğiz,” dedi Stella, annesinin gergin
olduğunu fark edince. “Temel ihtiyaçlarımızı orada bulabiliriz.”

Annesi emniyet kemerini taktı ve ellerini kucağında kavuş-
turdu. Stella vitesi değiştirip hafifçe gaza bastı. Lastikler kaygan
bir buz tabakasıyla kaplı olan zemine yapışmış gibi zorlandı.
Birkaç denemeden sonra lastikler nihayet kurtuldu ve araba
anayola doğru ilerleyen uzun, kıvrımlı garaj yolunda ilerlemeye
başladı.

“Gördün mü? Gayet iyiyiz.” Arabayı son kullanan kişi radyo-
yu açık bırakmıştı. Stella yola devam ederken, tatlı Noel şarkıları
dinlediler.

Anayola çıktığında araba buz kaplı yolda azıcık kaydı. Stella direksiyonu sıkı sıkı tuttu ve gözlerini yoldan ayırmadı. Yol ince bir kar örtüsüyle kaplanmaya başladı için yolun iki tarafındaki şarampole odaklanarak arabayı şeritlerin arasında tutmaya çalıştı. Arka planda, “We Wish You a Merry Christmas” şarkısı çalıyordu.

“Kötü bir fikirdi,” dedi annesi alçak sesle. “Çok hızlı yağıyor ve gizli buzu örtüyor.”

“Yapabilirim. Bir sorun çıkmayacak” Stella, babasının ona bir yağmur fırtınasında eski Ford kamyonetini sürmeyi öğretirken kullandığı sakinleştirici ses tonuyla konuşuyordu.

“Araba sürmek, aracı kontrol etmekle ilgili değildir. Onunla bir olmak anlamına gelir. Virajları sarılır gibi yavaşça al, sonra doğruca otoyola çık ve fazla heyecanlandığında, azıcık frene bas. Onu ürkütme. Acele etme...”

Araba kaygan yolda süzülür gibi giderken, Stella içgüdüsel bir hareketle ayağını fren pedalına götürdü. Sakinleşmek için içine bir nefes çekti, hafifçe frene, sonra da bir sonraki dönemeci alabilmek için yavaşça gaza bastı. Arabanın kontrolünü ele geçirin-ce kendisiyle gururlandı. Sadece iki dönemecten sonra markete varacaklardı. Çok basitti.

“Dikkat et!” diye bağırdı annesi.

Stella yolun kenarına baktı ve şaşkınlıkla yola bir geyiğin fırladığını gördü. Geyiğe çarpmamak için hiç düşünmeden iki ayağıyla frene bastı. Geyik yaralanmadan zarif bir şekilde yakındaki ormana daldı ama Stella derin bir oh çekmeden araba yoldan çıktı ve şarampole kaydı.

Devam eden Noel şarkıları arasında, ön farların ışıkları artık yağan karlara karşı sarı renkli iki sabit çizgi gibi görünüyordu. Stella ve annesi şok içinde kıpırdamadan otururken, göğüsleri hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Stella titreyen ellerle geri vites alıp gaza bastı. Tekerlekler kaygan çamurların arasında olduğu yerde döndü. Babasının sesini duydu: “*Paniğe kapılma.*” Tekrar vites değiştirip ileri doğru gitmeye çalıştı. Araba biraz kıpırdar gibi oldu ama hiçbir yere gitmedi.

“Çamura mı saplandık?” dedi annesi. Karanlıkta bile yüzündeki endişe çizgileri belli oluyordu.

Stella gözlerini direksiyona çevirdi, yaşadığı büyük heyecandan sonra nefes alıp verişine odaklanmaya çalıştı. Arabayı tekrar çamurların arasından kurtarmaya çalıştı ama beceremedi. Kalbi güm güm atmaya başladı ve uzanıp cep telefonunu aldı. “Bir çekici çağıracağım. Hava böyle olduğu için yakınlarda mutlaka birileri vardır.” Telefonundaki uygulamaya tıkladı ama uygulama açılmadı.

“Sorun ne?”

Stella ekrana hafifçe vurdu. “Hat iyi çekmiyor.” Yüzde on şarjı kaldığını ve şarj aletini evde bıraktığını söyleyemedi. Ama şarampolden markete birkaç dakikada yürüyebileceklerinden hemen hemen emindi.

O durum için fazlasıyla neşeli olan Noel şarkıları arasında, yağan karlara ve zemindeki buzlara baktılar. Büyük bir olasılıkla ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: Ne yapacağız? Babası olsa, mutlaka bir çözüm bulurdu. Onsuz kışı ve hayatı atlatmaya çalışmak, ikisinin de alışması gereken yeni bir gerçeklikti.

Seyahat yorgunluğu ve yoğun duygular bir anda üstüne çökünce, Stella birden keşke Londra’daki dairesinde olsaydı diye düşündü. Ama annesi için bir şekilde devam etmesi gerekiyordu. Tekrar telefonunun ekranına vurdu ama hiçbir şey düzelmedi. Sıradan bir günde bile hatlar iyi çekmiyordu ve bu ufak fırtınanın da bir faydası olmuyordu.

Annesi elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

“Sorun yok,” diye onu teselli etmeye çalıştı Stella.

Stella bir konuda zorlandığında, “*Sadece bu anı atlatmaya bak,*” derdi babası.

Stella babasını çok özlediğini hissetti ama tavsiyesine uymaya karar verip gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. “Açıkta değiliz, güvenderiz ve... iyiyiz.”

Annesi de kendisini toparlamaya çalışarak yüzünü ovuşturdu ve hafifçe öksürdü.

Tam o sırada bir mucize gibi virajı dönen ve onlara doğru gelen bir kamyonetin göz kamaştırıcı far ışıkları belirdi. “Ay, ay! Birisi geliyor!” Stella korna çaldı ve yaklaşan aracın parlak far ışıklarından gözlerini korumaya çalışırken, kendi farlarını yakıp söndürdü.

Kamyonetin yavaşlayıp yanlarında durduğunu görünce, derin bir oh çekti. Gözlerinin önünde uçuşan beneklerin arasında eski bir beyzbol kasketi, yünlü bir yakası olan kalın deri montlu bir adam kamyonetten indi, çizmeleriyle buz tutmuş yoldaki buzları eze eze yanlarına geldi.

Stella penceresini indirdi. “Ah, yardıma geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Çok mutlu...”

Arabaya doğru eğilen adamı görünce bir anda sustu. O mavi gözleri nerede görse tanırdı. Birden nefesi kesildi ve dilinin ucuna kadar gelen sözleri unuttu.

Henry.

Göz göze geldiklerinde, Henry’nin bakışları dalgındı ve eskiden ona gülümseyen dudakları düz bir çizgi gibiydi. Aradan seneler geçmiş olsa da bunu gören Stella kalbine bir hançer saplanmış gibi hissetti. Beyzbol kasketinin altından görünen saçlarında, onu son gördüğünden beri daha az altın rengi teller vardı ve yıpranmış teniyle de genç ve sevimli hâli yerini sert ve yakışıklı bir görünüme bırakmıştı. Hayatı boyunca tanıdığı genç, kendisini kalpten adadığı kişi artık bir yetişkindi ve Stella’nın birden kendisini onunla geçirdiği seneleri sorgulamasına neden

olmuştu. Sanki zaman bir daha geri gelmemek üzere parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

O çok iyi bildiği sedir ağacı kokusu da sanki onu bulmuş, yüz yüze oldukları gerçeğini anlatırmış gibi havaya yayılmıştı. Stella bunun bir rüya, daha doğrusu nefesi kesilmiş bir hâlde uyandığı bir kâbus olmadığından emin olmak için tırnağını blucininin üst kısmına batırdı.

Henry kapı kolunu tutup başını iki yana sallayarak kapıyı hızla açtı. “Kamyonete binin,” dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki Stella rüzgârın uğultusundan onu zor duymuştu. Henry kar tanelerinin arasında hızla kamyonete geri döndü ve sürücü koltuğuna oturdu.

“Sana Henry’yle ilgili olarak söylemediğim bir şey var,” dedi annesi fısıldayarak, Stella penceresini ve motoru kapatırken.

“Kasabaya geri döndüğünü mü?” Stella’nın kanının damarlarında dışarıdaki soğuk gibi buz kestiğini hissetti. İnip arabasına bakarken, bir başka aracın geçmesini beklemek, Henry Dutton’la bir kamyonete binmekten daha mı iyi olurdu diye düşündü.

Duzenleme
Ny.ozlem

Üçüncü Bölüm

Stella, annesinin peşinden Henry'nin eski Chevy çiftlik kamyonetine binip uzun bir sıra şeklindeki koltuğa sığışmaya çalıştı ve kucağındaki çantasını sıkı sıkı tuttu. Kamyonetin Henry'nin ailesinin süt çiftliğinde yabancı çiçek tarlalarında geçirdikleri uzun günleri hatırlatan tanıdık çam ve toprak kokusunu içine çekmek için kısa nefesler alıp verdi.

Gözünün ucuyla annesinin diğer tarafından ona bakmaya çalıştı. Köşeli çenesinin etrafındaki gülme izlerini ve gözlerinin kenarlarındaki ince kırışıklıkları görebiliyordu ama kararan hava yüz ifadesinin tamamını görmesini engelliyordu. Henry'nin gülüşünü hatırlayınca karnına yumruk yemiş gibi hissetti ve başını önüne çevirdi. Onun kahkahasını her zaman çok sevmiştii... Hayatında bir de onunla yüzleşmesine ihtiyaç duymayacağı kadar çok sorun vardı.

"Bir kar fırtınasının ortasında nereye gidiyorsunuz?" dedi Henry âdeta kükrer gibi.

Annesi hafifçe öne eğildi ve yanıt verirken belli belirsiz gülümsedi. "Yiyecek almak için markete gitmeye çalışıyorduk."

Henry asabi bir iç çekişle ıssız yolun ortasında, kamyonetinin buzda kaymayan iri lastikleriyle bir U dönüşü yaptı ve arabalarını geride bırakarak Leiper's Fork marketine doğru yola koyuldu. Benzin pompalarının yanındaki boş otoparka girip durana kadar tek kelime etmedi.

"Burada bekleyeceğim," dedi en sonunda, ikisi kamyonetten inerlerken.

Annesi kamyonetin kapısını arkalarından kapattı. Stella soğuşun boynuna dolandığını hissetti.

"Artık bir tek ablasıyla birlikte yaşıyor," diye fısıldadı annesi, markete doğru yürürlerken.

Henry'nin kamyonetten onları izlediğinin farkında olan Stella, içeri adım atana kadar tepki vermedi. "Janelle nerede?" diye sordu, Henry'nin annesinin ne kadar hoş bir kadın olduğunu hatırlayarak.

Janelle Dutton, Henry ve ablası Mary Jo'yu tek başına yetiştirmişti. Babaları Henry henüz bir bebekken onları terk etmişti ve Janelle ailesinden miras kalan çiftliği idare etmek için kasabasına geri dönmüştü. Keçileri, atları vardı ve bir süt çiftliğinde yapılması gereken bütün işleri yapıyorlardı ama Janelle bir kez olsun yorulduğunu belli etmemişti. Fırında bir şeyler pişirmek onu hep mutlu ederdi ve evi çekip çevirirken ısıklık çalar, çiftlik işlerini âdeta sihirli bir şekilde tamamlardı. Çiftlikte ona yardımcı olan çalışanlar olmasına rağmen Janelle her zaman gün doğmadan kalkar, gündüz vakitlerini çocuklarına ayırabilmek için çiftlik işlerini erkenden yapardı. Kamyonetle yerel dükkânlara yaptığı ziyaretler arasında, sulanan ön bahçede onlarla birlikte oynayarak, ata binerek ya da hava karardıktan sonra el feneri saklambacı oynayarak saatler geçirirdi.

Henry için ailesi çok önemliydi. Babasız büyüdüğü için çocuklarına dünyanın en iyi babası olacağına yemin etmişti. Bir ev dolusu çocuğu olsun istiyordu ve Stella'yla evlendiklerinde bu ufak hayalini gerçekleştirmek için sabırsızlanmıştı.

“Birkaç ay önce vefat etti. Sen o kadar meşguldün ki sana söyleyecek fırsatım olmadı. Mesajla haber vermek istemedim.”

Stella yüzüne bir tokat yemiş gibi nefesinin kesildiğini hissetti. Başını çevirip motoru hâlâ işleyen kamyonetin iki far ışığına, onları izlemekte olan Henry’ye baktı. İletişimleri devam etmediği ve Henry buna ihtiyaç duymadığı hâlde, Stella bu haberi onun vermemiş olmasına üzüldüğünü hissetti. Çocukluklarında, Janelle onlara moral veren kişi olmuştu – Stella’nın bütün okul aktivitelerine gelmişti. Stella ona evinin şöminesinin rafında gururla sergilediği çömlekten bir vazo bile yapmıştı. Onun vefatından haberi olsaydı, baş sağlığı dilemek isterdi.

Annesi dükkân sahibine merhaba dedi, bir sepet aldı, Stella’nın koluna girip onu konserve yiyecek raflarına doğru götürdü. “Ordudan ayrıldığından beri eskisi gibi olmadığını duydum.”

“Öyle mi?” Stella bunu düşünmek istemiyordu. Kasabadan ayrıldığından beri Henry’yle konuşmamıştı. Annesi ona sadece birkaç ay sonra onun orduya yazıldığını söylemişti. Bir noktada, Stella onun Irak Güvenlik Güçleri’ne yollandığını duymuştu. Annesi ona haber vermesine rağmen Stella’nın babasının cenazesine gelememişti.

“Kasabaya yeni dönmüş. Ordu onu geri yollamış.” Annesi iki kutu şehriyeli tavuk çorbası konserve alıp sepete attı.

“Neden?” Stella bir somun ekmek alıp sepete koyarken, kamyonete kaçamak bir bakış fırlattı.

“Bilmiyorum. Geçen gün eczanede rastladığımda, Mary Jo bana onun çiftlik arazisindeki kulübeye taşındığını söyledi. Mary Jo onun için ilaç alıyordu. Bir kaza geçirdiğini, bugünlerde pek iyi olmadığını söyledi ama ayrıntıları anlatacak kadar fırsatı olmadı.”

Stella dili tutulmuş gibi hissetti. Büyüme çağlarında Henry öylesine hayat doluydu ki onu daha farklı bir şekilde hayal edemiyordu. Her zaman güler, sadece en sonunda eğilip onu öpebilmek için şapşalca şakalar yapardı. Onu kötü bir ruh hâli içinde

görmemiz mümkün değildi. Onu terk ettiğinde mi değişmişti? Stella suçluluk hissine kapılmamaya çalışarak ihtiyaç duydukları malzemeleri almaya odaklandı. Ama un, tereyağı, yumurta ve süt alırken ve rafların arasında dolanırken, düşünceleri farklı bir zamana kaydı ve onun için her şeyin değiştiği günlerin anısını bir türlü bir kenara atamadı.

“Evliliğimizin iptal edilmesini istiyorum,” dedi Stella. O sırada Henry’nin çiftliğindeki en sevdiği sarı renkli yabani çiçeklerle dolu olan tarlanın ortasındaki yaşlı meşe ağacının altında duruyorlardı. Bir seneden kısa bir süre önce Henry’nin parmağına taktığı ufak elmas taşlı yüzüğü ve alyansı ona uzattı. Gözyaşları arasında Henry’nin yüzü o kadar bulanık görünüyordu ki genç yüzündeki acı ifadeyi bölük pörçük görebiliyordu.

“Bir iş bulamadığım için ayrılmak istiyorsan, bunu yapacağım, Stella. Bana sadece biraz zaman ver.”

Evliliklerinin ilk senesi, Stella’nın yerel bir restoranda bir garson olarak çalışması ve Henry’nin ondan daha yüksek maaşlı bir iş bulma çabaları yüzünden zor geçmişti. Stella okul birincisi olarak mezun olmuştu ve herkes o ufak kasabadan ilk onun ayrılacağını düşünerek hangi üniversitelere başvurduğunu sormuştu. Bazılarına başvurduğu hâlde kalbinde Henry vardı ve orada, onunla kalmaya karar vermişti.

“Bununla hiçbir ilgisi yok,” dedi Stella. “Henüz on sekiz yaşında değildim ve Waylon’ın yetkili bir nikâh memuru olduğundan bile emin değilim. O yüzden bu evlilik geçersiz.” Gözyaşlarını silip onu daha net görmeye çalıştı.

“Ne istediğimizi bilecek yaştayız,” dedi Henry. Yüzünde Stella’nın dayanamadığı kadar derin bir acı ifadesi vardı.

Stella onun bu hâline acıdı. “Çok genciz.” Ona söylediği tek şey buydu. Söylemesi gereken başka şeyler de vardı ama Henry’nin sorunları çözmeye çalışacağını ve ona verebileceklerinden çok daha fazlasını hak ettiğini bildiği için bunları söylememiştir.

“Sana bir ev almamla ilgiliyse,” dedi Henry yalvarırmış gibi. Stella’nın neden ayrılmak istediğini anlamaya çalışıyordu. “Bunu başarabilirim.” Kararlılıkla, gözlerinin içine bakarak ona yaklaştı. “Sadece gerekli olan malzemeleri alabilmek için çalışmam gerek. Sonra hayalini kurduğumuz gibi eski bir çiftlik evini tadilattan geçirebiliriz. Nasıl istersen öyle yaparız.”

“Mesele ev de değil. Bunu önemsemediğimi biliyorsun.” Stella ona sırtını dönerken, Henry’nin yalvaran bakışları az kalsın konuşmaya devam etmesine neden olacaktı.

Henry parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken, ne yapacağını bilemez bir hâlde kendi etrafında dönerken, onu asla yarı yolda bırakmayacağına yemin etmiş olan tek kişi tarafından terk ediliyor olmakla başa çıkmaya çalışırken, Stella onun kollarındaki kasların nasıl gerildiğini hâlâ hatırlıyordu. Ona sarılmamasının daha iyi olacağını bildiğinden kendisini tuttu, Henry’nin elini tutup yüzükleri iri avcuna bıraktı.

“Yapamam,” dedi çatlak bir sesle.

Henry onu kolundan tutup nazıkçe kendisine çevirdi ve keskin mavi gözlerini gözlerine dikti. “Bunu yapma.”

Stella onu hiç o kadar savunmasız görmemiştir. Onu ne kadar incittiğiyle başa çıkamayınca, sırtını döndü ve onu ağacın altında bıraktı. “Eve kendim yürürüm.”

Arkasma bakmadı çünkü baksaydı, fikrini değiştirirdi ve bu hayat ikisinin de ihtiyaç duyduğu şey değildi. Kendisi istemediği bir hayattan yeni kurtulmuştu, Henry’ye henüz onu nelerin beklediğini bilmiyordu. Gözyaşları arasında yere yığılmak üzere olmasına rağmen bir ayağını diğerinin önüne atmış, çocukluk evine kadar gitmişti. Sonra yatak odasına girmiş, yatağına çökmüş,

uyuyana kadar ağlamıştı. Ertesi gün de Stanford'a kabul edilip edilmediğini öğrenmeden California'ya gitmişti. Böylece fikrini değiştirmeyecekti.

Hâlâ şarampole kaymanın ve Henry'yi görmenin şoku içinde olan Stella, annesiyle birlikte kasaya gitti ve ücreti ödedi. Eve vardıklarında, en azından her şeyi açıklayabilmek için Henry'yi eve davet etmeyi düşündü ama büyük bir olasılıkla iyi bir fikir değildi. Onunla bu şekilde karşılaşmak istememişti – onun Tennessee'de olacağını bile düşünmemişti. Henry ona hâlâ kızgın olmakta haklıydı ama Stella aradan geçen on üç senenin onu biraz olsun yumuşatacağını umut etmişti.

“Stella, şunu alabilir misin?” dedi annesi, torbalardan birini uzatıp onu düşüncelerinden sıyrarak.

Stella torbayı alıp göğsüne dayadı ve annesi kapıyı açtıktan sonra tekrar kamyonete bindi. Daha ne olduğunu anlayamadan kendisini ortada, Henry'nin yanı başında bulundu. Annesi de kamyonete binip kapıyı çekerek buz gibi havayı kesti. Kolu Henry'nin deri montuna değen Stella yutkundu. Henry ona baktı, göz göze geldiler ama Henry ele verebileceği duyguların yüzüne yansımalarına izin vermedi. Stella'nın görmek istediği tek şey, Henry'nin zerre kadar şefkat göstermesiydi ama artık bunun asla mümkün olmayacağını biliyordu. Mümkün olsaydı bile her şeyi zorlaştırırdı. Zaten Henry'ye göre Stella onu öyle kötü incitmişti ki bu şefkati bile hak etmiyordu. On üç sene sonra bile öyle olduğu belliydi.

“Nerede oturuyorsun?” dedi Henry.

“Annemle kalıyorum,” dedi Stella.

“Hangi sokakta?”

Neden söz ediyordu? Çiftliğin nerede olduğunu gayet iyi biliyordu. İnatçılık ediyordu. Ama Stella ona bir yabancı gibi davrandığı için Henry'yi suçlayamazdı. Ondan gerektiği gibi ayrılmadığı hâlde o zamanlar bunu bilemeyecek kadar deneyimsizdi.

“Her zaman yaşadığım sokakta. Muhteşem Willow Yolu'nda.”

Seneler önce, arkadaşları Henry'ye okuldan sonra nereye gideceğini sorduklarında, hep kolunu Stella'nın beline atar, “*Muhteşem Willow Yolu'ndaki tek eve, dünyanın en muhteşem kadının evine,*” derdi. Sonra onu kendisine çekip öper, arkadaşlarının gözlerini devirmesine neden olurdu. Stella havayı biraz yumuşatmak, paylaştıkları güzel anları hâlâ hatırladığını anlatmak için Henry'nin ifadesiyle yanıt vermişti ama Henry bu sözlerini hatırladığına dair bir tepki vermedi.

Dikkatle Stella'nın yüzüne baktı ve çenesini sıktı. Tek kelime etmeden vitesi indirip yola çıktı.

Annesinin evinin önündeki garaj yolunda durduklarında, “Yol biraz daha buzlanırsa, yol tuzlandıktan sonra çekiciyi araman daha iyi olur,” dedi asabi bir tavırla.

Stella başını salladı. “Yardım ettiğin için teşekkürler.” Ona hafifçe gülümsedi ama Henry yine tepkisiz kalıp onu gücendirdi. Annesinin peşinden eve girip elindeki torbayı masaya bırakırken üstüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Pencerenin önüne gittiğinde, Chevy'nin karlarla kaplı yola çıktığını gördü. Henry'nin kırmızı arka far ışıkları karanlıkta gözden kayboldu. “Gerçekten de farklı, değil mi?” dedi annesine dönerek. Hâlâ kendisine gelmeye çalışıyordu.

“Öyle görünüyor.” Annesi yiyecek torbalarını alıp boşaltmak için mutfığa götürdü.

Stella peşinden gitti ama torbalardan birinden kabartma tozunu ve bir kutu tuz çıkarıp baharat dolabına koyarken aklı hâlâ Henry'deydi. Kalbine gömdüğü mutlu anlar bir anda zihnine akın etti ve bunları aklından atmaya çalışırken içlerinden biri

onu diğerlerinden daha çok etkiledi. Stella kendisini geçmişte bulurken, yiyecekleri yerleştirme işini bir anda unuttu.

“Benden kaçamazsın, Stella Marie!” diye seslenmişti Henry bir gün arkasından. Stella ona bir kartopu fırlattıktan sonra, Henry karlı yolda onu kovalamaya başlamıştı. Tennessee’de karın tuttuğu nadir kışlardan birini yaşıyorlardı.

Üstündeki kalın giysilerle hızlı davranmaya çalışan, yüzüne bir kamçı gibi inen buz gibi rüzgârı hisseden Stella, Henry’nin uzun adımlarına fark atmaya çalışıyordu.

Başarılı olamadı ve Henry onu belinden yakaladı. “Yakaladım seni!”

Stella debelenip elinden kurtulmaya çalıştı ama Henry ayaklarını yerden kesti ve ikisi birden karların üstüne devrildiler. Soğuktan hiç etkilenmemiş gibi görünen Henry, safir rengi gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle ona baktı. “Seni seviyorum,” dedi birden. Sonra donmuş dudakları Stella’nın dudaklarıyla birleşti...

“Yiyecek aldığımız iyi oldu,” dedi annesi. Stella düşüncelerinden bir anda sıyrıldı.

Konunun değişmesine ve düşüncelerinin Henry’den uzaklaşmasına sevinen Stella, “Evet,” dedi. “Buzla kaplı bu tepelerde dört çekerli bir araç olmadan, şarampole düşmüş bir hâlde yolu tuzlayan kamyonların merhametine kalırdık.”

Annesi hafifçe gülümsedi. “Eh, bu arada eve biraz çekidüzen verimiz. Hâlâ bir sürü Noel süsü asmamız gerekiyor.” Köşede duran süslenmemiş Fraser köknar ağacını işaret etti. “Ağaçtan başlayabiliriz diye düşündüm.”

“Anlaştık” Stella ağacı süslerken, ikisinin de bir süreliğine daha ağır konuları düşünmekten uzaklaşabileceğini düşündü.

Annesi Noel şarkıları açtı. “Tavan arasından kutuları çıkarmama yardım et.”

Stella oturma odasını ve yatak odalarını ayıran koridora çıkan annesinin peşine takıldı ve tavandan sarkan kısa ipin oraya gittiler.

“Baban bunu onun için yapmaya devam etmem için bana söz verdirdi. O yüzden fırtına başlamadan ışıkları astım ve gidip ağacı aldım ama bundan fazlasını yapamadım.” Annesinin gözleri doldu. “Geri kalanını, sen geldiğin için birlikte yapabileceğimizi düşündüm.”

Stella, annesinin tüm stresi omuzlarında birikmiş gibi onu rahatlatmak için omuzlarını sıktı.

“Nedense Noel dönemi için bir türlü heyecanlanamıyorum – onsuz olmuyor.”

“Farklı olacak,” dedi Stella. Kayıp hissi kalbini sızlattı.

“Evet,” dedi annesi alçak sesle. Yorgun gözleri yaşlarla dolmuş bir hâlde, koridorda Stella’ya baktı. Sonra ipi çekti, eski menteşeler gıcırdayarak açıldı ve tavandaki kapak aralandı. Annesi portatif merdivenin alt basamağını çekince merdiven biraz zorlandığı hâlde açıldı. “Bu kısmı hep baban yapardı – bizim için tozlu tavan arasına çıkardı.” Yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi.

Stella da ağlamak üzere olduğunu hissedip başını çevirdi. Hafifçe öksürdü. “Yukarı ben çıkarım,” dedi. Zaten babası olmadığı için ev fazlasıyla sessizdi. Bir de Lily’nin yokluğuyla bu durumla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Noel Günü’nün nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordu. Babası ona her an elinde oyunlarla ya da başka bir şeyle kapıdan içeri girecekmiş gibi geliyordu. Ama o anda annesine odaklanması gerekiyordu. “Sen burada dur da sana yukarıdan kutuları vereyim.”

“Emin misin?”

“Evet.” Stella ilk basamağa çıktı, sağlam olup olmadığını kontrol etti. Annesinin hatırı için üzgün olduğunu belli etmemeye çalıştı.

Annesi geriye çekilince, Stella yukarı kadar çıktı. Kendisini kirişlerden yukarı çekti ve ışığı yakıp buz gibi havasız alanı aydınlattı. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Annesinin Noel kutuları, babasının onlar için düzenlediği tavan arasının bir kenarına düzgünce istiflenmişti. Daha sonra her şeyi bulduğu gibi bırakabilmek için babasının kutuları nasıl dizdiğine dikkat etti.

Babası hayatta olduğunda, Noel hep neşeli geçerdi. Radyoda Noel şarkıları çalardı ve o anda yaptıklarına benzer basit şeyler bile o neşeli havaya katkıda bulunurdu. Stella elini kutulardan birinin üstüne koydu ve gözlerini yumup keşke babasının aşağı katta çalan şarkılara mırıldanarak eşlik ettiğini duyabilseydi diye düşündü ama duyduğu tek şey havalandırına boşluğundan gelen ısıltı andıran rüzgâr sesiydi. Gözlerini açtığı anda, babasının yokluğunu ve parçalanmış ufak ailelerinin ağırlığının üstüne çöktüğünü hissetti. Lily onları böyle yalnız bırakarak ne yaptığını sanyordu? En azından bunun anneleri için ne kadar zor olacağını düşünmüş olması gerekirdi.

“Kutuları buldun mu?” diye seslendi annesi aşağıdan.

“Evet.” Stella en üstteki kutuyu çekti, sıkıca tuttu ve aşağı uzattı. “İlk kutu burada.”

Annesi birkaç basamak çıkıp kutuyu ondan alırken, etrafa toz zerrecikleri yayıldı. Hapşırınca az kalsın kutuyu yere düşürecekti.

“Çok yaşa,” dedi Stella. Birden zihninde babasının da aynı şeyi söylediğini, seslerinin birleştiğini duydu. Onu görebilirmiş gibi tavan arasında etrafına bakındı. Bir an için orada olduğunu hissetti. *Seni özlüyorum, baba.*

“Sen de gör,” dedi annesi toparlanmaya çalışarak. “Tamam, hazırım. Diğer kutuyu uzatabilirsin.”

Stella süslerle dolu bir kutuyu alıp annesine uzattı. Koridorda bir sürü kutu birikene kadar kutuları vermeye devam etti. “Bu kadar,” diye seslendi. Tozlanan ellerini silkeledi. Merdivenden aşağı indi, portatif merdiveni katlayıp yukarı itti. “Noel müzik-

leri açmalıyız.” Belki de müzik sesi, babasıyla ilgili düşüncelerini bastırırdı.

Annesinin yüzünde onunla hemfikir olduğunu anlatan bir ifade belirince, Stella onun da babaları ve Lily olmadan evin fazla sessiz olduğunu düşündüğünü anladı. “Evet, haklısın.” Annesi derin bir iç çekip birkaç kutuyu aldı. “Bunları oturma odasına taşıyalım.”

Stella kutulardan en büyük olanını –babası olsaydı, onun taşıyacağı kutuydu– aldı ve annesi için oturma odasına götürdü. Sonra diğer kutuları almak için koridora geri döndü. Kutunun kapağının kenarında daha büyük bir el izi görünce nefesi kesildi. Parmaklarını açıp izin üstüne tuttuğunda, eli izin içinde kaldı. Babasının el izi bir önceki seneden mi diye düşünerek kutuya bakarken, annesi radyonun sesini açtı. Aşağı kat *Silent Night* şarkısıyla yankılandı.

Bu zamanlama Stella’yı gülümsetti. Babası onlara her şeyin yolunda gittiğini, paniğe kapılmamaları gerektiğini anlatmak için o anı ayarlayabilseydi, ancak bu kadar olurdu diye düşündü. Boş koridora baktı, babası *gerçekten* de orada olabilir mi diye düşündü ve içinin biraz rahatladığını hissetti.

Yatak odasının kapısından çitlerdeki Noel süslerine baktı. “Ağaca süsleri asmama yardım etmem gerek,” diye fısıldadı, belki babası onu duyabilir diye.

“Şu ışıkları asmama yardım eder misin?” diye seslendi annesi. Stella gülümsedi.

“Ona pek çok konuda yardım etmen gerekecek.” Bu düşünce, babası yanı başında duruyormuş gibi aklından geçmişti.

“Geliyorum.” Son birkaç kutuyu da alıp koridordan oturma odasına gitti.

İçeri girdiğinde, annesi ağacın en tepesine ulaşabilmek için bir sandalye çekmişti. Stella kutuları yere bırakıp sandalyeye çıktı ve elini uzatıp annesinin minik süs ışıklarını vermesini bekle-

di. Annesinin yüzü düşüncelerini yansıtıyordu ve dudaklarının etrafındaki derin çizgiler Noel zamanıyla başa çıkmakta zorluk çektiğini anlatıyordu.

“Kulağa çılgınca gelebilir ama babamın burada olduğunu hissediyorum,” dedi Stella. Bu düşüncenin, babasının ona yardım ettiği hissini annesine biraz olsun teselli olacağını umut etti.

“Bazen onu hissediyorum,” dedi annesi onu şaşırtarak. Stella’ya ışıkları uzattı.

“Sahi mi?”

Annesi başını salladı. “Bazen gecenin karanlığında yanımda olduğuna, bana sarıldığına yemin edebilirim...” Parıltılar saçan ışıkların arasında gözlerindeki yaşlar parıldadı. “O noktada donakalıyorum, hareket etmeden yatıp bu hissi kaybetmeyim diye şafak sökene dek uyanık kalabileceğimi umuyorum ama hep uyuyakalıyorum.” Annesi gidip süslerle dolu bir kutuyu karıştırdı burnunu çekti.

Stella ışıkları ağacın etrafına sarmaya başladı. Dalları parmaklarının altında yumuşaktı. Hayatında annesi ile babasının aşkı gibi bir aşk öyküsünü sadece bir kere deneyimlemişti. Henry’yle. Geleceklerini planlamışlardı ve bir zamanlar, onsuz yaşayabileceğini bile hayal edemiyordu. Bunu hatırlayınca başka bir anıya daldı.

“Büyük bir çiftlik evimiz olmalı. Bundan daha büyük olmalı,” demişti Henry. Stella’nın ailesinin evinde, verandadaki salıncakta sallanırlarken, kaslı iri kollarını iki yana açmıştı.

Stella sırtüstü salıncağa uzanmış, dizlerini bükmişti ve başını Henry’nin bacağına yaslamıştı. Başını kaldırıp ona baktı. “Neden o kadar büyük olması gerekiyor?”

“Çünkü kovalamaca oynarken hepsini yakalayamayacağımız kadar çok çocuğumuz olsun istiyorum.” Henry Stella’nın karnının iki yanını gıcıklayınca Stella cıyaklayıp debelendi, salıncağın sarsılmasına neden oldu. Doğrulup Henry’ye sarıldı ve tekrar

uzanmadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdu. Henry mavi gözlerini yüzüne dikerek parmağını onun yanağında gezdirdi. “Tıpatıp bize benzeyen bir ev dolusu küçük erkek ve kız çocuklarımız olsun istiyorum.” Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kendi beyzbol takımımızı kurabiliriz.”

Stella gülerek başını iki yana salladı ve Henry salınacağı ileri geri sallarken mayıştığını hissetti.

O zamanlar o kadar gençti ki bir daha birisine öyle âşık olmayabileceğini düşünmemişti bile. Dürüst olması gerekirse, birisine âşık olmamanın nasıl bir his olduğunu da uzun zamandır düşünmemişti. Seyahat ettiği uzun saatler ve azimle çalışmak, bunları düşünmemesini sağlamıştı. O gece Henry’nin yüzünde gördüğü o mesafeli ifadeyi hatırlayınca, nefes almakta zorlandığını hissetti. Ertesi gün kendisini işe verip bunları aklından atmayı dört gözle bekliyordu.

“Hazır konu babandan açılmışken,” dedi annesi. Yanına geldi ve karışmasın diye ışıkların asılı olduğu ipi havaya kaldırdı. “Leiper’s Fork Noel geçit törenini hep o düzenlerdi.” Annesinin yüzünde yine o endişeli ifade belirmişti.

Stella geçit törenini sevgiyle hatırlıyordu. Hayatlarında ne olup bitiyor olursa olsun, geçit töreni günü her şey dururdu. Arkadaşlarıyla ve komşularıyla bir araya gelir –bütün aile– havayı ateşte patlatılmış karamelli mısır kokusu sarar, kalabalığın gürültüsüne ufak Noel çanlarının çınlaması karışırdı. Hayat bundan daha güzel olamazdı.

“Belediye komitesi bu sene geçit törenini düzenlemek ister miyim ya da başka birisine mi sorsunlar diye beni aradı. Aslında bu işi başkasına devretmem gerekirdi ama babana her şeyi devam ettireceğime söz verdim.” Işıkların dizili olduğu ipin kendi tarafındaki ucunu çekiştirdi. “Onlara her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama ne zaman plan yapmaya kalksam beceremedim. Daha fazla vaktim olsun diye geçit törenini Noel Gecesi’nden bir

gün öncesi için planlayacağımı söyledim ve şu anda iki haftadan az süre kaldı.” Başını iki yana salladı. “Babanın orada olmaması bana doğru gelmiyor.”

Stella yavaş yavaş durumun gerçekliğini derinden hissetmeye başladı. Babası neredeyse bütün sene o geçit töreni için planlar yapar, yeni fikirler üretir, şişme arabaları ve okul bandolarını, çiftçileri, sokak satıcılarını ayarlardı...

“Bir dakika. Henüz *hiçbir* şey planlamadın mı yani? Babam resmi katılımcı kaydına ekim ayında başlardı. Bunun için duyuru yapıldı mı?”

“Evet.” Annesi Stella’nın elini tuttu. “Ama başvuruları düzenlemem gerek. Eskiden babana yardım ederdin. Neler yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Geçit töreni *ikisinin* işiydi. Lily hiçbir zaman buna ilgi duymamıştı ama Stella içlerinde organizatör olan kişiydi ve Noel geçit töreninde hep babasına yardım ederdi. İkisi broşürleri hazırlar, aktiviteleri düzenler, müzik gruplarını ayarlarlardı...

“Bunu planlamama yardımcı olur musun?” dedi annesi.

Stella’nın Londra’da araştırmaya başlamış olduğu makalesi için son teslim tarihi yaklaşıyordu ve henüz ikinci makaleyi yazmaya bile başlamamıştı. Hâlâ tüm kaynaklarından izin alması, yazdıklarını saygın yayımlarla desteklemesi gerekiyordu ve bir de yanıtlaması gereken bir e-posta vardı. Aksi takdirde en yeni araştırma bulgularına erişemezdi... Noel geçit töreni gibi çok önemli bir işi devralması mümkün değildi.

Ama annesinin kaygılı ifadesini gördüğü anda tereddüt etti.

“*Ona pek çok konuda yardım etmen gerekecek.*” Bir kez daha babasının sözleri zihninde yankılandı.

Stella kararlılıkla annesinin elini sıktı. “Elbette, yardım ederim.”

Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah, Stella yine Lily'ye ulaşmayı denedi ama karşısına sesli mesaj servisi çıktı.

“Selam,” dedi, bir an için ne diyeceğini bilemeyerek. Ona haber bile vermeden kaçıp hayatını değiştirmiş olan küçük kız kardeşine ne demesi gerekirdi? “Neler yaptığını öğrenmeyi çok isterim. Beni ara.” Ama mesajının arkasından gelen derin sessizlik, ona kız kardeşinin artık bu numarayı kullanmıyor olabileceğini düşündürdü.

Oflayıp telefonunu kapattı ve yatağına fırlattı. Sonra hâlâ saat farkı yüzünden kendisine gelememiş bir hâlde önceki gece giydiği uzun svetsört ve yünlü çoraplarla koridora çıktı. Yatağı yatıktan birkaç saniye sonra sızmıştı.

Süsledikleri ağaç, durduğu yer ile oturma odası arasındaki boş alanda parıldıyordu.

“Günaydın,” dedi annesi masadan. Köşedeki ufak televizyonda haberleri izliyordu. “Yemek istersen krep ve kahve yaptım.” Annesinin ses tonu sözleriyle uyuşmuyordu; elinde tortop olmuş bir kâğıt mendil vardı. Burnunu çekip ayağına kalktı ve mendili çöpe atıp kendisine bir fincan kahve aldı. Fincandaki ruj izine bakılacak olursa, o sabahki ilk kahvesi değildi.

Stella esnedi, bir fincan kahve koyup şeker ve krema ekledi. Aklına yine kız kardeşi geldi. O anda ailesiyle birlikte olması gerekirdi diye düşündü. Lily'nin babalarının yokluğuyla yüzleşmesi gerekiyorsa bile bunu yapmalıydı çünkü ufak ailesinin geri kalanının ona ihtiyacı vardı. Hem kaçıp evlendiği o gizemli adam da kimdi? Onunla yeni mi tanışmıştı? Neden bu kadar sır saklıyordu? Neden kocasının ailesiyle tanışmasını istemiyordu? Stella'da anlık bir kararla benzer bir şey yapmış olmasına rağmen bu durum Lily'nin seçimleriyle daha kolay başa çıkmasını sağlamıyordu. Hatta zorlaştırıyordu.

Gerçi gizlice evlenmek gibi romantik bir olay tam Lily'nin yapacağı şeydi; her zaman ondan daha hayalperest olmuş, hayatı tozpembe görmüştü. Genç kızlık dönemlerinde, Stella başını ders kitaplarından birine gömmüş olur, Lily çoğu zaman yanına oturur, okuldaki arkadaşlarından ya da son hobisinden söz ederdi.

Stella kendisini bir tek Henry'yle birlikteyken gamsız hissetmişti. Henry'nin gözlerinde kaybolduğu o mutlu anlarda, kız kardeşinin dünyayı nasıl gördüğünü anladığını düşünürdü. Hiçbir şeyin, okulun, üniversitenin, kariyer seçimlerinin bir önemi olmazdı. Mutluluğu onun yanında, evinde bulurdu.

Şimdiyse otuz bir yaşındaydı ve zaman zaman keşke o günlere geri dönebilse, her şeyi farklı yapabilseydi diye düşünüyordu ama bunun herhangi bir şeyi değiştirmiş olacağından da emin değildi.

“Hava durumu spikeri fırtınanın beklenenden daha erken başladığını söyledi.” Annesi dirseklerini masaya dayayıp fincanını dudaklarına götürdü. Televizyona odaklanmış olduğu için, Stella'nın düşünceli hâlini fark etmemişti. “Büyük bir kısmı geride kalmış gibi görünüyor.”

“İyi haber.” Stella masaya gidip annesinin yanına oturdu. Eğilip pencereden karla kaplı bahçeye baktı. “Yollar ne durumda?”

“Harika değil ama birkaç saat güneş çıkarsa buzlar erir. Öğleden sonra arabayı alması için bir çekici arasak iyi olur.”

Stella’nın gözlerinin önünde Henry’nin yüzü belirdi. Onu aklından atabilmek için gözlerini ovuşturdu.

Annesi ona baktı ve bakışları yüzüne takıldı.

“Hâlâ saat farkına alışmaya çalışıyorum,” dedi Stella bir şey belli etmemek için.

“Hımm.” Annesi dalgın bir ifadeyle kasabanın dört bir yanında yoğun kar yağışıyla devrilmiş olan ağaçları kaldırma faaliyetlerinin anlatıldığı haberlere döndü. Çok yorgun görünüyordu.

“İyi misin?” dedi Stella.

Annesinin dudakları titredi. “Babanı özlüyorum.” Yanağından bir damla daha gözyaşı süzülürken, uzanıp bir kâğıt mendil daha aldı.

“Ben de,” dedi Stella, kolunu annesinin omzuna dolayarak.

Arka planda haberler devam ederken, ikisi de gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Stella babasının her gece oturduğu sandalyeye baktı. Gözlerini yumduğunda, ilkokuldayken ona yaptığı kâğıt şapkayla orada oturmuş, yemeğini yediği günleri hâlâ görebiliyordu. Babası o şapkayı tam bir hafta başından çıkarmamıştı.

Annesi eğilip Stella’nın boynundaki kolyeye dokundu. “Nedir bu?”

Stella kolyenin boynunda olduğunu unutmuştu. “Ha, çok garip bir öyküsü var,” dedi, hafifçe öksürerek. Annesinin kolyenin tamamını görebilmesi için svetsörtünün içinden çıkardı ve nasıl karamelli latteyle çarpıştığını ve kolyenin onda kaldığını anlattı. “Bugün havaalanını arayıp kolyesini kaybeden var mı diye sor-sam iyi olacak.”

Annesi başını eğip kolyenin taşlarını inceledi. “Kesinlikle aramalı-sın. Bu elmaslar gerçeğe benziyor.” Gözlerini kıstı. “Şu da... bir safir mi? Gerçi bir safir olamayacak kadar açık bir renk.”

“Ne olduğundan emin değilim,” dedi Stella kolyeye bakarak.

“Anlamak zor. Bu konuda uzman değilim.”

Aklındaki konulardan uzaklaştıklarına sevinerek, “Belki araştırma yapabiliriz,” dedi Stella. “Taşın bir fotoğrafını bulabiliriz. Sıra dışı bir mavi tonu, buzlu bir renk.”

“Evet. Bakalım bulabilecek miyiz? Sen bilgisayarını getirirken, ben de ikimize krepleri ısıtayım.”

Stella kahvesini bırakıp kalktı. “Kulağa harika geliyor. Açlıktan ölüyorum,” dedi koridora doğru giderken.

Geri geldiğinde, annesi tabağına üstlerinde eriyen bir parça tereyağı ve ince bir katman ılık akçaagaç şurubu olan iki pofuduk krep koydu. Stella dizüstü bilgisayarını masaya koyup arama motorunu açtı ve “açık mavi renkli değerli taşlar” yazdı. Krebinden bir lokma kestikten sonra, tabağı itti ve eğilip sonuçlara baktı. Ekranında çeşitli tonlarda mavi taşların fotoğrafları belirmişti.

Annesi ekranı tıklattı. “Mavi bir elmasa benziyor, değil mi?”

Stella bir kez daha boynundaki kolyeye baktı. “Evet.” Daha fazla fotoğrafı incelemek için arama kutusuna “mavi elmas” yazdı. Annesi haberleri kapatıp dikkatini bilgisayarın ekranına verdi. “Bak,” dedi, Stella sonuçlara göz atmaya devam etmeden. “Şöyle diyor: ‘Mavi elmaslar 1600’lerden beri biliniyor.’ Mavi elmaslar olduğunu hiç duymamıştım. Çok ilginç.”

“Gerçekten de ilginç, değil mi?”

“Acaba ilkinin ne zaman bulmuşlar?” dedi annesi, kahvesini yudumlamadan önce.

Stella merakla “en eski mavi elmas” yazdı. Sonuçlar belirdiğinde, gözüne bir makale çarptı. “İlki Hindistan’da bulunmuş sanırım.” Kahvesini, yudumlarken çeşitli makalelere göz attı. “Bu kadar çok çeşidi olduğunu bilmiyordum doğrusu.” Ekrandaki “imgeler” kısmına tıklayıp daha çok fotoğraf açtı. Sonra resimlerden biri tanıdık gelince, boynundaki taşla karşılaştırdı. “Bunun tıpatıp aynısı, değil mi? ‘Noel Elması’...”

“Evet.” Annesi kahve fincanını bırakıp ekrana doğru eğildi. “Ne diyor?”

Stella kreplerini yemeye dönerken, bir yandan da makaleye açıp annesine okudu: “Noel Elması, esas olarak 1764’te Barbados’ta seyahat eden varlıklı bir İngiliz soylusu tarafından sipariş verilen, nadiren görülen mavi bir taştır. İngiltere’nin lordlarından birinin eşi için bir hediye olarak alınmıştır ancak sahibi son anda vazgeçip ona başka bir hediye almıştır.”

“Taşın Barbados’ta çıkarıldığı kasabanın sakinleri, mavi taşın ilahi bir enerji taşıyabildiğine ve sevgiyle verilip alınmadığında, taşın geride bıraktığı herkese ceza verdiğine inanırlar.”

“Ne ilginç bir efsane. Biraz daha oku.”

Stella devam etti. “ ‘Elmas daha sonra 1768’te kayınpederi tarafından varlıklı aristokrat Bayan Agnes Hastings için bir tatil hediyesi olarak alınmıştır. Bayan Hastings’in kayınpederi, elması oğlu William da bir baba olacağı için onun yeni eşine bir tebrik hediyesi olarak almıştır. Ancak söylentilere göre Agnes kocasına değil, eskiden beri kasabanın demircisine âşıktı ama demirci kabul gören bir sınıftan değildi.’ ”

Annesi şaşkınlıkla ona baktı. “Aman Tanrım.” Gözleri irileşmiş bir hâlde biraz daha dirseklerini dayadığı masaya eğildi.

Stella sırtıarak okumaya devam etti. “Agnes hediye aldıkdan üç gün sonra kolye boynundayken doğum yapmıştır ancak bebek ölü doğmuştur.” Konu ciddileşince Stella sustu, karşısındaki sözcükler bulanıklaştı. Birden okuduğu öyküyle kendini kötü hissetti. Bir çocuk ölmüştü. Kreplerin midesinde taş gibi kesildiğini hissetti. “Korkunç bir şey bu,” diye fısıldadı.

Annesi bir anda ciddileşti. “Sence kocasını sevmediği için mi böyle oldu? Yoksa bebek kocasından mı değildi?” Eliyle ağzını kapattı.

Bu soruların yanıtını bilmeyen Stella, başını iki yana sallayarak boynundaki kolyeye baktı. Kolye birden ona ağır geldi ve hemen çıkarmak istedi.

“Devam et,” dedi annesi.

Kendisini bakışlarını ekrana çevirmeye zorlayan Stella tekrar makaleye döndü. “ ‘Daha sonra, Bayan Hastings üç ölü çocuk daha dünyaya getirmiştir – her doğumunda kolyenin boynunda olduğu söylenmektedir. Derin bir hüzne kapılan kadın, Noel Elması’nın lanetli olduğuna inanınca, boynundaki kolyeyi koparak çıkarmış, mücevher kutusuna koymuştur. Ertesi sene bir oğlu olmuştur. Agnes ve William’ın üç çocuğu daha olmuştur.’ ”

“İnanılmaz bir öykü bu.” Annesi uzanıp kızının boynundaki elması tuttu ve dikkatle inceledi. “Gerçekten de fotoğraftakine benziyor, değil mi?”

Stella efsanenin etkisinden sıyrıldığı için mantıklı yanı devreye girdi. “Gerçekten de aynı kolye olsaydı, Atlanta Havaalanı’nda yerde bulmuş olamazdım. Böyle bir antika parça güvenli bir yerde olurdu.”

“Haklısın. Ama yine de havaalanını aramalısın. Kesinlikle birisine ait ve o kişinin kolyeyi aradığından eminim.”

“Hemen arıyorum,” dedi Stella. Kolyeyi çıkardı ve masada aralarına bıraktı. Mavi taş pencereden içeri sızan gri ışıktaki parıltıydı. Hiç de şanssızlık getirecek bir şeye benzemiyordu. Belki kendisinin şansı yaver giderdi ve taşın sahibini bulurdu.

Annesi arabayı şarampolden çıkarması için bir çekici ararken, Stella çocukluk yatak odasında yere oturdu ve Londra’dayken üstünde çalıştığı araştırmaları göz önüne alarak, uzun vadeli beyin sağlığıyla ilgili makalesine birkaç bilgi daha ekledi. Son birkaç saati tüm kaynaklarına e-postalar yollayarak ve St. Thomas Hastanesi’nden aldığı bilgilerin son birkaç ayrıntısını tekrar kontrol ederek geçirdi.

Ama akıllı şifonyerinin üstünde duran kolyedeydi. Kime aitti? Yaşlıca bir hanım, birisinin annesi, genç bir kız mıydı? Manevi

bir değeri var mıydı ve sahibi onu kaybettiği için üzülmüyor muydu? Havaalanındaki yetkili kayıp bir kolye ihbarı gelmediğini söylemişti ama her ihtimale karşın onun numarasını almıştı. Kolye birisine aitti ve bir öyküsü vardı. Stella kolyeyi bir daha takmamaya karar verdi.

Cep telefonu çalınca düşüncelerinden sıyrıldı. Kız kardeşinin numarasını görünce hemen yanıt verdi. “Lily?”

“Selam! Uzun konuşamayacağım çünkü hat kesiliyor ama...” Stella geri kalanını duyamadı.

Kız kardeşinin lafını kesti. “Seni duyamıyorum.” Bir faydası olabilirmiş gibi telefonu kulağına bastırdı.

“Şey olmadı...” Ses yine bozuldu.

“Ne olmadı, Lily?”

“...seni seviyorum!”

Hat kesildi.

Stella onu hemen geri aramaya çalıştı ama arama sesli mesaja düştü. Hayal kırıklığıyla telefonu halıya koydu ve ekrana baktı. Babaları onsuz geçirecekleri ilk Noel’in kesinlikle böyle olmasını istemezdi.

Burada mısın, baba? Lily’nin neler yaptığını biliyor musun?

Yanıt gelmedi.

Kız kardeşinin onları Noel zamanı neden yapayalnız bıraktığını düşünecek vakti yoktu. Yollar açıldı mı diye bakması, Vanderbilt Hastanesi’ne gidebilmek için annesinin arabasının buzlarını çözmeliydi. Son makalesi üstünde çalışmalı, Başkan Ödülü’nü kazanmaya çalışmalıydı.

Beşinci Bölüm

O gün öğleden sonra Stella'nın hastanedeki yeni bağlantısıyla bir randevusu vardı. Tuz kamyonlarına rağmen Nashville'deki Vanderbilt Hastanesi'ne normalde kırk dakika süren yol, buzlu yollarda bir buçuk saat sürmüştü. Arabayı park edip doğru bölümü bulan Stella, randevuya ucu ucuna yetişmişti. Hemen görüşeceği kişi olan Dr. Abigail Astley'nin ofisine gidip içeri girdi.

“Buraya kadar gelebilmenize sevindim. Yollar çok kötü,” dedi Dr. Astley.

“Şükürler olsun ki hava biraz ısındı,” dedi Stella atkısını çıkarırken. “Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.” Elini uzattı.

Dr. Astley elini sıktı. “Rica ederim. *Brain Borders*'da baş makalede ismimin geçebileceğini duyunca bu fırsatı kaçırmak istemedim.” Heyecanla kaşlarını oynattı. “Bilişsel uyumsuzlukla ilgili makalenizi okudum. Bugün göreceğiniz hastaya koyulan teşhis bu.” Masasındaki minyatür bir Noel ağacı kartvizitliğin yanına bir dosya koydu.

“Hasta derken... tek bir hasta mı?” Stella daha fazla seçeneği olabileceğini ummuştı.

Dr. Astley boş sandalyeyi işaret etti. “Oturun.”

Stella doktorun dediğini yaptı.

“Kriterlerinize uyduğunu düşündüğümüz beş hastamıza ne tür bir araştırma yaptığınızı anlattık ama sadece biri gözlem yapmanıza izin verdi.”

Stella bu randevuyu son anda ayarlayabilmişti ve Noel tatili yaklaşırken, bir hasta hiç hasta olmamasından iyiydi. Bunu kabul etmesi gerekecekti ama tek bir kişiden yeteri kadar veri elde edebileceğinden emin değildi.

Doktor bir deste kâğıdın arasından bir iPad çıkarıp ekrana tıkladı. “Sadece tüm özel bilgileri gizli tutacağınıza dair sizden birkaç imza almam gerek.”

Stella iPad’i aldı, birkaç kutucuğu işaretledi, imzasını ekledi ve geri verdi.

Dr. Astley iPad’i masasına koydu. “Seans çoktan başladı ama siz içeri girmeden önce biraz bilgi vereyim.” Masasının yan tarafına geçip bilgisayarında bir dosya açtı. “Hastamız yaklaşık iki ay önce deneyimlediği bir travmatik beyin yaralanmasından sonra tedaviye başladı.”

Stella dizüstü bilgisayarını çıkarıp kucağına koydu.

Doktor birkaç tuşa bastı ve ekranda bir görüntü belirdi. “Hükümetle yapılan ortak bir çalışmanın bir parçası olarak, Fort Campbell, Kentucky’den bir tıp ekibi hastanın tedavisini bizimle birlikte yürütüyor. Hastanın hipokampal oluşumu yaralanmış ve mantıksız davranışları yüzünden ordudan ayrılmak zorunda kaldığından dolayı entelektüel işlev bozukluğu için bizimle terapi yapıyor.”

“Ne gibi mantıksız davranışlar sergilemiş?”

“Öfke, depresyon belirtileri, eylemlerinin sonuçlarını umursamama. Sanki başına ne geleceği umurunda değil. Bu yüzden de

hem kendisini hem de diğer asker arkadaşlarını tehlikeye atıyor.” Dr. Astley test sonuçlarını açtı. “Ama bunlar dışında, bizi hatırlama becerileri normal kalıba uymadığı için sıra dışı bir vaka olmasıyla şaşırttı.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Stella.

“Eminim ki biliyorsunuzdur, bellek kısa süreli ve uzun süreli olmaktan çok daha karmaşıktır ama genel olarak bellek kaybını bu iki alandan biriyle sınıflandırabiliyoruz. Bu hastanın durumunda, var olan semptomlar çok sıkıntılı bir olay yaşamış ve bunu bloke etmiş gibi başlamış. Araba sürmek gibi bazı şeyleri hatırlıyor ama araba sürmeyi öğrendiğinde on altı yaşında olduğu için hatırladığını düşünüyoruz. Daha yakın zamanla ilgili anılar yok denecek kadar az.”

Stella hiçbir şeyi atlamamak için hızlı hızlı not aldı. “Genellikle travmatik beyin yaralanması kısa süreli belleği etkiler, öyle değil mi?”

“Evet. Tedaviyle iyiye gideceğini umut ediyoruz ama stres faktörü ilerlememizi yavaşlatıyor ve hasta ciddi bir strese maruz kalmış. Dediğim gibi daha önceki makaleniz dikkatimi çekti çünkü hasta hayatında değerlerine zıt olan eylemleriyle ilgili ilişkili şeyler hatırlıyor.” Doktor duvardaki saate baktı. “Gitmem gerek. Siz araştırmanızı ilk elden yapabilirsiniz. Hastayla tanıştıktan sonra tekrar konuşuruz.”

“Elbette,” dedi Stella son notlarını da yazarken.

“Onunla tanışmadan önce sormak istediğiniz bir şey var mı?”

Stella dizüstü bilgisayarını kapattı. “Şu anda yok, teşekkürler.”

Dr. Astley ellerini kavuşturdu. “Peki. 344 numaralı terapi odasındalar.”

Stella kalkıp dizüstü bilgisayarın kolunun altına sıkıştırdı ve odadan çıkmak üzere arkasına döndü.

“Bayan Fisher.” Doktor onu durdurdu. “Terapi sırasında, hasta biraz kavgacı olabiliyor. Panik olmayın diye önceden söyle-

mek istedim. Kendisi bunun farkında ve ona yardımcı oluyoruz. Ayrıca bugün gözlem yapacağınızı da biliyor.”

“Tamam,” dedi Stella, kendisini hazırlamaya çalışarak Mesleğinde daha önce de benzer durumlarla karşılaşmıştı ve sadece bir yazar olarak orada bulunduğundan genellikle arka planda kalır, sessizce not tutardı.

Birlikte koridora çıkıp terapi kanadına doğru yürürlerken, üstlerinde personelin isimleri yazan sıra sıra gümüş rengi Noel çorabının yanından geçtiler. Yanlarından şişkin karnı yürümesine yardımcı olan yürütecinin tutacak kısımlarına sürten yaşlı bir adam geçti. Stella’yı görünce hemen gülümsedi. “Bugün gülümsemenizi görmek ne güzel.” Adam diğer yöne doğru ağır ağır yürümeye devam etti.

“Bu, Bay Ferguson,” dedi Dr. Astley. “Seksen yedi yaşında. İnanabiliyor musunuz?”

“Yaşını göstermiyor.” Stella başını çevirip tekrar yaşlı adama baktı. Yürüyüp gittiği hâlde gözlerindeki heyecan dolu parıltı Stella’nın aklında kaldı.

“Çünkü yaşadığı tüm zorluklara rağmen tanışabileceğiniz en iyi yürekli kişi. İyilik bizleri genç tutuyor.”

“Görebiliyorum.”

“Soldan üçüncü kapı. Geleceğinizi biliyorlar.”

“Teşekkür ederim.”

Doktor kendi yoluna gitti ve Stella odaya doğru yürüdü. Oraya yaklaşırken, kapının diğer tarafında hastanın terapistle bağırdığını duydu.

“Hiçbir faydası yok!” diye kükredi hasta.

Evet, gerçekten de kavgacıydı.

“Bunun bana ne faydası dokunacak?” diye bağırdı adam yine.

Ses tanıdıktı. Stella sesi daha iyi duyabilmek için kulak kesildi ama birden oda sessizleşti.

Odaya varınca kapıyı tıklattı. İçeri girerken, plastik bir kanca-ya asılmış bir Noel çelengiyle karşılaştı. “Merhaba?”

İçeri girip hastayı gördüğü ve göz göze geldikleri anda donakaldı. O mavi gözleri, bir zamanlar onu sevgiyle sarıp sarmalayan ama artık içini ürperten buz gibi bir ifadeyle bakan gözleri nerede olsa tanırdı. *Henry*. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Birden kar fırtınasındaki davranışlarını hatırladı – soğuk karşılaşması, nerede oturduğunu sorması... Dizüstü bilgisayar ve çantası yere düştü, çantasının içindekiler beyaz karo kaplı zemine saçıldı.

Göz temasını kesti. “Aman Tanrım.” Dizüstü bilgisayarını alıp çalıştığından emin olmak için kontrol ederken güçlkle konuşabilmişti. Ekran açılınca derin bir oh çekti ve bilgisayarı tekrar kapattı.

İnce telli saçları topuz yapılmış, hoş görünümlü bir kadın olan terapist yanma geldi. “Size yardım edeyim,” dedi ve Stella’nın çantasından etrafa saçılan şeyleri toparlamaya koyuldu.

Stella bunu hayal meyal fark etti. Neler olduğuna inanamamaya tekrar dönüp Henry’ye bakmıştı bile. Sadece bir gözlemci olması, terapiye herhangi bir şekilde katılmaması gerekiyordu.

Henry onu hatırlar gibi oldu. “Dün akşam seni eve götürdüm,” dedi.

Stella göz temasını kesmeden yavaşça yere çömeldi, çantasını alırken bu durumu idrak etmeye çalıştı.

Henry kalktı, yanma geldi, eğilip yerde duran dudak parlatıcısını ve cüzdanı alıp ona uzattı.

Birlikte geçirdikleri seneler, bir anda Stella’nın gözlerinin önünde silindi. “Henry?”

Henry ismini duyunca gerildi ve soluk yeşil renkli bir kilimin diğer tarafındaki koltuğa gidip oturdu. Ellerini bacaklarına yasladı, yumruklarını sıktı ve parmak eklemleri bembeyaz kesildi.

“Henry’yle tanıyor musunuz?” diye sordu terapist, yere saçılan son birkaç şeyi de alırken.

Bunları Stella’ya uzattı, Stella da hemen çantasına tıktı. Aklından bin bir türlü soru geçiyordu. “Evet” derse çıkar çatışması olurdu ve bu vaka üstünde çalışamazdı. Ama Henry izin vermiş olan tek hastaydı. Ayrıca onu tanıdığını itiraf ederse, ikinci makalesini yazamazdı ve terfi olasılığı buna bağlıydı. Terfiyi almasının bu işe bağlı olduğu söylenmişti ve bunu kaybetmek üzereydi.

“Şey,” dedi hâlâ sarsılmış bir hâlde. Henry’yle göz göze geldi ve yalvarırmış gibi ona baktı. “Hayır. Dr. Astley ismini söylemişti.”

“Yanıt veremiyormuşum gibi konuşmanıza gerek yok,” dedi Henry, asabi bir tavırla oturduğu yerden. Stella’nın kalbi güm güm atmaya başladı.

Lütfen, Henry. Ona söyleme.

“Özür dileriz, Henry,” dedi terapist. “Haklısın. Belki kendisiyle doğrudan konuşmak istersin...” Kadın Stella’ya baktı.

“Stella. Stella Fisher.” Henry ne tepki verecek diye baktı ve yüzünde dostane bir ifade görünce hem şaşırdı hem de derin bir oh çekti.

“Stella,” dedi Henry yavaşça. Kaşlarını çatı, yüzünü buruşturdu. Sonra yüzünün her santimini belleğine kazımak istiyormuş gibi dikkatle ona baktı. “Tanıştığımıza... memnun oldum.”

Başının döndüğünü hisseden Stella, sakinleşmek için kısa kısa nefes alıp verdi. Dizüstü bilgisayarını ve çantasını alıp odanın arka tarafındaki boş bir sandalyeye doğru gitti.

Önceki gece Henry’nin ayrıldıklarını hatırlamadığını anlayınca rahatladı. Eve yaptıkları kısa araba yolculuğundaki asabiyeti durumuyla ilgiliydi, ona öfkeli olmasından kaynaklanmıyordu. Henry’nin öfkesinin onunla bir ilgisi olmaması onu rahatlatmıştı ama korkunç bir yaralanmadan sonra güzel zamanlarını tamamiyle unutmuş olması, Stella’yı çok güzel bir şeyi kaybetmiş gibi hissettirdi.

Terapist Stella'nın yanına gitti. "İsmim Sarah Weixel. Fort Campbell'da görev yapan bir ordu klinik psikoloğuyum. Burada askeri-sivil travma ekibi eğitiminin bir parçası olarak bulunuyorum. Henry Vanderbilt'e daha yakın bir noktada yaşadığından onu burada tedavi etmeye ve Dr. Astley'nin ekibinin uzmanlığından da faydalanmaya karar verdik. Öncelikle onu her gün görüyoruz. Biraz ilerleme kaydettikten sonra planını tekrar gözden geçireceğiz."

Stella dizüstü bilgisayarını açıp bu işbirliğiyle ilgili birkaç not yazdı.

"Bugün olumsuz düşünce kalıplarını azaltmaya yönelik bir çalışma yapacağız," dedi Bayan Weixel. Henry'ye yaklaşırken, ayakkabıları yerde çıt çıt sesler çıkardı. "Henry'den bugünle ilgili üç olumlu şey söylemesini istemiştım."

"Boşa zaman harcıyoruz," diye kükredi Henry.

Stella kendisine bir not yazdı: *Kavgacı. Önerilere açık değil.*

"Neden boşa zaman harcadığımızı düşünüyorsun?" diye sordu terapist.

Henry gözlerini devirdi ama yanıt vermedi.

Terapist ellerini ütülü pantolonunun ceplerine soktu. "Bakalım bugünle ilgili olumlu bir şey bulabilecek miyiz?"

Henry gözlerini boşluğa dikti ve şirin dudaklarını bıkkınlıkla sarkıttı. Stella sessizce Dr. Astley'nin verdiği ilk bilgileri yazdı: *Hasta inatçı ve stresli. Kendi içine kapanmışa benziyor. Başını kaldırdığında, Henry onun ne yazdığını merak etmiş gibi dizüstü bilgisayarına bakıyordu.*

"Bugün seansa katılmayacak mısınız?" diye sordu terapist ona.

Henry sıkılmış gibi ofladı. "Bugün bir tane bile olumlu bir şey olmadı." Bakışlarını Stella'ya çevirdi ama gözlerindeki meraklı ifade Stella'nın bu yanıtın şüphe duymasına neden oldu.

"Tamam. Bir düşünelim... Bu sabah kalkabilmek için alarmını kurmuş muydun?"

Henry dikkatini yine terapisteye verdi. “Evet, neden?”

“Fazla mı uyudun?”

“Hayır.”

“O hâlde bugün vaktinde kalkmış olmanın olumlu bir şey olduğunu söyleyebilirsin. Ayrıca bulunman gereken yere de geldin.”

Henry başını iki yana salladı. “Olumlu bir şey değil bu.”

“Öyle mi?” Bayan Weixel odanın kenarındaki tezgâha yaslandı ve kaşlarını çatı. “Neden?”

“Hepimizin sabahları kalkması gerekir. Benden fazla uyumamam beklenir. Fazla uyursam, talihsizlik olur ama uyumazsam sadece günün bir parçası sayılır.”

Stella notlarına bir şey daha ekledi: *Terapi seanslarına katılmakta isteksiz.*

“Zamanında kalkmanın senin için özellikle olumlu ya da olumsuz olmadığına karar vermen adilane. O yüzden belki başka bir örneğe geçebiliriz.”

Stella not alırken, Henry elini saçlarının arasında gezdirdi. Yüzündeki mutsuz ifade, Stella’ya onu terk ettiği günü hatırlattı ve bu acı anıya kapılmamak için başını tekrar ekranına çevirdi.

“Bu kadar yeter.” Henry ayağa kalktı.

“Biraz daha zamanımız var,” dedi terapist.

“Umurumda değil. Bugünlük yeter. Benim için olumlu olan şey buradan çıkıp gidiyor olmam.” Stella’nın yanından geçip dışarı çıktı.

Stella şöyle yazdı: *Terapi seansı başarısızdı. Yarın tekrar dene.*

Dalgın dalgın dizüstü bilgisayarını kaldırırken, hâlâ gözlemleyeceği hastanın Henry olduğuna inanamıyordu.

“Bugün pek bir ilerleme olmadığı için üzgünüm,” dedi Dr. Weixel.

“Sorun değil,” diye yalan söyledi Stella. Eşyalarını büyük bir hızla toplayıp hastaneden çıkarken, bu projenin işe yarayacağından hiç emin değildi.

Altıncı Bölüm

Eve dönerken, biraz sakinleşmesi gerektiğini hissedince kasabanın kenarındaki bir kafede durdu. Dışarıda oturma yerleri olan ufak bir yerdi ve yaz mevsiminde masalar dolu olurdu ama o gün hava bulutlu, yollar karlı olduğu için bomboştı. Arabasını park edip indi. Kışlık giysileri soğuğu kesmiyordu ama aklı o kadar doluydu ki bunu umursamadı.

Bir latte sipariş ederken, kafenin etrafındaki ağaçlara asılmış olan kırmızı Noel süs toplarını fark etti. Kahvesini aldıktan sonra da ıslak oturma yerlerine baktı.

“Stella?”

Arkasına döndüğünde Mary Jo’yla karşılaştı. Henry’nin Stella’dan sadece beş yaş büyük olan ablası çok daha büyük görünüyordu. Seneler ona kesinlikle iyi davranmamıştı ama hâlâ gençliğindeki kadar enerjik duruyordu. Koyu renkli buklelerini neredeyse yeni bir güzellik akımı başlatabilecek kadar hoş dağınık bir atkuyruğu biçiminde toplamıştı ve ama yıpranmış çamurlu çizmeleri ve her gün yapması gereken çiftlik işleri yüzünden lekelenmiş olan eski blucini bunun aksini söylüyordu.

“Seni görmek güzel,” dedi Mary Jo, Stella’nın anlayışla karşıladığı bir tereddütle. Bir zamanlar yakın olmalarına rağmen Stella onun erkek kardeşini yerle bir ederken, bir bakıma Mary Jo’yu da terk etmişti.

Stella yanına gitti. “Seni de.” Kahvesinin üstünden tüten buharlar aralarında havaya yükselirken, Stella eğilip ona sarıldı. “Başın sağ olsun.”

Mary Jo’nun yüzünde, sanki içine attığı hisler ortaya çıkmak için uygun bir anı bekliyormuş gibi derin bir hüzün ifadesi belirdi. “Teşekkür ederim.”

“Bilmiyordum. Haberim olsaydı gelirdim.”

“O kadar üzgündüm ki haber vermek aklıma gelmedi. Sadece ben, Henry ve kasabadan birkaç kişi vardı.”

“Henry’yi gördüm,” dedi Stella. Ciddi ses tonu, Mary Jo’ya Henry’nin sıkıntılarından haberdar olduğunu anlattı. “Cenazede ne durumdaydı? Onu... hatırladı mı?”

Mary Jo derin bir nefes aldı. “Neyse ki o sırada hâlâ kendisindeydi. Kazadan beri sadece annemin ileriki yaşlarını hatırlamakta zorlanıyor. Annemle geçirdiği hayatın büyük bir kısmını hatırlıyor.”

“O hâlde kaza daha sonra mıydı?”

Mary Jo başını salladı. “Evet. O zamandan beri çok farklı birisi. Bellek kaybı onu öfkeli bir adama dönüştürdü. Onun bu yanını daha önce hiç görmemiştim.”

“Biliyorum, ben de,” dedi Stella. Onu kesinlikle bukkın ve moralsiz görmüştü ama asla öfkeli görmemişti. Henry öyle birisi değildi. Her zaman sabırlı ve iyi yürekli olmuştu. Ama bu tür bir beyin hasarının öfke kontrolü dahil olmak üzere davranışları değiştirebildiğini biliyordu.

“Bir kahve almak ister misin? Arabada sohbet edebiliriz,” dedi Stella.

“Evet, harika olur.”

“Ben gidip arabayı ısıtayım.”

Mary Jo kahve almaya giderken, Stella arabaya binip motoru çalıştırdı ve ısıyı yükseltti. Ürpererek lattesinden bir yudum aldı ama kremalı, şekerli kahve de onu keyiflendiremedi. Tek başıma oturmayı, kahveyle içini ısıtmayı ve biraz düşüncelerini toplama-yı ummuştı ama buna fırsatı olmayacakmış gibiydi. Gerçi Mary Jo’yla arayı kapatmak da güzel olacaktı. Onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Kahvesini bekleyen Mary Jo’yu izlerken, yoldaki henüz erimemiş olan karlar ve gündüz vakti gökyüzünün griliğiyle tezat oluşturan neşeli Noel süsleri, onu daha mutlu anılarını düşünmeye itti ve bunlardan ikisini hatırladı.

“Nikâhın için sana bir şey yaptım,” demişti Mary Jo, Stella tam Henry’nin kamyonetine atlamadan önce. Stella’yı yabani çiçek tarlasından ana eve doğru çekiştirirken, koyu renkli uzun bukleri etrafa savruluyordu.

Stella onun yanında koşarken, Henry’yle evlenecek olmasının mutluluğunu zapt etmekte zorlanıyordu. Spontane ve heyecan vericiydi. Hayatının geri kalanına odaklanmış, taşıdığı ciddi akademik yükün altından kalkabilmek için her şeyi planlamıştı. Henry ikisinden daha dürtüsel, onu her daim rahatlık alanından çıkaran ve hayatın ne kadar eğlenceli olabileceğini göstermiş olan kişiydi. Âdeta Stella’nın kişilik yapbozunun zor parçasıydı ve eşleştiklerinde kusursuz bir uyum sağlıyorlardı. Stella onsuz kendisini asla bütün gibi hissetmeyeceğini biliyordu.

“Burada bekle,” dedi Mary Jo.

Henry’nin ablası, Stella’yı çiftlik evinin geniş ön verandasında bırakıp içeri girdiğinde tel kapı arkasından çarparak kapandı. Stella verandanın pek çok kere ayak bastığı için artık ona evi

gibi gelen griye boyanmış tahta zemininde dururken, uzun, açık kumral saçları ve sade beyaz elbisesi yaz esintisinde dalgalanıyordu. Hep o çiftlik evinde yaşamayı istemişti. Gözlerini yumduğunda, kendisini ve Henry'yi çocuklarıyla ve yakın akrabalarıyla hep birlikte orada hayal edebiliyordu.

Mary Jo elinde yabancı çiçeklerden yapılmış bir buketle geri geldi. Mor-sarı buketi Stella'ya uzattı. "Bir buketin olmadan evlenemezsin."

Stella elbisesine uyan, geniş beyaz saten bir kurdeleyle bağlanmış çan çiçekleri, yıldız kökü, düğün çiçekleri ve hindibadan oluşan buketi baktı. Parmaklarını büyük bir düğüm atılmış kurdelede gezdirdi ve çiçekleri burnuna yaklaştırıp çocukluğunun kokusunu içine çekti.

"Bu kurdele aslında annemin kiliseye giderken taktığı fular," dedi Mary Jo. "Aldığımı bilmiyor." Heyecanla eliyle ağzını kapattı.

"Teşekkür ederim," dedi Stella buketi göğsüne bastırarak Mary Jo'nun yakında kız kardeşi olacağını fark etti. Ondan büyük olan Mary Jo, ona her zaman bir abla gibi davranmıştı ve bundan daha iyi bir uğurlama olamazdı.

"Henry ve sen anneme bunu nasıl anlatacaksınız?"

İkisi de çok genç oldukları için onları vazgeçirmelerinden korkmuşlar, evleneceklerini ebeveynlerinden saklamışlardı ama Stella bunun doğru olduğunu biliyordu. Kimsenin aksini iddia etmesine ihtiyacı yoktu. "Geri döner dönmez herkese söyleyeceğimize söz veriyorum."

Mary Jo gözlerinde bir parıltıyla başını salladı. "Git! Mutlu hayatına başla!" Henry eski Chevy'nin kornasını üç kere kesik kesik çalarken, Stella'yı dostane bir tavırla dürttü.

"Geri döndüğümde resmi olarak bir aile olacağız," dedi Stella. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Eğilip yakında ablası olacak olan kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra hayalleriyle hayatının aşkına doğru koştu.

Stella anısından sıyrıldığında Mary Jo'nun yolcu tarafında olduğunu, kahve fincanını diğer eline alıp kapıyı açtığını fark etti.

Mary Jo arabaya binip kapıyı kapattı. "Yüce Tanrım, hava buz gibi."

"Biliyorum. İyi ki kahve aldık," dedi Stella. O anda artık nazik sohbetin sona erdiğini ve daha zor konulara geçme vaktinin geldiğini fark etti. Toparlanabilmek için sıcak kahvesinden uzun bir yudum aldı.

"Seni özledim," dedi Mary Jo hemen konuya girerek. "O kocaman çiftlik evinde yapayalnız yaşamak çok zordu. Geri dönmene sevindim."

Stella'nın gözleri bir anda doldu. Mary Jo'yu özlediği için değil, o ana dek kendisine onu özleme izni vermediğini fark ettiği için hüzünlenmişti. "Üzgünüm." Bu sözcüğü son on üç senedir içinde tutuyormuş gibi söylemişti.

"Bir veda bile etmeden gittin."

Stella dalgın dalgın bardağının kapağıyla oynarken, o acı günün hatıraları içinde taze bir yara gibi açıldı. "Veda edemedim, Mary Jo."

"İkiniz birbirinize sırlıslıklam âşıktınız ve birlikte kusursuzdunuz. Ama sen hepimizi terk ettin. Neler oldu?"

Sırrını söylediği takdirde sadece geçmiş ortaya dökülürdü ve Stella bunu yapmaya hazır değildi. "Sadece farklı bir şey istedim," dedi ama bu yanıtın hiçbir şeyi açıklamadığını biliyordu.

Mary Jo hem Stella'yı hem de Henry'yi bu yanıtı inanmayacak kadar iyi tanıyordu ama bunu şüpheli bulduysa bile bir şey demedi.

"Sen gittikten sonra Henry tamamen dağıldı. Uyumuyordu. Neredeyse hiçbir şey yemiyordu. Kimseyi görmek istemiyordu."

Stella'nın yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

“Derken, bir gün verandada bana ve anneme orduya yazılacağını söyledi.”

Stella gözyaşını silerken, açtığı yaralara dayanamıyormuş gibi hissetti. Henry rekabetçi bir adam değildi; içinde zerre kadar hırs yoktu. “Neden orduya yazıldı? Onun isteyeceği bir şey gibi değil.”

“Yanıtı kendisi de bilmiyor. Henry bir süredir kendisinin ve başkalarının tehlikede olmasını gerektiren bir işe nasıl bulaştığını anlamaya çalışıyor. Bunun ne kadar onurlu bir iş olduğunu biliyor ama onu kaygılı ve bıkkın bir insana dönüştürdü. O seviyedeki tehlikelerle başa çıkmak ona göre bir şey değil.”

Stella, Dr. Astley’nin onun önceki makalesinden söz ettiğini hatırladı: “*Daha önceki makaleniz dikkatimi çekti çünkü hasta hayatında değerlerine zıt olan eylemleriyle ilgili çelişkili şeyler hatırlıyor.*”

Mary Jo devam etti. “Ona orduya yazıldığında aynı soruyu sorduğumu, bana hangi yöne gideceğini bilmediğini söylediğini söyledim. Gerçek sınırlarını keşfedebilmek için kendisini denemesi gerektiğini, kendisinden büyük bir şeyin bir parçası olmak istediğini söylemişti. Ama bence orduya yazılma kararı asla onun ne istediğiyle ilgili değildi. Kalabalığa *karışmak*, seni kaybettiği için kendisini harap edecek vakti olmasın diye onu zorlayacak bir şey mi yapmak istedi diye düşünüyorum doğrusu.”

Stella’nın kalbi sızlıyordu. Kaçıp gitmiş, kendisini üniversite eğitimine, sonra da seyahat etmeye vererek aynı şeyi yapmıştı. Üniversitede, başını yastığa koyar koyamaz uyuyabilmek için son ana kadar arkadaşlarıyla dışarıda kalmış ya da bir kitaba gömülmüştü. Henry’yi düşünmek zorunda kalmamak için zihnini meşgul etmişti.

“Onu incitmek istemedim,” dedi güçlkle duyulan bir sesle. “Kimseyi incitmek istemedim.”

Mary Jo biraz toparlandı. “Hayatın en güzel yanı, dilediğimiz zaman her şeye yeniden başlayabilmek. Hep bunu düşünürüm...”

“Sen de mi her şeye yeniden başlamayı düşünüyorsun?”

Mary Jo yanıt vermekte zorlanarak dudaklarını ısırdı. “O çiftlik evinde tek başıma yaşamaktan nefret ediyorum. Etrafımda ailem olsun istiyorum ama Henry artık ailemmiş gibi gelmiyor.”

Stella’nın kalbi arkadaşı için paramparça oldu. Aralarına bir sessizlik çöktü. İkisi de o günlük bu kadar ağır konuların yettiğini hissetmiş gibiydi. Mary Jo saatine baktı. “Geri dönüp hayvanların beslenme programını ayarlamam gerek.” Kapıyı açtı. “Bir ara beni ziyaret eder misin?”

“Tabii.”

Mary Jo kapıyı kapatıp otoparkın kenarındaki kamyonetine koştu. Sözleri Stella’nın zihninde dönüp durmaya başladı ve her şeye yeniden başlamanın o kadar kolay olup olmadığını düşündü. Sonra vitesi değiştirip eve doğru yola çıktı.

Stella eve vardığında, “Arabayı çektirdim,” dedi annesi. Gündüz vakti, annesinin yaşı ve kocasını kaybetmiş olmasından dolayı ne kadar üzgün olduğu yüzünden okunuyordu. “Bir saate kadar getirecekler.”

“Çok iyi.” Stella tutulan omzunu ovuşturup çantasını ve dizüstü bilgisayarını yere bıraktı.

Eve gelene kadar Henry’nin düşmanca tavırları yüzünden ağır ilerleme kaydedileceğini düşünüp durmuştu. Henry’nin belirgin bir gelişme göstermesi için zamana ihtiyacı vardı ama Stella’nın makalesini tamamlamak için o kadar zamanı yoktu. Bu Henry, hayatı boyunca tanıdığı gençten farklıydı ama bir şey aynıydı: İnatçıydı. Henry sorun çözen bir tipti. Bir şeylerin düzeltilmesi gerektiğinde, her zaman kontrolü ele alırdı. Şimdiyse kontrolsüzdü, güçsüzdü ve bu durumun canını çok sıktığı belliydi.

Koltuğun koluna serdiği battaniyeyi düzeltmekte olan annesi lafını yarıda kesip elini beline dayadı. “Zor bir gün geçirmiş gibisin.”

“Zor ifadesi hafif kalır.” Stella şöminenin önündeki koltuğa çöktü. Annesi battaniyeyi uzatınca aldı, üstüne örtüp gözlerini yumdu.

“Bir fincan sıcak çikolata eşliğinde anlatmak ister misin? Marşmelov da var.” Annesi tıpkı babasının yaptığı gibi heyecanla parmaklarını oynattı.

Onun bu hareketi ikisini de şaşırttı ve toparlanabilmek için birkaç saniye sustular.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Stella gülümseyerek. Babası gibi her şeyin olumlu yanını görmeye çalıştı. Babasının koltukta onun yanında oturduğu noktada oturduğunu fark etti ve tek başına orada oturmak istemediği için battaniyeyi kenara atıp katladı, annesinin peşinden mutfığa gitti. “Sana yardım edeyim.”

“Hastanedeki iş nasıl gitti, neler oldu?” Annesi çaydanlığa su doldurup ocağın üstüne koydu. Sonra Stella’nın lisede yaptığı seramik fincanlardan ikisini masaya koydu.

“Bir kere, sonraki makalemin vaka incelemesi için kullanabileceğim tek bir hasta var ve terapiye sıcak baktığı söylenemez.” Stella sızlayan gözlerini ovuşturdu.

“Olamaz.”

“Bir de bu vakayı daha... sıra dışı kılan bir şey var.” Stella çekmeceyi açıp iki kaşık çıkardı ve annesine uzattı. “Hasta, Henry.”

Annesi gözleri faş taşı gibi açılmış bir hâlde hızla ona döndü. “Henry mi?”

“Evet... Orduda bir kaza geçirmiş ve hayatının son on dört senesini hatırlamıyor. Mesela... evlendiğini hatırlamıyor.”

Annesi bariz bir şaşkınlıkla ona baktı. Seneler önce, Stella kocasını terk edip eve geldiğinde, kızını o teselli etmişti. Annesi Stella’nın o gün yaptığı seçimi anlamıştı. Âşık olup genç bir yaşta Stella’nın babasıyla evlenen annesi, çocukluktan doğruca evlilik

hayatına adım atmıştı ve yirmi üç yaşına geldiğinde iki küçük çocuğu vardı. Stella ona Leiper's Fork'tan ayrılacağını söylediğinde, annesinin zerre kadar hayal kırıklığına uğradığını görmemişti ama gözlerindeki parıltı ona annesinin bu çılgın dünyada başka neler olabileceğini hep merak ettiğini anlatmıştı.

Annesi o zamanlar Stella'nın neden gitmeyi seçtiğini tam olarak anlamamıştı ama Henry için endişelendiğini açıkça dile getirmesine rağmen kızına destek vermişti. O anda Henry geçmişini hatırlamıyorsa, neyi kaybettiğini de bilmiyordur diye düşündüğü belliydi.

Ocakta çaydanlıktan bir ısıklık sesi yükseldi. Annesi çaydanlığı alıp fincanlara kaynar su koydu ve birini ona uzattı. "Ona ne olmuş?"

Stella her şeyin kendi suçu olduğu fikrini bastırmaya çalışarak dudağını ısırды. "Emin değilim. Sadece bir kaza geçirdiğini biliyorum. Bana ayrıntıları anlatmadılar; yaralanmanın nasıl gerçekleştiğiyle ilgili ayrıntılar işimin bir parçası değil. Ben bu durumu nasıl düzeltecekleri kısmıyla ilgileniyorum."

"Henry sana ayrıntıları anlatmadı mı?"

Stella ellerini büyük fincanın etrafına dolayıp yanıt verdi. "Kimseye bir şey anlatmıyor. Bugünkü davranışları, dün akşamki tavrını gölgede bırakır."

"Korkuyor olmalı, bunu biliyorum," dedi annesi elini kalbine götürerek. "Neleri hatırlamıyor?"

"Mary Jo'ya rastladım ve bana daha ileriki senelerini en iyi olasılıkla bölük pörçük hatırladığını söyledi."

Annesi başını iki yana salladı. "Zavallı çocuk. Çok sıkıntı çekti."

Annesinin bu sözleri Stella'nın daha da kötü hissetmesine neden oldu. "Buradan ayrıldığımdan beri hayatla ilgili çok şey öğrendim," dedi fincanındaki sıcak çikolatayı karıştırırken. "Kasabadan ayrılmaktan tamamıyla pişman değilim çünkü beni bir insan olarak değiştiren harika deneyimler yaşadım. Ama

Henry'yle olan ilişkimden vazgeçmekle ilgili pişmanlıklarım var. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama aklıma geliyor.”

“Onu özlüyor musun?”

Stella Stanford'daki ilk günlerdeki yalnız geceleri, nasıl ağlayarak uyuduğunu, onsuz olmanın yarattığı kalp sızısına zor dayandığını hatırlamak istemiyordu.

“Evet.”

Ama şimdi, bir açıklama yapmaya çalışsa bile Henry'nin o versiyonu yoktu. Stella ailesinin geri kalanının yaptığı gibi, hasarı telafi edilemeyeceği noktaya gelene dek duruma fazla dikkatini vermemişti.

Sıcak çikolatalarını içerlerken, annesinin yatak odasına biraz neşeli bir hava vermek için yeni bir nevresim seti almayı istemesi gibi daha hafif konulara geçtiler. Geç saatlere kadar sohbet ederlerken, Stella kasıtlı olarak stresi aklından çıkardı ve kendisini konuşmaya verdi. Noel ağacı ve şöminede çıtırdayan odunlar, ona biraz olsun Noel heyecanını hissettirdi ve birlikte geçit töreni üstünde çalışmanın iyi olacağına karar verdiler.

“Geçit töreni için her zamanki katılımcıların birçoğu yazılmış, bir de Jackson Cole isimli bir tören lideri var,” dedi Stella. Koltukta bacaklarını altına kıvrımış, dizüstü bilgisayarını kucağına almıştı. Saat farkının etkileri hâlâ devam ettiği için gözleri kapanıyordu. Gerçekten de bir, iki hafta içinde ikinci makalesini nasıl tamamlayacağını düşünmeliydi. St. Thomas'ta yaptığı araştırmayı tamamlayabilmesi için yollamadan önce düzenlemesi gerekiyordu. Yani, Londra'daki doktoru beklediği son araştırmayı yollaması için sıkıştırmalıydı. Ayrıca hâlâ Lily'yle doğru dürüst konuşamamıştı ve izini sürüp onu eve gelmeye ikna etmeliydi.

Annesi karşısına bir fincan sıcak çikolata daha koydu ve fincanını bir can simidi gibi sıkı sıkı tutarak yanına oturdu. Stella onun endişeli yüzüne bakarken, kendi işlerinden önce onun yüklerinden bazılarını üstlenmesi gerektiğini biliyordu.

Zihninde babasının sesini duydu. “*Her şey yoluna girecek.*”

İç i bir anda babasına hissettiğı sevgiyle doldu. “Hep böyle diyorsun,” demişti ona on yedi yaşındayken. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çünkü iş in sı r n ı gerçeklerin ne olduğı değı l, bunları nasıl algıladığı ndır.”

“Anlamadım.”

“Benim yaş ı ma geldiğinde, her şey i olması gerektiğı gibi gittiğini görürsün. Sı y n k l a r ve ç ü r ü k l e r iyileş ir, okuldaki sı n a v l a r gelir geçer ve zamanla belirsizlikler silinir. Bir gün geçmiş e dön ü p seneler önce uykularını kaçı ran o ufak sorunun çok geride kaldığını göreceksin. O yüzden ş u anda elinden geleni yap ve her şey in olması gerektiğı gibi olacağı na inan.”

Elbette, babası önemli, aklını kurcalayan şeylerden söz etmiyordu. Bunlar kendiliğinden yoluna girmeyecekti, değı l mi?

“Tamam,” dedi. Fincanını alıp iş e odaklandı. Sıcak ç i k o l a t a s ı na ü f l e d i . “Ş i m d i , k i m l e r i n y a z ı l d ı ğ ı n a b a k a l ı m d a t e y i t e - p o s t a l a r ı y o l l a y ı p s a y ı y ı a r t t ı r a l ı m .”

“Burada olduğ un için çok mutluyum,” dedi annesi ç at l a k b i r sesle. Geçit törenini düzenlemek, babasının en sevdiği iş l e r d e n biri olmuş tu ve Stella yanında olmasına rağmen annesi zorlanı y o r m u ş g i b i y d i .

“Keş ke Lily de burada olabilse,” dedi Stella.

“Keş ke.”

Stella fincanını kenara bırakıp telefonunu çıkardı. Cevapsız arama yoktu. Sonuç olarak, kız kardeşine kı z a m a z d ı . Kendisi de kaçıp evlenmişti. Bir kez daha seçimlerinin yarattığı yükü omuzlarında hissetti. Henry’yi terk ettikten sonra eve geldiğinde, babasının nasıl elini tuttuğunu hatırlıyordu. Hı ç k ı r ı k l a r ı n ı duyan babası odasına gelip yatağ ı n ı n kenarına oturmuş tu.

“Henry’yle ayrılacağ ı n ı z hiç aklıma gelmezdi,” demişti onu teselli etmeye çalışırken.

“Buradan uzaklaşıp dünyayı görmem gerekiyor.” Stella öfkeyle yanağından süzülen bir damla gözyaşını silmişti.

Babası onun yüzüne düşen altın rengi bir bukleyi geriye atmıştı. “Hayaller bir teknenin yelkenleri gibidir. Onlara hayat vermek için son sürat gidersin ve bir anda, puf! Hızla ilerliyorsundur ve aldığın tüm zor kararlara değmiştir.”

Ama geçmişini düşününce, aldığı tüm kararlara gerçekten de değmiş miydi?

“Noel zamanını bu kadar çok kaçırdığım için üzgünüm,” dedi annesine.

Annesi fincanını masaya koydu “Kaçırmadın.”

“Seninle ve babamla vakit geçirmem gerekirken buraya gelmedim.”

Odunlar aralarında çıtırdarken, Stella pişmanlık hissine kapıldı.

“Ama çalışıyordun.”

“İnsanın ailesiyle zaman geçirmemesi için kötü bir bahane.”

“Hayır, değil.” Annesi Stella’nın elini tuttu. “Bir ebeveyn olarak, çocuklarım için istediğim tek şey yetişkinliğinizde kendinizi başarılı ve yaratıcı hissetmenizdi. Babanın ve benim görevimiz, size bunu yapacak temeli sağlamaktı. Sonrasında, sizleri özgür bıraktık.”

“Ama sonuç olarak, bir iş bize aynı sevgiyi gösteremez. Bize sevildiğimizi hissettirenler, hayatımızdaki insanlar. Bir dakikamızı bile ailemizden başka bir şey için harcamamalıyız.” Stella bunları söylüyordu ama sanki zihninde babası konuşuyor, ona gerçekleri hatırlatıyordu.

Seni duyuyorum, diye düşündü. *Keşke Lily de duyabilse*. Ama belki de Lily Stella’nın başaramadığı bir şey yapıyor, kendi ailesinin temellerini atıyordu.

Yedinci Bölüm

Stella Henry'yle ikinci seansına yetişmek üzere Vanderbilt Hastanesi'ne gidiyordu. Sabah güneşi, gri bulutların arasından yüzünü gösteriyor, ön paneli beyaz bir ışınla aydınlatıyordu ama Henry'yi tekrar görecektir olmanın yarattığı kaygıyı dindirmiyordu. Zihni dolu olduğu için göz açıp kapayıncaya kadar hastaneye varmış, mesafeyi düşünmesine fırsat bile kalmamıştı. Bu sıra dışı durum yüzünden araştırmaya devam edeceğinden emin değildi ve ikinci makalesi için alternatifleri düşünmüştü ama kendisine Noel tatili yüzünden başka bir seçeneği olmadığını hatırlatmıştı.

Oraya varınca otomatik kayar kapılardan hızla geçti, resepsiyonda ziyaretçi kartını gösterdi ve terapi seanslarının olduğu günlerde yapması söylendiği gibi Dr. Astley'yi görmek için terapi kanadına gitti.

“Dün nasıl geçti?” diye sordu doktor masasının arkasından.

Stella ne yanıt vereceğini düşünürken, konuşmaya devam eden doktor bakışlarını onun dizüstü bilgisayarından ayırmadı.

“Bayan Weixel hastanın sizi biraz şaşırttığını söyledi.” Doktor, okuma gözlüğünü çıkardı ve bilgisayarının üstünden anlayışlı bir ifadeyle ona baktı.

“Evet.” Onu gerçekten de şaşırtmıştı. Stella kalın kışlık palto-sunu çıkarıp koluna astı. “Eskiden... tanıdığım birisi,” diye itiraf-ta bulundu. “Sizin için bir sakıncası var mı?”

Doktor masasının yanından dolanıp ön tarafına geçti ve ma-saya yaslandı. “Bir çıkar çatışması olup olmadığından emin de-ğilim. Makaleyi siz yazdığınız için buna siz karar vermelisiniz.”

Stella doktor ona bir çıkış yolu sunuyor olabilir mi diye dü-şündü. Bu fırsatı değerlendirmesine ramak kaldı. Ama çekip gitmek gibi bir seçeneği yoktu. O terfiyi istiyorsa, hiçbir yere gidemezdi. “Beni bir yetişkin olarak hatırlamadığı ve tanıdığım kişiden tamamıyla farklı olduğu için bir sorun olduğunu san-mıyorum.”

Dr. Astley başını salladı. “Güzel. O zaman sizi alıkoymayayım.”

Stella normalden daha gergin bir hâlde ofisten çıkıp bir sa-atlik seans için terapi odasına giderken, içeriden bağırış çağı-rış sesleri gelmemesine sevindi. İçeri girdiğinde, odada sadece Henry vardı. Koltukta oturuyordu ve dudaklarını birbirine bas-tırmış pencereden dışarı bakıyordu. Stella pencereden eriyen karların ve buzların arasında belirmeye başlamış olan otların uçlarını gördü. Henry ona merhaba demeyince, Stella kalbinin sızladığını hissetti.

“Arabamın şarampole kaymasına neden olan fırtınanın, yol-larda eriyen karlara dönüşmüş olmasına inanmak zor.”

Henry ne yanıt verdi ne de ona baktı.

“Önceki gece bizi kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi Stella yine de.

Nihayet Henry bu versiyonuna uygun bir şekilde kaşlarını ça-tarak onu süzdü ama bakışlarında hâlâ ona eski Henry’nin ora-larda bir yerde olduğunu hatırlatan yumuşak bir ifade vardı.

Stella başını önüne çevirip dizüstü bilgisayarını açtı.

“Bu seanslara katılarak ne elde edebileceğini anlamadım. Saçmalıktan başka bir şey değil,” dedi Henry.

“Güzel, herkes gelmiş.” Bayan Weixel hızla odaya girdi. “Bugün nasılsınız?”

Henry bir şey demeden terapistte baktı.

“Güvendeyiz ve sağlıklıyız. İyi bir şey bu,” dedi Bayan Weixel. Henry oflayınca, Stella, *Eğlenceli bir sabah olacak*, diye not aldı.

“Pekâlâ.” Bayan Weixel tezgâha gidip ofis iPad’ini aldı. “Dün bu duruma sıkıldığını söylemiştin. Bugün duygu düzenlemesi konusuna eğilmek faydalı olabilir.”

Terapist koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu ve tabletine birkaç şey yazmaya koyuldu. Stella belgesine *Duygu Düzenlemesi* başlığını attı. Henry bakışlarını terapistten ona çevirdi. İkisinin de bir şeyler yazıyor olması onu sinir etmiş gibiydi.

Bayan Weixel başını kaldırdı. “Bunun can sıkıcı olduğunu anlıyorum, Henry. Ama gerçekliğin, güvende olduğun, tehlikelerden uzak olduğun ve güvenebileceğin insanlarla birlikte olduğun.”

Güven sözcüğünü duyunca, Stella nefesini tuttu ve yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Henry olanları hatırlayabilseydi kesinlikle bu düşünceye katılmazdı. Meşe ağacının altındaki son anlarını hatırlayan Stella dudağını ısırды. Henry meraklı bir ifadeyle ona baktı. Stella başını yine dizüstü bilgisayarına çevirdi.

“Bu öfke hislerini ele alarak başlamamız önemli,” dedi Bayan Weixel. “Bakalım bunları senin bakış açısından yeniden bir çerçeveye alabilecek miyiz.”

Henry gözlerini devirerek Stella’dan terapistte baktı.

“Şu anda ne hissediyorsun?”

Henry kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak tekrar Stella’ya baktı ama terapistin sorusuna yanıt vermedi.

“Şu anki duygularına bir isim verebiliyor musun?” diye sordu Bayan Weixel ısrarla.

Stella içinden Henry’nin yanıt vermesini diledi.

“Kaybolmuş gibi hissediyorum,” dedi Henry bakışlarını Stella’dan ayırmadan.

Kalbi sızlayan Stella, neredeyse not tutması gerektiğini bile unutmak üzereydi. Hızla onun yanıtını yazdı, onu terk ettiği gün Henry'nin ne kadar şaşkın olduğunu hatırladı. O zamandan beri bu kaybolmuşluk hissini yaşıyor olmalıydı ama sonradan farklı bir neden yüzünden öyle hissetmişti. Stella on sekiz gibi genç bir yaşta ikisinin de hayatına devam edeceğini, ayrılıklarını atlatacaklarını ve günün birinde, kırklı yaşlarının ortalarında belki buna gülebileceklerini hayal etmişti. Ama kalbinde bir delik açılacağını, sonraki hayatında randevulaştığı her erkeği onunla kıyaslayacağını hiç düşünmemişti.

“Güzel yanıt. Çok dürüst bir yanıt.” Bayan Weixel ellerini kavuşturdu. “Bunu biraz açar mısın?”

“Bazen ordunun bana uygun olduğunu, bazen de olmadığını hissediyorum.”

“Hangi kısmı sana uyuyor?” diye sordu terapist.

“Av heyecanı. Ama bunun dışında... kafam karışmış gibi hissediyorum. Bir ordu görevi oldukça onur vericidir; hafife alınmaması gerekir. Ama sanki bunun tam olarak neyi kapsadığını bilmeden balıklama bu işe dalmışım gibi hissediyorum. Parmağımı bu hissin üstüne tam olarak basamıyorum. Ama kendimi ya da ne yapmak istediğimi anlayamıyorum.”

“Tamam,” dedi terapist. “Doğrudan kafanı karıştıran konulara geçmektense, kişiliğinle ilgili olarak emin olduğun özelliklere odaklanalım. Kendini en çok ne zaman sakın hissedersin?”

Henry yine Stella'ya baktı. Stella orada olması tedaviyi hızlandırabilir mi diye düşündü ama Henry yanıt verdi.

“Bazen çiftliğimizin oradaki toprak yolda kamyonetimle geziyorum. Güneşli günlerde camları açıyorum ve gaza basıyorum. Benim yapacağım bir şeymiş gibi geliyor... Bugünlerde her kim isem.”

Stella başını ekranına eğdi ve gözlerinin bir anda dolduğunu belli etmemek için not tutuyormuş gibi yaptı. Seneler önce Henry'nin kamyonetinin arka tarafına yaslandığı, Henry'nin

yüzüne düşen saçlarını yana atıp onu dudaklarından öptüğü bir günü hatırlamıştı.

“Yihuuu!” diye bağırdı Henry’nin arkadaşı Tobias. Yanlarından hızla geçen bir başka kamyonun yolcu tarafının açık camlarından bağırıp dikkatlerini dağıtmıştı.

“Bir dakika.” Henry Stella’nın elinden tutup onu açık duran kapıya götürdü. “Atla!”

Stella kamyonetine binip yolcu tarafına geçti.

Henry direksiyonun başına oturdu. Kolunu Stella’nın beline dolayıp boynunu öpünce, onu güldürdü. “Tobias’m bana yirmi dolar borcu var ve nereye gittiğini biliyorum. Zaten eve dönüş yolu üstünde.”

Stella telaşla emniyet kemerini takarken, Henry kasabadan çıkmak üzere olan kamyonetin peşine takıldı. Toprak yola vardıklarında iki kamyonet de hızlandı.

“Elimden bu kadar kolay kaçamazsın!” diye bağırdı Henry camdan.

Stella öndeki kamyonete yaklaştıklarında, dikiz aynasında Tobias’ın güldüğünü gördü.

“Bunu yirmi dolar için mi yapıyorsun?” dedi kıkırdayarak. Saçları açık camdan dışarı savruluyor, rüzgâr yazlık elbisesini dalgalandırıyordu.

“Bilardo maçını kazandım diye yapıyorum.”

Stella elini uzatıp Henry’nin altın rengi kirli sakalını okşadı. “O yirmi dolara ihtiyacın yok,” dedi. “İhtiyacın olan her şey yanında.”

Henry safir rengi gözlerini ona çevirdi. Tobias’ın kamyoneti hızla uzaklaşırken, iki aracın arasında bir toz bulutu oluştu ve Henry yavaşlayarak durdu.

“Haklısın,” dedi ve onu bir kere daha kendisine çekip öptü. “Umarım gözlerimiz iyi görmeyecek kadar yaşlandığımızda bile bu yolda böyle gezeriz.” Bir anda gaza basınca, Stella şaşkınlıkla cıyaktı. “Ama şu anda yolu gayet iyi görüyorum!”

Stella gülerek kapı koluna tutunmaya çalıştı.

Arkalarında bir toz bulutu kaldırarak günbatımına doğru ilerlerken, iki yanlarındaki düğün çiçekleri bulanık sarı birer leke gibi görünüyordu.

“Şu anda başka bir şey hissediyor musun?” diye sordu terapist. Stella birden düşüncelerinden sıyrıldı.

“Öfke,” diye fısıldadı Henry.

“Bana neden öfkeli olduğunu anlatabilir misin? Bıkkınlığına neden olan şeyi biliyor musun?”

“Her sabah, ne yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı hatırlamadan uyanıyorum. Burada hatırladığım arkadaşlarım yok çünkü bir yetişkin olarak kimlerle arkadaş olduğumu bilmiyorum ve eski hayatımdan insanlarla bir bağ kurmaya çalıştığım da bile bana tamamıyla yabancı geliyorlar. Çok sinir bozucu.”

“Tahmin edebiliyorum.”

Toparlanmaya çalışan Stella, hızlı hızlı notlarını yazdı, Henry’nin bu dürüst yanıtlarından faydalanmaya çalıştı. En azından o gün bir yere varıyorlardı. Her şeyi mahvetmeden önceki harika günleri yeniden yaşayarak işkence çekiyor olsa bile.

“Hatırlamadığın yanını ayrı tutmak istiyorum. Şu anda olduğun kişiye odaklanalım. Sabahları kalktığında, ilk olarak ne yapıyorsun?”

“Kahvaltı ediyorum.”

Stella elinde olmadan güldü. İkisi de ona bakınca öksürmüş gibi yaptı. “Affedersiniz,” dedi. Henry hep sabah uyanır uyanmaz

bir şeyler yemeyi severdi – ayaklarını yataktan aşağı attığı anda. Sabahları dipsiz bir kuyu gibi olurdu. Stella Henry’nin ona nasıl kahvaltı hazırlayıp yatağa kadar getirdiğini düşünmemeye çalıştı...

Bayan Weixel Henry’ye dönmeden önce anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi ve devam etti. “Sevdiğin ve şu anda yaptığın şeylerin, kazadan önce sevdiğin şeyler olduğunu keşfedebilirsin. Sana doğal gelen rutinlerle huzur bulabilirsin.”

Henry yanıt vermedi ama artık çenesini o kadar sıkıkmıyordu. Stella acaba Bayan Weixel’in önerisini faydalı mı buldu diye merak etti. Bunu hemen not aldı. Araştırmak için iyi bir strateji olabileceğini düşündü ve doğal rutinleri hayata geçirmekle ilgili başka bilgiler var mı diye bakmaya karar verdi.

Terapi seansının geri kalanı, terapistin Henry’ye öfkelenişinde sessiz bir yer bulmasına, duygularını isimlendirmesine, bu duyguları kabullenmesine ve onu tetikleyen unsurları bulmasına yardım ettiği duygu düzenleme stratejileriyle geçti. Henry onun dediklerini yapıyordu ama birkaç kere Stella’ya bakmış, bunların hiçbirini yutmadığını anlatmak istermiş gibi hafifçe başını sallamıştı.

Seans sona erdiğinde, montunu ve şapkasını alıp hızla odadan çıktı.

“Seansınızı böldüysem özür dilerim,” dedi Stella terapisti.

Bayan Weixel gülümsedi. “İlginçti. Size nasıl tepki verdiğini gözlemledim. Burada olunuz, bıkkınlığınızı dizginliyormuş gibi.”

“Sahi mi?” Stella paltosunu giydi, çantasını omzuna astı.

“Bugün bir kere bile sesini yükseltmedi ki sık sık yükseltir. Ayrıca, normalde olduğundan daha açık davrandı.”

Kapıya doğru giderlerken, Stella belki –bir şekilde– Henry’nin iyileşebileceğine dair minnacık bir umuda kapılmadan edemedi.

Sekizinci Bölüm

Stella Henry'nin seansından sonra arabasına gittiğinde, telefonunu kontrol etti ve bir saat önce gelen bir mesajı gördü. Lily üstünde beyaz bir elbiseyle ve gür sarı dalgalı saçlarının etrafında çiçeklerden bir taçla poz verdiği bir fotoğraf yollamıştı. Kollarını buğday tenli, kocaman hoş bir gülümsemesi ve parıldayan yeşil gözleri olan smokinli bir adamın boynuna dolamıştı. Saçlarındaki konfeti parçaları, kar taneleri gibi görünüyordu. Mesajda, "Bu, Mateo. Ona tapıyorum," diyordu.

Ayrıntıları öğrenmek için kız kardeşine yanıt yazmaya çalıştı ama mesaj yine yerine ulaşmadı. İç çekerek telefonu cebine koydu ve motoru çalıştırdı.

Kasabanın ana yoluna varınca, morali hızla düzeldi. Orası çok iyi bildiği kısa Eski Hillsboro Yolu'ydu. İki yanı şirin tahta oyma eserler satan sanat galerisiyle ve Güney dükkânlarıyla doluydu – dükkânların her birinin vitrini yeşil çam ağacı dallarıyla süslenmişti ve iki tarafında parıldayan karlar ona eve giden yolu gösteriyormuş gibiydi.

Hayatında ilk kez kasabanın ne kadar güzel olduğunu fark ediyordu. Orada büyüdüğü için değerini anlamamıştı – orası bir

parçasıydı- ama tüm dünyayı dolaştıktan sonra kasabayı yeni bir gözle görebiliyordu. Eskiden dondurma yediği kafenin oradaki yeşillik köşede yavaşlarken, aklına geçmişten bir gün geldi.

“Bunun bir yöntemi var,” dedi yedi yaşındaki Stella Henry’ye. Akçağacın oturdukları köşeyi kaplayan gölgesi, kavurucu yaz sıcaklığını kesmeye yeterli olmuyordu. “Etrafını tamamıyla yalamam gerek.” Stella dilini dondurmasının kenarında gezdirdi, külahtan tek bir damla bile akmayana kadar eriyen dondurmayı yaladı. “Sonra alt kısmını ısıırıyorsun ve yukarı doğru ilerliyorsun.” Ufak dondurma külahının alt kısmını ısırdı.

Henry de aynı şeyi yaptı ama külahı kırılınca, eriyen dondurma koluna aktı. “Nasıl yaptın bunu?” dedi, kolunun ön tarafını gömleğine silerken. “Yapış yapış oldum.”

Stella külahının geri kalanını ağzına atıp tertemiz olan ellerini gösterdi. Lokmasını yuttuktan sonra, “Herkes usta bir dondurma yiyicisi olamaz,” dedi.

Henry ona baktı, gülümser gibi oldu. “Doğru,” dedi. “Ne kadar muhteşem olduğunu kutlamak için sana bir sarılayım.” Yapış yapış ellerini ona uzattı.

Stella ayağa fırladı, cıyaklayarak kaldırımında koşmaya başladı. “Uzak dur benden!”

“Neden? Sadece becerini tebrik etmek istiyorum!” Henry onu kovalayıp tutmaya çalışırken, Stella ondan kaçmak için elinden geleni yaptı.

Arkasına bir araba yanaşınca, Stella düşüncelerinden sıyrıldı. Gaza bastı ve Leiper’s Fork yerini çiftlik bölgesine bıraktı. Noel

ağaçlarının satıldığı, oyun bölmeleri ve hediyelik eşyaların satıldığı bir dükkânı ve üstünde sadece *Noel* yazan dönen bir tabelası olan meşhur kırmızı karavanlı Noel ağacı çiftliğine yaklaşıyordu.

Çiftlik bu isimde karar kılmişti çünkü orası açılana dek kasabada Noel süslemeleri asılmaz ve Noel havasına girilmezdi. Her sene açıldığı ilk gün oraya gitmek, Stella'nın ailesi için bir gelenek hâline gelmişti. Büyüdüğünde, Henry'yle birlikte gitmişti ama yine de ailesiyle orada buluşmak için planlar yapmışlardı. Yiyecek tezgâhlarından birinde, her boyutta ve şekilde çikolata kaplı çubuk şekerlemeler satılıyordu. O ve Henry her sene farklı bir tür alırlardı. Bir başka satıcı yanında kocaman bir bardak sütle servis edilen tereyağlı ve karamel latteli patlamış mısır gibi sıra dışı tatlarda çeşitli ürünler getirmişti. Stella yoldan Büyülü Çemberler tezgâhını gördü ve Henry'nin ellerini sıkı sıkı kavramış olan güçlü ellerini hatırladı.

Birlikte geçirdikleri son Noel'de, restorandaki vardiyasından sonra annesinin çiftlik evinin arkasındaki misafir kulübesine dönmüş, kapıya yapıştırılmış bir notla karşılaşmıştı: *Noel'de Buluşalım*. Önlüğünü çözdükten sonra verandanın tırabzanlarına astı ve tekrar arabaya atlayıp ağaç çiftliğine gitti. Uzun saatler çalıştığı için ayakları sızlıyordu, omuzları ağrıyordu ama Henry'yle vakit geçirmeyi asla kaçıramazdı.

“Kırmızı çemberi alırsak, kesin kazanırız,” demişti Henry gözlerinde muzip bir parıltıyla. Stella onu Büyülü Çemberler bölümünde bulmuştu. Henry uzanıp yan tarafındaki kancadan kocaman kırmızı bir çember aldı.

Stella şüpheyle çembere baktı. “Birlikte mi yapmamız gerekiyor?”

“Çok basit.” Henry büfenin sahibine bir dolar uzattı ve hoparlörlerden “Rockin’ Around the Christmas Tree” şarkısı yayıldı. Henry Stella’ya yaklaşıp çemberi ikisinin etrafına geçirdi. Sonra Stella’yı kendisine dayadı. “Sana ‘dön’ dediğimde, sağa doğru dönmeye başlayacaksın.” Dudaklarına nane kokulu bir öpücük kondurduktan sonra, “Dön!” diye bağırdı.

Aynı anda kalın paltoları yüzünden biraz zorlanarak kalçalarını çevirmeye başladılar. Stella kıkırdayınca Henry onun ellerini tuttu, tipik gülümsemesiyle gözlerinin içine baktı ve çemberin düşmemesi için esas işi o üstlendi.

“Devam et,” dedi, zaman göstergesindeki dijital rakamlar hızla dönerken. “Sadece ona kadar devam edersek kazanacağız.” Stella’nın soğuk parmaklarını okşarken, kalçalarını çevirmeye devam ettiler. Stella uzun bir vardiyada çalışmıştı ama Henry’nin dikkati onun üstünde olduğunda yorgunluğunu hiç hissetmezdi. Henry tek bir gülümsemeyle o uzun iş saatlerini siliverirdi. Gösterge yediye geldi, sekize, dokuza ulaştı...

“On!” diye bağırdı adam. Çember yere düştü.

“Hangi ayıdan istersin?” Henry üstlerinde çeşitli Noel giysileri olan bir vitrin dolusu pelüş oyuncağı işaret etti.

Stella seçeneklerini incelemeye çalıştı ama Henry ona sarılarak, buz gibi dudaklarıyla içini titretip kaçamak öpücükler alarak dikkatini dağıtıyordu.

Çember çevirdikleri o gün en sevdiği anıların dan, hava ılınıp her şey değişmeden önceki son mutlu anlarından biri oldu.

Stella üstlerine minik ışıklar asılmış, sıra sıra koyu yeşil renkli ağacın yanından geçti ve bunları iyice görebilmek için yavaşladı. Henry’yle yine ilginç bir gün geçirmişti ve aklını makaleden, Henry’den ailesiyle ilgili endişelerinden uzaklaştırmak için Noel manzaralarının keyfini çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu.

“Noel, aile demektir. Mutluluk mevsimidir.” Eve döndüğünden beri sık sık babasının sesini duyuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmadığını umdu. Lily ülke dışında olduğundan, kendisi de işleriyle meşgul olduğundan, ailesini bir araya getirme işini pek becerememişti. Belki de orada olanlar yüzünden mutlu olmak onun için fazla zordu.

Son ağaçları da geçerken, az kalsın yolun ortasında duracaktı. Henry’nin kamyoneti otoparkta duruyordu ve Henry bir sıranın arasında yürüyor, ağaçlara göz atıyordu. Stella zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Henry’nin yürüyüşü aynıydı; eskisi gibi iri bedeni hafif bir çalım atar gibi iki yana sallanıyordu. Bir an için arkasına dönüp seneler önceki gibi ona gülümseyeceğini, komik bir ifadeyle onu güldüreceğini ya da flörtöz bir bakış atacağını sandı ama sonra kendisine o Henry’yi kaybettiğini hatırlattı.

Dikkatini bir şey çeken Henry, başını kaldırdı ve arabasının içindeki Stella’yla göz göze geldi. Tereddütle elini kaldırıp salladı. Stella bu Henry’den asla böyle bir hareket beklemiyordu. Arabayı yolun kenarına çekip camını indirdi.

“Noel süslemesi mi?” diye seslendi. Ne yanıt vereceğinden hiç emin olmadığı hâlde dostane bir sözün daha iyi olacağına karar vermişti.

Henry yanıt vermedi ama bir, iki saniye düşündükten sonra yanma gelmesini işaret etti.

Stella’nın içinden onu sıcak tutacak bir pijama takımı giyip şöminenin karşısında koltuğa kıvrılmak geçiyordu ama onu geri çevirmedi. Ağaç çiftliğine girip arabasını otoparka bıraktı. Arabadan indi, soğuktan korunmak için paltosuna sıkı sıkı sarındı ve çamurların arasından Henry’nin durduğu yere gitti.

“Bir ağacım yok,” dedi Henry doğrudan konuya girerek. Dikkatle tam önündeki ağaca baktı. “Mary Jo bana kulübemi biraz neşelendirmek için eve dönmeden bir ağaç almamı söyledi. Bence bunu denemem bile onu mutlu eder.” Henry’nin canı

çok sıkılmışı benziyordu. Dudaklarını büzmüş, omuzları da öne düşmüştü. Eski Henry olsa, bir ağaç aramaya bayılırdı.

Stella yine ani bir suçluluk hissine kapıldı. O kulübenin her karışını biliyordu. O ve Henry, satın alacakları ve maddi durumlarını düzeltir düzeltmez tadilattan geçirecekleri çiftlik evi için plan yaparken orada yaşamışlardı. Çiftlik evi planını hiçbir zaman gerçekleştirememişlerdi.

“Bakarsın *seni* de biraz neşelendirebilir,” dedi Stella alçak sesle. Henry bakışlarını ağaçtan ayırıp yine ona baktı. “O kulübeyi iyi biliyorum. Mary Jo’yla ağacı nereye koymayı planladığınızı söylersen, bir ağaç seçmene yardım edebilirim.”

“Büyük pencerenin önüne koymak istiyoruz.”

“Tamam,” dedi Stella, doludizgin atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak. “Önünde bir oturma bölmesi olan oturma odasındaki büyük pencereleri mi diyorsun?”

Henry omuzları hâlâ gergin bir hâlde ona baktı. Stella’nın kulübesiyle ilgili bu kadar özel bir ayrıntıyı bilmesi onu huzursuz etmiş gibiydi.

“Ben de orada güzel olur diye düşünüyorum,” dedi Stella. Oraya gerçek bir Fraser köknarı koydukları zamanı hatırlayınca, duygularını belli etmemeye çalıştı. Henry Stella’nın her gördüğünde yüzünü buruşturmasına neden olan balık biçimli süsü asmak için ısrar etmişti. Uzun tartışmalardan sonra, Stella’nın ona karşı hissettiği sevgi galip gelmişti ve o saçma şeyi ağacın ön tarafında, tam ortasına asmıştı. Henry süsü gördüğünde, kollarını beline dolamış, onu hem cıyaklayarak hem de ona sarılmasına neden olarak kulağının alt kısmını öpmüştü.

Stella gözyaşlarına boğulup onu daha da huzursuz etmeden önce toparlanmaya çalıştı. Onun karşısında olmak giderek zorlaşıyordu. Henry’nin orada olması bile Stella’ya geride bıraktığı hayatındaki davranışlarını hatırlatıyordu ve bunca sene sonra bile bununla yüzleşmeye hazır değildi.

Henry yürümeye devam edince Stella ona eşlik etti ve ağaçların arasında ilerlemeye başladılar. Nefesleri havada buharlaşıyordu ve çam kokusu burnunu gıcıklıyordu. Stella onunla orada ne işi olduğunu, Henry'nin neden onu yanına çağırdığını düşündü. Ama sonra Henry'nin arkadaşlarıyla ya da komşularıyla ilgili fazla anısı olmadığını hatırladı; belki de sadece tanıdığı birisini gördüğü ve ondan fikir alabileceği için rahatlamıştı. Stella'nın bir yanı keşke birlikte yarattıkları anıları serbest bırakabilse, helyum balonları gibi gözden kaybolana dek nasıl uçtuklarını izleyebilsen diye düşünüyordu ama o zaman iyi anılarından da vazgeçmiş olurdu ve o anılardan vazgeçmek istediğinden emin değildi.

Henry bütün sıraları teker teker dolaştı, farklı ağaçları inceledi. Stella onunla vakit geçirmenin kendisine ne kadar iyi geldiğinden emin değildi. Yanında yürürken, keskin bir hasret hissine kapıldı, terk ettiği hayatı özlediğini hissetti.

Bir başka sıraya girdiklerinde, Henry bir ağacın önünde durdu. "Bu," dedi.

Bir Fraser köknarıydı.

Stella onun içinde bir yerlerde hapsolmuş olan eski Henry'yi görme umuduyla ona baktı. Henry'nin onu yine sarıp sarmalaması nasıl olurdu diye merak etti. Ama onu suçlayan eski Henry'ye kavuşmak hem bir lütuf hem de bir lanet olurdu. Gülümseyen, gamsız adam geri dönse bile, hayatı boyunca onu tanıdığı –ve sevdiği– ve onu neden terk ettiğine dair gerçek bir açıklama yapmamış olduğu gerçeğiyle yüzleşmekten başka çaresi kalmazdı. Bunu yapamazdı. O zamanlar yapamazdı. Henry onu ikna etmeye çalışırdı ve Stella onu o kadar çok seviyordu ki Henry büyük bir olasılıkla onu gerçekten de ikna edebilirdi. Bir önemi yoktu. Karşısındaki kişi o Henry değildi. İki Henry'ye de sahip olamazdı.

Artık onunla yepyeni bir gelecekle karşı karşıyaydı. Henry son birkaç senede büyük sıkıntılar atlatmıştı ve onun ne kadar

üzüldüğünü hayal bile edemiyordu. Stella'nın geçmişi bir kenara bırakıp onun bu versiyonuna odaklanması gerekiyordu. Henry bu yeni gerçeklikte yaşarken, bir arkadaşına, desteğe ihtiyacı vardı. Stella ona bu kadarını borçlu olduğunu hissediyordu.

"Gidip ağacın ücretini ödeyeyim," dedi Henry. Arka cebinden cüzdanını çıkarıp ağacın dallarından birinde asılı olan etiketi söktü.

Stella peşinden gitti. Birlikte yürürlerken, Henry bir ara Büyülü Çemberler bölmesinin orada durdu. Stella oyunun verdiği ödüllerin son üç senede pek değişmediğini görünce, kalbi hızla atmaya başladı. Henry kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Bir şey mi hatırladın?" diye sordu Stella.

Henry başını iki yana salladı. "Hayır. Neden, hatırlamam mı gerekirdi?"

Stella ufak yeşil yelekli ve kırmızı papyonlu bir oyuncak ayıya baktı, keşke birçok şey farklı gitmiş olsaydı diye düşündü.

"Aklıma bir neden gelmiyor," diye yalan söyledi bir şey belli etmemek için. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Mary Jo çiftlik işlerini yeni bitiriyordur. Yorulmuştur. Acaba sen..."

Henry kararsız görünüyordu. Stella da öyleydi ama lafını tamamlaması için onu zorladı.

"Ben ne?"

"Süslememe yardım eder misin? Bu işi becerebileceğimi sanmıyorum."

"Elbette."

Açıkçası Stella bundan hiç emin değildi. Ama Henry geri döndüğünden beri onun hakkında öğrendiklerine bakılacak olursa, ilk kez birisinden bir iyilik istemişti. Dahası ona bağırma-mış, öfkeli davranmamıştı ve sadece ablasını mutlu etmek için bir Noel ağacı alıyordu. Deniyordu.

Stella meşe ağacının altında, Henry'nin kamyonetinin arkasında durdu ve arabadan inmeden önce içine derin bir nefes çekti. Çiftlik evinin arkasındaki ormanda ufak bir açıklık alanda inşa edilmiş olan eski kütük kulübe, oradan ayrıldığı zamanki gibiydi. Henry'yle birlikte daha ılık aylarda oturdukları üstü kapalı verandadaki iki sallanan sandalye hâlâ duruyordu ama üstleri kar kaplıydı ve Stella'nın katmış olacağı Noel neşesinden yoksundu. Seneler içinde yıpranmış olan ön kapının önündeki paspas da duruyordu.

Henry kamyonetin arkasına atlayıp ağacı çözdü, sonra aşağı atlayıp indirdi. Uzanıp ağacın gövdesini kavradı, omzuna attı ve ağacın yarısını arkasında sürükleyerek verandaya uzanan kısa patikada yürümeye başladı. Başka birisi olsaydı, Stella ağacın kayıp düşeceğinden korkardı ama Henry'nin ağacı düşürmesi mümkün değildi. Her zaman ayaklarının üstünde durabilmeye dair garip bir becerisi vardı. Çocukluğunda şimşek hızında bir ağaca tırmanabilir, tek bir yanlış adım atmadan en tepedeki ince dallara varabilecek kadar dengeli hareket edebilirdi. Stella'ya da tırmanması için seslenirdi ama Stella asla onun kadar tepeye çıkmaz, yarıda kalırdı.

On altı yaşındayken, bir gün Henry bir ağaca tırmanmış, kalın, alçak bir dala oturmuş ve Stella'nın gelmesini beklemişti. Dala oturup bacaklarını aşağı sarkıtmışlardı.

"Neden hep yükseğe tırmanıyorsun?" diye sormuştu Stella ağaca sıkı sıkı tutunurken.

"Çünkü yüksekte bütün dünyayı görebiliyorum," demişti Henry.

Stella alçak daldan manzaraya bakıp bu yanıtı düşünmüştü.

"O zaman neden bugün yükseğe tırmanmadın?"

Henry gözlerinin içine bakmıştı. "Çünkü buradan da bütün dünyayı görebiliyorum."

O gün onu ilk kez pmt ve arkadalıkları bir anda bambaka bir şeye dnmt.

imdiki ana geri dönen Stella, n kapının aılıını ve aēacın arka tarafının kapıya sürtünerek ieride gözden kayboluunu izledi. Biraz toparlanmak iin bekledi,  basamaēı ıktı ve bir zamanlar Henry'yle paylatıēı eve girdi.

Dokuzuncu Bölüm

Gözleri loş ışığa alışırken, birden ayakta durmakta zorlandığını hissetti. Kapıyı kapatıp koltuğa gitti ve gözyaşları akmasını diye hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. Henry köknar ağacını eski metal ağaç standına yerleştirmekle meşgul olduğundan Stella'nın gözlerinin dolduğunu fark etmemişti.

Stella duygularını zapt edebilmek için içine derin nefesler aldı ama her nefesle birlikte çiftliğin lavanta ve toprak kokusuyla karışık o çok iyi bildiği sedir ağacı kokusunu hissetti ve içine farklı duygular akın etti. Yataklarında tertemiz çarşaflarda uyandığını, parmağındaki hâlâ yeni olan elmas yüzüğünü ve yatak odasının penceresinden içeri sızan sabah güneşini hatırladı. Koltukta öne doğru eğilip yatak odasına baktı. Kapıdan yatağın ayağını görünce, nefesi kesilir gibi oldu. O odayı düşünmeyecekti. Bunu yapamazdı.

Stella'nın kendi içinde ne kadar yıkıldığını fark etmemiş olan Henry, mutfığa gidip musluğu açtı. Ağaç, arka taraftaki irili ufaklı Tennessee tepelerine bakan cumbalı pencerenin tam ortasında duruyordu. Gözlerini kısıp birlikte kutladıkları ilk Noel zamanı

yaptıkları gibi tepeden tırnağa süslenmiş olduğunu hayal etmeye çalıştı ama bunu yapınca gözleri daha da doldu. Hafifçe öksürdü, dikkatini başka bir şeye vermeye çalıştı ama nereye baksa başka bir anıyı hatırlıyordu.

Kapı tıklatılınca, düşüncelerinden sıyrıldı. “Kapıya bakar mısın?” diye seslendi Henry mutfaktan.

“Tamam, bakıyorum,” dedi Stella. Yine öksürüp toparlanmaya çalıştı.

Kapıyı açtığında Mary Jo’yu gördü.

“Ah, Stella,” dedi Mary Jo. Şaşırmış gibiydi ama sonra burnunu kırıstırıp gülümsedi. “Henry nerede?”

“Mutfakta.”

“Selam, Henry!” diye seslendi ablası.

Henry’nin kalın sesi, akan suyun sesini bastırarak girişe ulaştı. “Selam. Hemen geliyorum. Parmaklarıma bulaşan bitki özünü temizlemeye çalışıyorum.”

Mary Jo, Stella’ya döndü. “Geleceğini bilmiyordum.”

Stella onun içeri girebilmesi için kenara çekildi. “Ben de burada olacağımı düşünmemiştim.”

Mary Jo ufak antreye adım atıp oturma odasına baktı. “Gerçekten de bir ağaç aldığına inanamıyorum. Kamyonetinin evin önünden geçtiğini gördüm. Sonra senin arabanın onu izlediğini fark ettim.”

“Ağacı süslemeye yardım etmemi istedi. Bunu asla beceremedi...” Karşısındaki kişi Mary Jo olsa bile, aklından geçenleri söylemek, seneler sonra ufacık bir anıyı dile getirmek onu savunmasız hissettirdi. Mary Jo ona hak verirmiş gibi güldü. “Çiftlik işlerini bitirdiğimde benden de yardım isteyebilirdi. Seni aradı mı?”

“Noel Çiftliği’nden geçiyordum, beni durdurdu.”

Mary Jo başını salladı. “Doğru zamanda, doğru yerden geçmişsin.”

Sessizleşip ağacın yanına gittiler. Söylenecek başka bir şey yoktu. Stella acaba o an Mary Jo için de onun hissettiği kadar zor mu diye merak etti. Sonra bakışları köşedeki sandalyeye kaydı ve yüzü kireç kesildi. Eski kitapları hâlâ sandalyenin yanındaki masanın üstünde duruyordu. Henry onları hep orada mı tutmuştu? Masaya gitti, tam en üstteki kitabı karıştırırken, Henry elinde bir su bardağı ve omzunda bir el havlusuyla içeri girdi.

“Selam,” dedi ablasına.

Mary Jo ellerini blucinini ceplerine soktu. “Selam.”

“İyi bir kitap buldun mu?” diye sordu Stella’ya.

Ses tonu monotondur ve içerideki manzara gayet normal olmasına rağmen hiç dinmeyen bıkkınlığı hissedebiliyordu. Dışarıdan bakan birisi, oturma odasında duran, Noel için bir ağacı süslemeye hazırlanan bu üç kişide bir gariplik görmezdi ama yüzeyin altında çok daha fazlası olup bitiyordu.

Stella kitabı kapatıp parmağını kapağında gezdirdi. “Şey... Evet. bunu okumuştum,” dedi kitabı yerine koyarken.

“Bunlar evin bir parçasıydı. Ya da en azından bana öyle geliyor,” dedi Henry. Ağacın altına eğilip standı suyla doldurdu. “Kızlara daha uygun kitaplar gibi. Bir hanım arkadaş bırakmış olmalı.”

Stella Mary Jo’ya baktı ve boğazına oturan yumruyu yok etmek için güçlkle yutkundu.

“Mary Jo, kitapların kime ait olabileceğini biliyor musun?” diye sordu Henry.

“Bilmiyorum.”

Stella ona imalı bir bakış fırlattı, neden öyle yanıt verdiğini anlamaya çalıştı.

“Artık bir önemi yok, öyle değil mi? Geçmişten birisine ait olmalı,” dedi Mary Jo kaşlarını kaldırıp. Stella’ya başka bir yanıt vermesi için meydan okuyormuş gibiydi.

“Ya o kişi önemli biriye?” dedi Stella.

Henry doğrulup boş bardağı masaya koydu.

"Hepimiz hayatta birçok yol izleriz ve kimin önemli olduğu bize bağlıdır," dedi Mary Jo. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Henry, yardıma ihtiyacın var mı, yoksa siz bu işi halleder misiniz?"

"Hallederiz."

"Tamam." Mary Jo Stella'ya yaklaştı. "Bir ara eve gelip beni ziyaret et."

"Tamam."

Mary Jo gittikten sonra, Henry Stella'ya döndü. "Hangi yolu seçeceğini nasıl anlarsın?"

"Efendim?"

"Mary Jo izleyebileceğimiz birçok yol olduğunu söyledi, sen de ona katılıyormuş gibiydin. Hangi yolun doğru olduğunu nasıl anlarsın?"

Stella biraz düşündü ve onu terk ederek neden o yolu seçtiğiyle ilgili bir yanıt vermeye karar verdi. "Sanırım, ben ve büyük bir olasılıkla çoğumuz en kolay olan yolu seçiyoruz."

"Bunu anlıyorum," dedi Henry. "Ağacı bu yüzden aldım. Çünkü en kolay yol ve ablamı mutlu etti." Düşünceleri onu boğuyormuş gibi gözlerinde sert ve endişeli bir ifadeyle boşluğa baktı. "Tavan arasında üstlerinde 'Noel' yazan kutular gördüm. Gidip onları getireyim."

Henry odadan çıkarken Stella koltuğun ucuna oturup yine derin derin nefes aldı. Son birkaç günde çok şey olup bitmişti. Hâlâ aynı kişiydi ama her şey değişmişti ve kaybettiği her şeyin farkındaydı. Henry de öyle mi hissediyordu?

"Hiç böyle bir şey görmüş müydün?" dedi Henry geri geldiğinde. Stella'nın eski çömlekçi çarkını getirmişti. Stella büyük bir valiz boyutlarında olan alete yeni bir gözle baktı. Belki de çömlekçi çarkını çok sevdiği için boyutlarını gözünde çarpıtmıştı. Genç kızlığında ona kocaman gelen döndürme platformu, yerden birkaç adım olan yüksekliğiyle gözüne minnacık gözüktü.

Demir çubuklarının ve metal rulmanlarının rengi seneler içinde solmuştu.

“Evet,” dedi. “Çömlek yapmak için kullanılır.”

“Sen çocukluğunda çömlek yapardın,” dedi Henry. “Tabaklar ve fincanlar yapardın.”

“Evet, yapardım.” Stella kalkıp yanına gitti ve çömlekçi çarkını en son ne zaman kullandığını hatırlamaya çalıştı. On dört sene önce olmalıydı. “Aslında bu bana ait. Metal rulmanlardan biri yerinden çıkmıştı, sen de tamir edeceğine söz vermiştin.” Çömlekçi çarkını yeni evi olan kulübeye getirmek istemişti ve bunu Henry’nin kamyonetine yükleyip kulübeye taşımışlardı. Stella sadece birkaç gün sonra oradan ayrılmıştı.

Henry elini gevşemiş olan kısımda gezdirdi. “Şurası,” dedi. “Bunun tamir edilmesi gerek.”

“Evet.”

“Çömlek yapan kişinin sen olduğunu unutmuşum.”

“Çok hoşuma giderdi.”

“Neden bıraktın?”

Of. Çok ağır bir soruydu. “Ben sadece... Başka işlerim vardı.” Âşık olmakla, evlenmekle, yaşadıklarına rağmen devam etmekle, Henry’ye karşı hislerini batırmakla meşguldü.

“Yazık olmuş.” Henry güçlü kollarıyla çarkı kolaylıkla kaldırdı. “Sen tekrar bakacak fırsatı bulana kadar tavan arasına kaldıracığım. Belki bir ara tamir ederim, tekrar bir şeyler yapmayı denersin.”

Stella eski dünyalarının yeni dünyalarıyla iç içe geçtiğini düşünerek gülümsedi. “Güzel olur.”

“Noel süslerini alıp geliyorum.”

“Tamam.”

Henry kutularla geri geldi ve bunları yere bıraktı. Kutulardan birinden bir ipe dizilmiş ışıkları çıkardı ve denemek için prize taktı. Minik ampuller Stella’nın bir ağacı süslemek için son kul-

landığı zamanki gibi rengârenk ışıklar saçtı. Henry ampulleri terke teker kontrol ederken, Stella onun bunu eskiden de yaptığını hatırladı ama eskisi gibi keyifli görünmediğini fark etti.

Ona ağaçlarını son süslediklerinde bangır bangır Noel şarkıları dinlediklerini, Henry'nin onu dans etmek için odanın ortasına çekip arkaya eğdiği sırada tarçınlı mumlarından birini yere devirdiğini, az kalsın evde yangın çıktığını anlatmak istedi. Zor söndürdüğü kilimdeki koyu renkli lekeye baktı ve nasıl derin bir oh çekerek koltuğa çöktüklerini hatırladı.

Henry ışıkları alıp ağacın tepesine kaldırdı.

“Bir dakika,” dedi Stella.

Henry durup ona döndü.

“Noel zamanı,” dedi Stella radyonun yanma gidip. “Biraz müzik dinlemeden ağacı süsleyemeyiz.” En azından şarkılar onu biraz neşelendirir ve bu Noel'in geçmiştekilerden ne kadar farklı olduğunu unutmasını sağlar diye düşünmüştü. Radyoyu açtı ve yirmi dört saat hiç durmadan neşeli Noel şarkıları çalan yerel bir istasyon buldu.

Henry herhangi bir tepki vermeden yine ağacın en tepesine uzandı. Henry işine devam ederken, Stella onun bir türlü rahatlamadığını hissedebiliyordu. Kaza dışında orduda neler yaşadığına dair hiçbir fikri olmadığını düşündü. İlk karşılaştıklarında Dr. Astley'nin ne dediğini hatırladı: “*Hasta hayatında değerlerine zıt olan eylemleriyle ilgili çelişkili şeyler hatırlıyor.*”

Bilişsel uyumsuzlukla ilgili makalesi için inançlarına ters düşen şeyler yapan kişiler üstünde beyin sağlığının yarattığı etkileri incelemişti. Hastalardan biri akciğer kanseriyle boğuşuyordu ve sağlığı için zararlı olduğunu bildiği hâlde sigara içmiş olmayı tercih etmiş olduğu için teşhisi kabullenmekte zorlanıyordu. Eylemlerinin sonuçlarıyla karşı karşıya kalan hasta, derin pişmanlığıyla başa çıkabilmek için terapiye başlamak zorunda kalmıştı. Henry yakın geçmişinde değerlerine ters düşen şeyler yapmasına neden olan ne yaşamıştı?

Henry ışıkları en tepedeki dallardan birinin etrafına sardı ve ip gevşekçe yere sarktı. “Bunu nasıl yapmam gerektiğinden emin değilim,” dedi arka planda şarkılar çalarken. Kaşlarını çatı. “Daha önceden biliyor muydum?”

Stella yanma gidip ışıkları aldı. “Seni daha iyi hissettirecekse kazadan önce de bunu yapmayı pek bilmediğini söyleyebilirim.” Stella onu teselli etmek istermiş gibi gülümsedi.

“Daha önce bunu birlikte yaptık mı?”

“Evet. Uzun zaman önce, bir ağacı süslemene yardım etmiştim...” Henry merakla ona baktı ama Stella soru yanıtlamak istemediği için başka bir konuya geçti. “En tepeye ulaşabilmem için mutfaktan bir sandalye getirebilir misin?”

Henry’nin bakışları birkaç saniye daha üstünde kaldı ama sonra sandalyeyi getirmeye gitti. Sandalyeyi ağacın yanına koydu ve Stella üstüne çıktı.

“İşin sırrı,” dedi Stella Noel şarkıları arasında, “ipi dalların etrafına dolamak.” İpi ağacın ortasına çekti, dallarından birinin etrafına doladı. Sonra ipi aynı şekilde ağacın dallarına sarmaya devam etti. “Ben sandalyenin yerini değiştirirken şunu tutabilir misin?”

Henry arkasından yaklaştı, Stella’nın iki yanından ellerini uzatıp ışıklı ipi tuttu. Stella tanıdık ağaç kokusunun duyularına akın ettiğini hissetti. Arkasına dönüp boynuna sarılmak istiyordu ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Henry’nin iyileşmeye odaklanması ve Stella anılarının onu dürtüsel davranışlara itmesine izin vermemesi gerekiyordu. Ağaçtan indi, sandalyeyi doğru pozisyona getirdi ve ipi ondan geri aldı.

“Peki, biz...” Henry ipin yere sürtünen kısmını eğilip aldı. “Biz... arkadaş mıydık?”

Stella nefesinin kesildiğini hissetti. “Evet,” diyebilirdi. Yalan söylemiyordu. Senelerce arkadaş olarak kalmışlardı.

“Yetişkin versiyonunda zaman zaman bana tanıdık gelen şeyler fark ediyorum,” dedi Henry. “Parmağımı tam olarak üstüne basamıyorum ama bazen yürüyüşün ya da bana baktığında yüzünde beliren ifade... Anılarımın yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissedebiliyorum ama bunlara erişemiyorum.”

Stella ellerindeki parlak renkli ışıklarla ona döndü. Henry aklından bir sürü soru geçiyormuş gibi ona baktı ama sonra başını çevirdi.

Stella ona her şeyi anlatmak gibi yapmaması gereken bir şey yapmadan önce ışıkları ağaca dolamaya devam etti. Neşeli şarkılar eşliğinde ağaç tamamıyla parlak, neşeli ışıklarla kaplanana dek ipi bütün dallara doladı. “Nasıl oldu?”

“Güzel. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Stella ellerini ceplerine sokup hayranlıkla eskiden yaşadığı kulübenin büyük cumbalı penceresinin önünde duran ağaca baktı. “Eve dönsem iyi olacak,” dedi. Biraz daha orada kalırsa, içine gömdüğü anıları onu boğacakmış gibi hissediyordu.

“O his, şu anda hissediyorum,” dedi Henry. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. “Bu ağacın yanında durman... bana doğal geldi.”

Kesinlikle doğal değildi. Yetişkinlik hâleriyle ilgili hiçbir şey doğal değildi.

Henry dikkatini ağır ağır yatak odasına, sonra bir şey daha hatırlamış gibi ona verdi. Stella gözünün ucuyla yatak odasını görmemek için gözlerini kırpıştırarak bakışlarını Henry’nin yüzünde tuttu. Yüzünde nasıl bir ifade uyandığından emin değildi ama Henry onun gözlerinde her ne gördüyse, tekrar yatak odasına baktı. Stella kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetti, elleri titremeye başladı. Tam o sırada, senelerce kaçmak için çaba sarf ettiği ama beceremediği anılardan biri yüzeye çıktı.

“Daha önceden bir ağcı süslemene yardım ettiğimi söylemiştim ya? Buna çok benziyordu,” dedi sakın kalmaya çalışarak. *Ağaçtan söz etmeye devam et.* “O yüzden olabilir.”

“Evet.” Henry başını salladı ama derin bir merakla ona bakan gözleri Stella’yı daha da endişelendirdi.

Radyoyu kapattı. “O zaman yarın hastanede görüşürüz.” Oradan hemen çıkması gerekiyordu. Eski hayatı onu boğmaya başlamıştı ve biraz daha Henry’nin karşısında durursa, sakın davranacak gücü bulamayacaktı.

“Görüşürüz,” dedi Henry.

Stella ön kapıya gidip dışarı çıktı, bakışlarını ileriye dikti. Kalbi güm güm atıyordu. Arabasına bindiğinde, derin bir nefes çekip titreyen elleriyle yüzünü kapatmamak ve hüngür hüngür ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Seneler önce, o yatak odasındaki o korkunç anla ilgili o anıyı düşünmeyi reddetmişti. Ta ki o gün bununla yüzleşene, orada olanlar şakaklarını zorlayana kadar. Zihnindeki görüntünün yok olması için gözlerini sıkı sıkı yumdu ama bir işe yaramadı. Görüntü kendi kendine zihnine girmeye çalışıyormuş gibiydi; kramplar, olmaması gerektiğinden emin olduğu âdet döngüsü, daha birkaç gün önce negatif çıkan test sonucu...

Arabasında otururken, yetişkin hayatı boyunca içinde tuttuğu tek sırda dayanamayacağını hissetti: Çocuğu olması mümkün değildi. Doktor ona açıklama yaparken, sesi tüylerini ürpertecek kadar sakindi: “*Bir hamileliği sonuna kadar devam ettiremeyecek bir uterin malformasyon söz konusu.*”

Doktorundan başka kimseye bir şey söylememişti. Ne hamilelikten ne de düşük yaptığından. Bugüne kadar kaçmayı, kendisi ile bu olayı hatırlatan her şey arasına mesafe koymayı, bu olayı unutabilmek için günlerini yeni şehirlerle ve insanlarla doldurmayı başarmıştı.

Ertesi gün Henry’yle nasıl yüzleşecekti?

"Hastaneden dönmen uzun sürdü," dedi annesi, Stella içeri girdiğinde.

"Noel Çiftliği'ne uğradım." Stella paltosunu çıkarıp evdeki sıcaklığın keyfini çıkardı.

"Ne güzel." Annesi yanından geçip mutfağa giderken hafifçe sırtına vurdu.

Stella huzursuzluk hissini üstünden tam olarak atamamış bir hâlde peşinden gitti.

"Orada ne arıyordun?"

Stella Henry'nin evine giderek ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Aklı hâlâ evde olanlarda olduğu için annesinin sorusunu anlamadı. "Ne?"

"Noel ağacı çiftliğini diyorum. Ne arıyordun?"

"Ha. Bir şey aramıyordum. Sadece biraz yürüyüş yapmanın güzel olabileceğini düşündüm," diye yalan söyledi Stella. O korkunç gün olanlarla hâlâ yüzleşemeyecek durumdaydı ve anıları bir sel gibi zihnine akın ediyordu.

"Eh, soğuk hava seni etkiledi galiba. Bir hayalet gibi bembeyazsın! Sana neyin iyi geleceğini biliyorum. Tarçınlı kremalı çay yapayım da geçit töreniyle ilgili planlarımıza devam edelim. Yardım ediyor olman bana güç veriyor..."

Annesi konuşmaya devam etti ama Stella hâlâ kendisine gelmemişti ve onun ne dediğini duymuyordu. Bakışları mutfak masasında duran elmas kolyeye takıldı. Kolye âdeta meydan okurmuş gibi parlıyor, ona lanetli olduğunu hatırlatıyordu.

O anda, kolyenin sözümlü ona taşıdığı lanet Stella'ya hiç de abartı gibi gelmedi. Kolyenin yakınlarındayken üstüne sıcak kahve dökülmüştü, yas tutan annesinden başka kimsenin olmadığı, neredeyse bomboş bir eve geri dönmüştü, ikinci makalesi için sadece Henry'nin terapisinden faydalanabilecekti ve şimdi... Şimdi de eski anılarıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Elini uzatıp kolyeyi aldı, ince zinciri parmağından sarkıtı ve acaba birisi kolyeyi aslında kaybetmemiş olabilir mi diye düşün-
dü. Belki de sahibi kasıtlı olarak atmıştı. Bir yanı kolyeyi çöpe at-
mak ve onu bir daha görmemek istiyordu ama değerli olabileceğı
için bundan vazgeçti. Tekrar masaya bıraktı.

“Al bakalım.” Annesi üstünden buharlar tüten kremalı çayı-
nı uzattı ama Stella seneler önce kaçıp giderek doğru şeyi yapıp
yapmadığından başka bir şey düşünemiyordu.

O zamanlar ona doğru gelmişti. Henry’yi o kadar çok sevi-
yordu ki ona başka birisiyle evlenip çocuk sahibi olma şansını
vermek istemişti. Henry’nin mutlu bir hayatı olursa –kendisi için
hayal ettiğı gibi bir hayatı olursa– bu kaybı yaşamaya değerdı.
Evliliğini sürdürmüş olsaydı, çocuğı olmayacağını bilerek *mutlu*
olabilir miydi? Mutlu olmuş olabileceğinden emin değildi. Ama
Henry’nin hayatına devam etmemiş olması ve onu terk *etmemiş*
olsaydı, Henry’nin aynı Henry olarak kalmış olabileceğı düşün-
cesini aklından çıkaramıyordu.

Onuncu Bölüm

Uykusuz bir geceden sonra, Stella'nın günü sabahın erken saatlerinde önceki gece annesiyle birlikte internette göz attıkları geçit töreni forumlarını kontrol ederek başladı. Büyük güne sadece sekiz gün kalmıştı ama liste hâlâ eksikti. Babasının çalışma masasında bulduğu birkaç sene önceki eski bir listeye göz attı ve yeni listesiyle karşılaştırarak aradıkları kişileri işaretledi. Yeteri kadar insan katılacak mıydı? Bu işi beceremezse neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Bunu ayarlamak, sadece kasabasına yapacağı bir iyilikten ibaret değildi, aynı zamanda babasına olan borcuydu. Geçit töreni her zaman babasının bebeği gibi olmuştu ve onun anısına bu işi beceremezse, kendisini asla affetmezdi.

Kahvaltı etmemişti. Bir saat kadar sonra, annesinin mutfakta bir şeyler yaptığını duydu ama henüz katılımcı sayısı ile ilgili son bilgileri vermeye hazır değildi. Yatakta kalmaya ve bir sonraki büyük sorununa odaklanmaya karar verdi. Geçit töreni için planlama yaparken, *Brain Borders Dergisi*'nin baş editörü Amy Callahan'la mesajlaşmış, St. Thomas Hastanesi'yle ilgili olan makaleyi uzatıp diğerinden vazgeçebilir mi diye öğrenmeye çalışmıştı. Vanderbilt'i arayıp o araştırmaya ihtiyaç duymadığını, ger-

çekten de bir çıkar çatışmasının söz konusu olduğunu söylemek istiyordu ama editörü derginin iki farklı sayısında yer alacak iki makaleye ihtiyaçları olduğunda ısrar etmişti.

Stella'nın bir sonraki taktığı, ikinci makalenin son teslim tarihini Noel sonrasına alabilirler mi diye sormak olmuştu. Hatta bunu yapabilirlerse, Amy'nin birisinin yapması gerektiğini söylediği beyin hücrelerinde kalsiyum sinyalleriyle ilgili araştırma için üç ay Amsterdam'da kalmayı bile teklif etmişti. Ama bu teklifi de geri çevrilmişti. Eve erken dönebilmek için her şeyi yeniden ayarladıktan sonra riskli bir düşünceydi.

Karın üstü yatağına uzandı ve Amy'den gelen son yanıt okudu: *"Dergi makaleyi yazacağın için Tennessee seyahatinin ücretini ödedi. Makaleyi mutlaka yazman gerek. Hem Başkan Ödülü'nü kazanmak istediğin için elinden geleni yapacağını da biliyorum. Seni burada o kadar çok seviyorlar ki bütün ekip Noel tatilinden sonra seni Almanya'ya yollamamı istiyor. Bu durumda, makaleyi yazman senin için çok iyi olur..."*

Amy'nin e-postayı yazarken çenesini sıkarak bu işi halletmesini beklediğini hayal edebiliyordu. Stella hangi mazereti öne sürerse sürsün, işin acı gerçeği makaleyi yazmak zorunda olmasıydı.

Kapısı tıklatılınca sıkıntılı düşüncelerinden sıyrıldı.

"Uyandığını duyduğumu sandım," dedi annesi başını içeri uzatarak. "Kahvaltı etmeye çalışıyorum ama kendimi yalnız hissettim." Hafifçe gülümsedi. "Noel tabaklarımızı çıkarıp tarçnlu kurabiye yaptım. Bana katılmak ister misin?"

Stella hem acıkmıştı hem de yatakta uzanıp son birkaç saatini çalışmakla geçirdikten sonra bir mola vermesi gerekiyordu, bu yüzden dizüstü bilgisayarını kapattı ve annesiyle mutfığa gitti. Annesi masaya kenarları dantel motifli, ortasında Noel ağacı resimleri olan en sevdiği beyaz tabakları koymuştu. Bunların yanından bir tepsi dolusu buharı üstünde tarçnlu kurabiye duruyordu ve şekerli krema nar gibi kızarmış, üstlerine pudra şekeri serpilmiş olan kurabiyelerin kenarından akıyordu.

Stella sandalyesine oturdu ama Noel Elması'nın masada durduğu yerin yanına oturduğunu fark etti. Kolye âdeta dik dik ona bakıyor, ölü doğan dört bebeğin öyküsünü hatırlatıp midesini ekşitiyordu.

“Bunu başka bir yere koysam olur mu?” dedi. Agnes Hastings gibi bir kutuyu kilitlerse, şansı değişir mi diye merak etti.

“Bu kolye gerçekse, zaten güvenli bir yere kaldırmamız daha iyi olur.” Annesi tabaklarının yanına bir deste peçete koydu.

Stella kolyeyi eline aldı ve olumsuzluk hissi tenini yakmış gibi hissetti. “İyi düşündün.”

Kolyeyi evin arka tarafındaki, annesinin çamaşır ve kurutma makinelerinin durduğu, babasının duvara bir kasa monte ettiği kiler alanına götürdü. Stella kasanın kadranını çevirip kapağını açtı ve kolyeyi nazıkçe kadife kaplı kasaya koydu. Hafiflediğini hissederek kolyeyi kasada bıraktı ve kapağını kapattı. Keşke bütün sorunlarını o kasaya tıkabilse ve Noel tatilinin keyfini çıkarabilseydi.

“Geçit töreni planları ne durumda?” diye sordu annesi, Stella mutfağa geri döndüğünde. Ona bir fincan sıcak çay uzattı.

Stella yerine oturdu, çayına bir kaşık bal ekleyip karıştırdı ve annesine haberi vermenin daha yumuşak bir yolunu düşünmeye çalıştı. Ama aklına bir mazeret gelmeyince açık açık ne durumda olduklarını anlattı.

“Bütün sabah planları gözden geçirdim ve hastaneden döndükten sonra devam etmeyi düşünüyorum. Ama... çözmemiz gereken büyük bir sorun var.”

“Nedir?”

“Katılımcı listesini inceledim. Bu sene sayı çok düşük. Dahası, kimse Noel Baba olmaya gönüllü olmamış.”

Annesi hayretle ona baktı. “Kimse mi?”

Stella başını iki yana salladı. “Kuzey Kutbu'nda meşgul herhâlde,” dedi. Omuzlarına bir yük daha eklenmiş olmasına rağ-

men kasvetli havayı yumuşatmaya çalıştı. Sanki babası yokluğunu anons ediyormuş, sonuna bir de ünlem ekliyormuş gibi hissetti. “Kimden yardım isteyebiliriz?”

“Ralph Watson bu işe uygun tek kişi ama daha yeni diz ameliyatı oldu. Bu sene gönüllü olması mümkün değil.” Annesi ikisine birer tarçınlı kurabiye koydu, kremaları tabaklarına aktı.

Stella vanilyalı ılık çayını yudumladığında, balın şekerli tadı duyularını gıdıkladı. “Birisini tutmak için de çok geç kaldığımızdan eminim. Bir iyilik isteyebileceğimiz kimseyi tanımıyor musun?”

Annesi başını iki yana salladı. “Aklıma birisi gelmiyor.” Annesi gözlerinde parıldayan yaşlarla başını ellerine dayadı. Stella onun babasını yarı yolda bıraktıkları için endişelendiğini biliyordu. Yas tuttuğu için hiçbir şey yapmamak ile her şeyi aynı nedenden dolayı yapmak arasında gidip gelmek, annesini derinden etkiliyordu.

Stella uzanıp elini tuttu. “Sorun yok. Mutlaka bir Noel Baba bulacağız.” Noel Baba olmadan Noel kutlaması olmazdı.

Annesi yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını salladı.

Birkaç saat sonra Stella tereddütle hastaneye girdi. Önceki gün Henry’nin kulübesine yaptığı ziyaretten sonra, nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. O gün onu gördüğünde, bir yanı merhaba demek, gününü nasıl geçtiğini sormak istiyordu ama sadece bir gözlemci olması gerekiyordu. Onun iyileşmesi ve kendisini makalesini bitirebilmesi için bir gözlemci olmalıydı. Hem onunla konuşursa eski yaraların açılmasına neden olurdu. O gün bütün konuşmaları not alacaktı ve akşam notlarının üstünden gidip yazacağı makale için bir bakış açısı oluşturmaya çalışacaktı.

Stella tam asansörün düğmesine basmıştı ki yürüteçle yaşlı adam yanma geldi.

“Bay Ferguson’sınız, değil mi?” diye sordu Stella. Yaşlı adamı görmek bile moralini düzeltmişti.

“Evet. Siz de geçen gün tanıştığım hoş hanımsınız. Sizi ikinci kere görmek ne büyük şans.”

Stella elinden olmadan gülümsedi. “Beni görmek neden büyük bir şans?”

Yaşlı adam yürütecinin kollarını tekrar kavradı ve onun göremediği bir şey görüyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. “Bana dışarıdan gördüğümde daha fazlasına sahip olduğunuzu anlatan bir havanız var.”

Stella sorunlarını düşününce, yanaklarının kızardığını hissetti. “Ne demek istiyorsunuz?”

Asansör cınladı ve kapıları açıldı. Stella asansöre bindi, Bay Ferguson dikkatli adımlarla peşinden gelirken, kapanmasın diye kapıları tuttu.

“Bence özel bir insansınız,” dedi yaşlı adam, yürütecini güçlkle zemin ile asansör arasındaki dar boşluktan öne iterek.

“Özel mi? Nasıl yani?”

Kapılar hızla kapanırken, Stella yaşlı adama hangi kata çıkacağını sordu ve Henry’nin terapi odasının kat numarasına bastı.

Bay Ferguson sorusunu geçiştirip aynı kata çıkacağını söyledi. “Muhteşem bir potansiyel görüyorum. Büyük bir ihtimalle, sizin gördüğünüzden çok daha büyük bir potansiyel.”

Yaşlı adam hayal görüyor olmalıydı. Stella sadece onun görebildiği bir potansiyel yaydığını hiç sanmıyordu.

“Yoksa duru görüye mi sahipsiniz?” diye sordu esprili bir tavırla.

Bay Ferguson güldü, dikkatini kapıların üstünde dijital monitörde yanan rakamlara verdi. “Benim yaşımda olduğunuzda, bir şeyleri fark edersiniz. İnsanlardaki gizli potansiyeli görürüm

ve yaşamaları gereken hayatı yaşayıp yaşamadıklarını anlarım. Gözlerinden ve gülümsemelerinden belli olur.”

Stella yaşlı adamın dediklerinden şüphe etse de başını salladı. “Peki, ben yaşamam gereken hayatı yaşıyor muyum?”

Yaşlı adam bilmiş bir tavırla dudaklarını büzdü. “Henüz değil.” Sonra ona göz kırptı.

Kapılar açıldı ve Bay Ferguson yürütecini terapi kanadına doğru iterek uzaklaştı. Stella onu bunamış yaşlı bir adam olarak değerlendirmişti ama yaşlı adamın sözleri onu etkilemişti.

Stella içeri girdiğinde, Henry çoktan omuzları gergin, duygularını ele vermeyen yüzü asık bir hâlde koltuğa oturmuştu bile. Stella yerine otururken ilgiyle onu izlediğini fark edince gerildi. Sakin olmak için derin bir nefes aldı ve bilgisayarını çıkarıp açarken işine odaklandı. Ama Henry’nin hâlâ dikkatle ona baktığını hissedince, dizüstü bilgisayarının arkasından ona baktı.

“Bana hakkımda neler not aldığını görme fırsatını verecek misin?”

“Notlarımı gösterebilirim. Daha sonradan okuyamayacağın bir şey yok. Belki terapi *bitince*.” Stella göz temasını kesti, yeniden ekranına odaklanarak notlarını yazdığı dosyayı açtı. Gözünün ucuyla Henry’nin geriye yaslandığını, çenesini sıkıldığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü. Hayal kırıklığıyla önceki gün yazdığı, Henry’nin de okuyabildiği yorumuna göz attı: *Eğlenceli bir sabah olacak.*

Bugün daha iyi geçecek miydi?

“Evet,” dedi Bayan Weixel içeri girip Henry’nin karşısındaki sandalyeye oturduğunda. “Hemen başlayalım, olur mu?”

Henry omuzlarını arkaya attı.

“Dünkü seansımızdan beri olumlu diye değerlendirebileceğim bir şey söyle.”

Henry kıpırdamadan oturdu.

Stella not aldı. *Rica: Dünkü seanstan beri olumlu bir Şey söyle.*
Yanıt: Yok.

Henry dudaklarını birbirine bastırdı, Stella'nın not aldığını görünce gerildi.

“KonuŐtuklarımızı hatırlarsan, önemli bir Şey olmasına gerek yok,” dedi terapist.

Onu  zecek başka bir Şey yazıp seansların uzamasına neden olmak istemeyen Stella'nın elleri klavyenin üstünde hareketsiz kaldı. Aklından geçenleri belli etmemeye, seneler içinde baŐarıyla yaptığı gibi ortama karıŐmaya çalıştı.

Henry onu g rebileceğı kadar başını çevirdi ve yüzündeki ifade yumuşar gibi oldu.   ine derin bir nefes çekti ama yanıt vermedi.

“Bu sabah kahvaltıda ne yedin?” diye sordu terapist.

Henry hemen yanıt vermedi, biraz düşündü ama tam Stella o günün de verimsiz geçeceğini düşündüğü anda, “Yumurta yedim,” dedi. “Bir de bir...”

“Bir ne?” dedi terapist.

Bir fincan kahve. En sevdiğ n Şey. Her gün içersin, dedi Stella içinden.

Henry'nin dudakları aralandı ve aklından geçenleri duymuŐ gibi ona döndü. Yüzünde yine o ilgi dolu ifade belirdi. Hafifçe gülümsedi, hemen sert ifadesine geri döndü ve hâlâ aklını okuyabiliyormuŐ gibi dikkatini ona verdi. “Bir fincan kahve.”

Stella eski Henry'nin ufacık bir parçasını gördüğü o muhteşem an dışında her Şeyi unuttu.

Henry hafifçe öksürdü ve terapistle döndü. “Kahvaltı se imimden söz etmenin hayatımı hatırlamama ne gibi bir faydası olabilir?”

“Düşünce ve eylem arasında bir iliŐki vardır,” dedi terapisti. “DüŐüncelerimizi olumlu olanlarla değ Őtirerek, eylemlerimizi de olumlu hâle getiririz, stresimizi azaltırız ve biliŐsellikle ilgili sağlam gelişmeler kaydetmeye daha çok açık oluruz.”

Stella, Bayan Weixel'in açıklamasını not aldı.

Henry odanın karşı tarafından Stella'ya, "Sen ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordu. "Delilerle ilgili bir araştırma falan mı?"

Stella ona dik bir bakış fırlattı, onay almak için Bayan Weixel'a baktı ve onay alınca yanıt verdi.

"Bir araştırma değil. Dahası kesinlikle delilerle ilgili değil. Beyin sağlığıyla ilgili bir dergi için makaleler yazan bir yazarım. Ayrıca konuşmam değil, sadece gözlem yapmam gerekiyor." Terapistin açıklamasının özetini yazmayı tamamladı.

Stella konuşmaması gerektiğini söylediği hâlde, "*Neden hatırlayamadığımı biliyor musun?*" diye sordu Henry.

Stella başını iki yana salladı ve yine terapist'e baktı. Henry'nin terapi vaktini bu soruyu tartışarak geçirebileceklerinden emin değildi. "Henry'nin üstünden gelen belgede, onun sık sık yüksek topçu ateşine maruz kalmış olabileceği ve 'commotio cerebri' dediğimiz duruma neden olmuş olabileceği yazıyor. Baş ağrılarını, odaklanmakta ya da uyumakta zorluğu ve garip bir şekilde amneziyi tetikleyen tuhaf bir durumdur. Henry orduda belgelenmiş olan ufak bellek sorunları yaşamış ama bir eğitim tatbikatında..."

Henry terapistin lafını kesip öyküsünü kendisi tamamladı. "Üstünde olduğum platform yıkıldı ve ağır bir topçu silahı üstüme düştü."

Bay Weixel başını salladı. "Başında künt travmaya ve kısmi hafıza kaybına neden olmuş."

"İşimi nasıl yaptığım da dahil," dedi Henry. Bunu söylemek onu acı veriyormuş gibiydi. "O yüzden beni buraya geri yolladılar."

"Ama artık sivil bir işi var, öyle değil mi?" dedi terapisti. "Buraya geri döndüğünde bir peyzaj şirketi kurmamış mıydın?"

"Evet," dedi Henry. "Ama kışın pek iş yok. Hem bundan daha fazlasını yapmak istiyorum."

"Ne gibi?" dedi Bayan Weixel.

“Bilmiyorum.” Henry yine bıkkın bir yanıt vermişti ve Stella’nın gözlerinin önünde içine kapanmaya başlamıştı.

Stella daha önceden onun yakınlarında olmamak için ne yapsa diye düşünmüştü ama Henry’nin yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce, keşke yüzünü tutabilse ve yanında olduğunu söyleyebilseydi diye düşündü.

“Bunları not alman gerekmiyor mu?” dedi Henry, dizüstü bilgisayarına bakarak.

Stella onunla ilgili bir şey düşünürken yakalanınca, teninin karıncalandığını hissetti ve kendisini daha sonra derinlemesine araştırmak üzere “commotio cerebri” terimini yazdığı dosyaya geri dönmeye zorladı.

Henry ayağa kalktı. “Seans bitti sanırım.”

Terapist saatine baktı ama seans bitmiş olsun ya da olmasın Henry kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Stella bilgisayarını kapatmadan önce terapist, “Commotio cerebri’yle ilgili son araştırmaların nasıl yürütüldüğünü sorabilir miyim?” diye sordu.

Henry kapıda durdu. “Belli ki yumurtalardan söz etmemi sağlayarak.”

Terapiye pek şans vermediği ve Stella’nın elinde hâlâ makalesi için malzeme olmadığı hâlde, Henry’nin esprisi onu mutlu etti. Tipik bir Henry yanıtıydı.

“Hey,” diye seslendi Henry otoparktaki kamyonetinden.

Stella onun kamyonetine yakın bir yerde olmasına rağmen o sesi nerede olsa hemen tanırdı. Henry tıpkı o her odaya girdiğinde dediği gibi “Hey” demişti. Terapideki gergin hâlimden eser kalmamıştı. Stella ona döndü.

“Buraya kadar bununla mı geldin?” Henry kamyonetinin birkaç araç yanındaki Mazda’sını işaret etti.

“Evet, neden?”

Henry kamyonetinden indi, ellerini blucininin ceplerine soktu. Omuzları henüz onun yanında tam anlamıyla rahat davranmaya hazır değilmiş gibi gergindi. “Geçen gece olanlardan hiç ders almadın mı?”

“Hava o günkü kadar soğuk ve karlı değil.” Stella onun kaba davranışının onu sinirlendirmesine izin vermeyecekti. Kendisine hafıza kaybı yüzünden Henry’nin davranışlarının özellikle o günle ilgili olmadığını hatırlattı.

“Bugün bile eriyen karlar dondu. Dört çekerli bir araç olmadan yola çıkmamalısın.”

Stella otoparktaki diğer araçları işaret etti. “Kimsenin başı dertteymiş gibi görünmüyor.”

Henry kaşlarını çatı. “Ama buranın halkı bu havaya alışık değil ve herkes yollarda çılgınlar gibi kayarken, onların araçlarından kaçabilmeni sağlayacak bir aracın olması gerek.”

“İdare ederim,” dedi Stella. Kaba da olsa Henry’nin onun için endişelenmesi içini ısıtmıştı. Henry kesinlikle seneler önce terk ettiği kişi olmasa da eski Henry yüzeyin hemen altında bir yerde yüzeye çıkmayı bekliyordu. Stella bunu hissedebiliyordu. “Bir şey isteyecektin, yoksa araç seçimimi yargılamak için mi geldin?” Hafifçe gülümsedi.

Henry’nin buz gibi ifadesi yumuşar gibi oldu. İstifini bozmadı ama Stella bakışlarında farklı bir şeyin parıltısını gördüğünü düşündü. “Öğle vakti oldu ve karnım aç.”

Stella hem kendisini soğuktan korumak için hem de bu yanıtın onunla ne ilgisi olduğuyla ilgili bir açıklama beklemek için kollarını etrafına doladı.

“Karnım aç,” dedi Henry yine. “Sen de acıkmuş olabilirsin diye düşündüm.”

“Beni bir randevuya mı davet ediyorsun?”

Henry’nin yüz ifadesi değişmedi ama Stella onunla flört ettiğinde olduğu gibi yanakları hafifçe kızarınca, Stella’nın kalbi bir anda doludizgin atmaya başladı: Henry Dutton’la flört ederek ne yaptığını sanıyordu?

“Karla ve buzla kaplı yollarda sağ salım eve dönmek istiyor-
san, sorunun yanıtı evet.”

“Güzel çünkü randevulara çıkmam.”

Henry aracın diğer tarafına dolanıp yolcu tarafının kapısını açtı ve kenara çekilip kamyonete binmesini bekledi. “Yemek yemek istiyor musun, istemiyor musun?”

Stella’nın hayır demesi gerekirdi. Ama yanıt vermeden kamyonete yaklaştı ve soğuk yolcu koltuğuna oturdu. Henry kapıyı kapatıp koşarak kendi tarafına geçti. Motoru çalıştırırken ve kamyonet ısınırken, Stella tir tir titrer hâlde ellerine nefesini üfle-yip birbirine sürttü. Henry ısıyı son ayara getirdi, vitesi değişt-irip ana yola çıktı.

“Yemeğe nereye gidiyoruz?” dedi Stella.

Henry gözlerini yoldan ayırmadı. “Sakin bir yere. Kalabalıklardan hoşlanmam.”

Stella onun bu yorumuna şaşırarak ona döndü. Henry başkalarının yanında olmaktan büyük keyif alırdı. Lisede sınıf arkadaşlarını tanımlamak için oynadıkları oyunda, Henry “Bir Sohbet Programı Sunması En Büyük Olasılık Taşıyan Kişi” seçilmişti. “İnsanlardan hoşlanmıyor musun?”

“İnsanlar çok yorucu.” Henry sinyal verip solda kalan Wedgewood Caddesi’ne saptı.

“Ama seninle gelmemi istedin,” dedi Stella. “Neden?”

Henry oflayıp başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Bir kırmızı ışıktaki durdu ve bir sır paylaşmaya karar vermiş gibi ona döndü. “Aslında biliyorum.”

Stella nefesini tutup ne diyeceğini bekledi.

“Ben...” Henry yola baktı ve yeşil ışık yandı.

Gaza basarken, bir kez daha yola odaklandı.

“Ne hissediyorsun?” dedi Stella. Yanıtı duymak istediğinden emin değildi.

“Seni tanımanın, kendimi tanımama yardımcı olacağını hissediyorum. Nedenini ben de bilmiyorum.”

Stella tereddütle gülümsedi. Bununla ilgili bir açıklama yapabilirdi ama yapmadı. Nereden başlayacaktı? Hem Henry neler olduğunu öğrenirse, ona ilişkilerinin nasıl bittiğini de söylemek zorunda kalırdı ve günün birinde buna hazır olsa bile, o gün kesinlikle onu terk etmesinin nedenleriyle yüzleşmeye hazır değildi.

Suçluluk hissi bombayı patlatmadan da içine yayılmaya başlamıştı. Henry onun tarafından terk edildikten hemen sonra orduya yazılmıştı. O olaylar gerçekleşmemiş olsaydı, kendisiyle ve hayatıyla ilgili o kadar çok şeyi unutmuş bir hâlde yanında oturuyor olmazdı. Gözleri bir anda doldu. Başını cama çevirdi, gözlerini hızlı hızlı kırptırdı ve erimiş olan karlara bakıyormuş gibi yaptı.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Birinci Bölüm

Henry arka yoldaki ufak tanıdık bir barın önünde durana kadar hiç konuşmadan yola devam ettiler. Üstünde Michelob yazan, neon tabelası olan, etrafına Noel çelengi asılmış bir pencere gördü. Tabelayı gören Stella'nın kalbi bir anda dörtmala koşmaya başladı.

“Burası olduğundan emin misin?” diye sordu. Tüm Nashville’de onca yer arasında, Henry’nin neden onu sevdiğini ilk kez söylediği barı seçtiğini merak etti. Boş otopark ve buğulu camdan görebildiği üç ince bacaklı masa da tıpkı o geceki gibiydi.

“Evet.” Henry kamyonetten inip onun tarafına geldi ve kapısını açtı. “Terapi seanslarından sonra sık sık buraya geliyorum.”

Stella sakın olmaya çalışarak çatlak zemine atladı ve onun peşinde kapıya doğru gitti. Henry kapıyı açtı, hep yaptığı gibi önce onun girmesini işaret etti. Ama bunu her zaman yaptığını bile bilmiyordu.

Stella loş, havasız bar tarzı restorana girdi. Arka taraftan gelen boğuk tencere tava sesleri, tıpkı seneler önce şehirdeki bir basket maçından dönerken oraya uğradıkları geceki gibi country tarzı Noel şarkıları arasında ufak yemek alanına sızıyordu. Maçtan sonra bir masa bulabildikleri tek yerdi. Stella bu anıya daldı.

“Patlamış mısır kuyruğundayken sana söylemeye çalışmış-tım,” demişti Henry, ufak bara girerlerken. “Devre arasında da söylemiştim.”

“Neyi?”

Henry garson kadını görmezden geldi ve Stella’yı restoranın ortasında durdurdu. “Sonra otoparkta yürürken de söylemeye çalıştım.” Stella’nın ellerini tuttu. “Senin için deli oluyorum.”

Gülümsemesi ve kızaran yanakları Stella’nın kalbini çalmıştı.

“Sensiz yaşayamam. Seni seviyorum, Stella. İşte, söyledim.” Göğsü heyecandan hızlı hızlı inip kalkarken, Stella’nın yanıtı-nı bekliyormuş gibi karşısında dikildi. Stella etrafına bakındı. Herkes onları izliyordu. Ona bir şey söyleyecekmiş gibi eğil-di ama ona bir şey söylemek yerine onu dudaklarından öptü. Henry’nin kollarının arasındaki o kusursuz his dışında her şey silindi. Stella tekrar o ana döndüğünde, herkes onlara tezahürat ediyordu. O gece, o ufak barın kaderini belirlemişti ve o günden sonra sık sık gittikleri bir yere dönüşmüştü. Kâğıt peçetelere ha-yallerindeki evin resimlerini çizdikleri, kaç köpekleri olacağına karar verdikleri, onlara koltuklara çıkma izni verip vermeyecek-lerini tartıştıkları, tüm hayat planlarını yaptıkları yer olmuştu.

Henry’nin bu büyük itirafından on beş sene sonra, personel dışında her şey aynıydı. Arkadaki mutfakın açık bölmesinden bir garson kadın seslendi: “Nereye isterseniz oturun.”

Henry gümüş rengi birkaç ince şeritle süslenmiş olan suni bir ağacın karşısındaki bölmelerden birini seçti.

“Neden o kadar yer arasında *buraya* geliyorsun?” diye sordu Stella samimi bir merakla.

Henry dudaklarını büzdü, doğru yanıtı düşünürken gözlerin-de dalgın bir ifade belirdi. “Sessiz bir yer ve insanlardan uzaklaş-mak kolay. Ayrıca burasıyla ilgili... bulanık bir anı hatırlıyorum. Sürekli olarak bu anıyı net bir şekilde hatırlayacağımı umarak *buraya* geliyorum.” Henry bank tarzı koltuğa otururken ellerini

masaya dayadı. Elleri eskisinden daha yıpranmıştı ve ağır işler yapmış olduğu belliydi.

“Ama hatırlayamıyor musun?” dedi Stella nefesini tutarak.

“Söylemek zor ama burada olmak bana normal geliyor. Zihnimin hemen kenarında olan iki anıdan biri.”

“Diğeri ne?”

“Tahta bir kapıyla ilgili garip bir vizyon.”

“Şurası mı?” Stella içeri girdikleri kapıyı işaret etti.

“Hayır, gözlerimin önüne gelen kapı açık akçaağaç rengi.”

Stella onun neden söz ettiğini anlayınca, duygularını belli etmemek için kendisini zorladı. Orada geçirdikleri zamana ait bir anı değildi ama çok büyük bir olasılıkla, *onunla* ilgili bir başka anıydı. Sanki bütün anıları bir şekilde iç içe geçmişti.

“Akçaağaç rengi bir kapı mı? Tüm anı bu kadar mı?”

“Sanırım. Ama emin değilim. Dediğim gibi, net hatırlayamıyorum.” Henry menüyü incelemeye başlayınca konuşmaları kesildi ve yüzündeki ifade ona net bir yanıt verememesinden dolayı utandığını ele verdi.

Stella menüsünü alıp yemeklere göz atarken, Henry o kapıyı onun hatırladığı gibi mi hatırlıyor diye merak etti.

Seneler önce, Stella kasabanın ana yolundaki marketten çıkmış, Henry’yi iş botları ve kirli bir blucin giymiş, kamyonetinin kapısına yaslanmış, güzel yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle onu beklerken bulmuştu.

“Bir şey yaptım,” demişti Henry yolun diğer tarafından. “Sana göstermek istiyorum.”

Stella onunla mı konuşuyor diye soruyormuş gibi kendisini işaret etti. Henry yolun karşısına koşup onu kollarına aldı, döndürdükten sonra bir çuval patates gibi omzuna attı. “Tabii ki se-

ninle konuşuyorum! Hemen benimle gel çünkü sana ne yaptığımı göstermek için can atıyorum.” Onu kamyonetinin yanında yere bıraktı, şefkatle saçlarını kulağının arkasına sıkıstırdı.

Stella kıkırdayarak kamyonete bindi, eski koltukta ona sokuldu. Henry vitesi değiştirip kolunu omzuna attı, diğer eliyle direksiyonu tuttu.

Henry’nin ailesinin çiftliğine yakın bir yere gittiler. Henry eski kütük kulübede durup kapıyı açtı. Stella düğün çiçekleriyle kaplı bir tarlada kamyonetten indi.

“Ne yaptığımı görmeye hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Stella eğilip onu yanağından öperek.

Henry elini tutup onu kulübeye soktu. Çalışma tezgâhına yaslanmış, kusursuzca cilalanmış, tepesinde buğulu bir camı ve ortasında demir bir kolu olan akçağaç kerestesinden yapılmış bir kapı gördü.

Stella parmaklarını üstünde gezdirdi. “Çok güzel”

Henry arkasından boynunu öptü. “Beğendin mi?”

“Evet,” diye güldü Stella. Henry’nin kollarından sıyrılırken, kollarındaki tüyler ürperdi. “Ne için?”

“İçeri soğuk girmemesi için.”

Stella dudaklarını büzüp kollarını göğsünde kavuşturunca, Henry güldü. Eğilip onu öpmek istediğinde, Stella gülerek ondan kaçtı.

“Hayır, neden bu kapıyı yaptın demek istemiştin.”

“Ha, anladım...” Henry hep yaptığı gibi ellerini tuttu. “Senin için restore edeceğim evin kapısı.” Parmaklarını öptü. “Önünde karlar birikecek olan kapı. Noel çelengimizi asacağımız kapı. Seneler geçtikçe genişleyen ailemizi izleyecek olan kapı.”

Stella kollarını onun güçlü omuzlarına doladı ve ona baktı. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.” Henry eğilip onu dudaklarından öptü. Restore etmeleri gereken bir evleri olup olmaması önemli değildi. Stella onunla evli olmaktan daha güzel bir şey düşünemiyordu.

Düşüncelere dalıp menüye fazla baktığını fark eden Stella, menünün üstünden Henry'ye kaçamak bir bakış fırlattı. Henry onun mutlu anılara daldığını fark etmemiş gibiydi. Stella gözlerindeki masum, yumuşak ifadeyi ve yemeklerin isimlerini mırıldanırken nefesini nasıl hafifçe dışarı verdiğini izledi.

Suçluluk hissi bir anda geri geldi ve kalbini buz gibi bir mızrak gibi deldi. Her şeyin kendi suçu olduğuna dair aklından çıkmayan o düşünceyi silip atamadı. O zamanlar çok gençti ve derin bir üzüntü içinde o kasabada kalmasının ikisi için de bir hapis cezası olacağını düşünmüştü. Ama yanılmış olabilir miyim diye düşünmeden edemiyordu. Birlikte hayatlarının dokusunu örmüşlerdi ve seneler sonra bunu çözüp yeniden başlamak ona imkânsızmış gibi geliyordu.

Henry başını kaldırıncaya, Stella hemen salata sosu seçeneklerini incelemeye geri döndü.

“Seninle tanıştığımndan beri aklıma ‘Marie’ isminin gelmesi garip değil mi?” dedi Henry.

Stella suçluluk hissini belli etmemeye çalışarak şaşırmış gibi yaptı. “Göbek adım. Stella Marie. Eskiden bana bazen Marie diye hitap ederdin.” Birlikte yaşamaya başladıklarında Henry ona öyle hitap etmeye başlamıştı. Stella nedenini bilmiyordu ama bundan hoşlanmıştı.

“Stella Marie,” dedi Henry dikkatle ona bakarken. İsmi ona uygun mu diye anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Kaşlarını çattı, bakışlarını tekrar menüye çevirdi.

“Sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Henry başını iki yana salladı.

Garson kadın geldi ve masaya iki su bardağı koydu. “Karar verdiniz mi, sonra mı geleyim?” Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemine uzandı.

“Sen hazırsan, ben de hazırım,” dedi Stella Henry’ye.

“Ben double hamburger alayım. Soğan olmasın ama fazladan domates olsun,” dedi Henry. Stella’nın farkında olmadan dudaklarını sessizce oynatarak yanıtını söylemiş olması dikkatini dağıtmıştı. Bu sözcükleri onun dudaklarından hissetmek, suyun altında kaldıktan sonra yeniden nefes alabilmek gibiydi.

“Bir de bir bira,” dedi Henry. “Burada ne varsa olur.”

Stella menüyü masadan garson kadına verdi. “Ben normal bir hamburger ve ona getireceğiniz biradan rica edeyim.”

Kadın gittikten sonra, “Ne sipariş edeceğimi nereden bildin?” dedi Henry. “Yemek yediğim zamanlarda gizli gizli beni mi izledin?”

Stella Henry’nin mizah anlayışını yitirmediğine sevinerek güldü ama ne yanıt vereceğini düşünürken içini bir endişe dalgası kapladı.

“Bir zamanlar yakındık,” dedi.

“Ne kadar?”

Bayan Weixel’in terapi, yaklaşımı açısından ona ne kadarını anlatması gerektiğinden ya da doğru olanın ne olduğundan emin olmayan Stella, dürüstçe yanıt verdi ama fazla ayrıntıya girmede.

“Bir zamanlar, biz... *birlikteydik*.”

Henry’nin gözlerinde daha önceden gördüğü merak ifadesi geri geldi ve hafifçe gülümsedi. “Bunu anlamıştım.”

Henry’nin yanıtı Stella’da bir şok etkisi yarattı ve kendi duygularıyla ilgili kararsızlığına rağmen içine derin bir rahatlama hissinin yayıldığını fark etti. “Anlamış mıydın? Nasıl?”

“Nedense kendimi sana yakın hissediyorum. Beni yormuyorsun.”

Stella yanıt veremedi garson kadın biralarını getirdi.

“Demek annenle yaşıyorsun?” diye sordu Henry, garson kadın gittikten sonra.

“Ah, hayır. Sadece ziyarete geldim.” Stella ona babasından, kız kardeşinden ve annesine yardım etmek için geldiğinden söz etti.

“Annem arayana dek geri gelmemin ve bir aile olarak Noel’i bir-

likte geçirmemizin ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim ama artık her şey mahvoldu.” Henry’nin mavi gözlerinin içine baktı, parçalanmış ailesiyle ilgili durumun Henry’nin bildiğinden ne kadar daha büyük olduğunu düşündü.

Henry’nin kalkanı ilk kez tamamıyla düşer gibi oldu. Stella’nın anlattıklarından etkilenmişti.

“Ben de pek bir ailem varmış gibi hissetmiyorum.” Henry kaşlarını çatı, tuzluk ile biberliği birbirine itti.

Evet, Stella bunu biliyordu.

“Annem de babam da öldüler ve çiftlik arazisinde ablamla birlikte yaşıyorum ama onunla geçirdiğim son on dört seneyi hatırlamıyorum.” Henry başını hafifçe yuvarlayınca, bu durumun onu ne kadar gerdiğini ele verdi. “Her anı aynı kişiyle geçirmek ama seneler içinde kime dönüştüğünü bilememek çok sinir bozucu. Bazen Mary Jo’nun gözlerinde kederli bir ifade görüyorum ve hatırlamadığım için kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Kesinlikle senin suçun değil.”

“Boşa zaman harcayacağımı düşündüğüm hâlde, bu yüzden terapiye başlamayı kabul ettim.”

Stella ne yaptığını düşünmeden uzanıp elini tuttu. “Bir şans ver.”

Henry ellerine baktı.

Stella düşünmeden yaptığı bu harekete sinirlenerek elini geri çekti. “Üzgünüm,” dedi. “Bu kadar samimi davranmamalıydım.”

“Sorun değil. Bir sakıncası yok. Sadece şaşırdım.” Stella bir an için eski Henry’yi görür gibi oldu. Henry başını iki yana salladı. “Demek beni iyi tanıyordun.”

“Evet.”

“O zaman belki şu soruya yanıt verebilirsin.” Henry masaya dayadığı kollarına yaslandı. “Neden orduya katıldığımı anlamıyorum. Cesaretle ilgili köklü bir geçmişim olduğunu umut ediyorum ama buna dair herhangi bir kanıt bulamıyorum. Ülkemi çok seviyorum ama savaştan bir mizaca sahip olduğumu san-

mıyorum. Ama belli ki savaşa katılmışım. *Sen* neden orduya yazıldığımı biliyor musun?”

Stella ağzının kuruduğunu fark edip yutkundu, birasından uzun bir yudum aldı. “Ben... *Sen* orduya yazıldığında burada değildim.”

“Kendimi gerçek anlamda tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.”

Garson kadın tekrar konuşmalarını bölerek tepeleme dolu iki tabakla geri geldi. “Yemekleriniz hazır,” dedi. Henry’yle arasındaki o an, kadın yanında sert bir esinti getirmiş gibi yok oldu.

“Teşekkür ederiz,” dedi Henry düşünceli bir ifadeyle.

Stella her şeyi yoluna koymak, neden olduğu ve onun yüzünden daha da kötü hâle gelmiş olan acıyı hafifletmek istedi. Sonra aklına bir fikir geldi. “Yemekten sonra anneme gelmek ister misin? Hem olup bitenlerden ve ablanla yaşadığın sıkıntılardan biraz uzaklaşmış olursun.”

Henry bir patates kızartması alıp ağzına attı, bu teklifi düşündü.

“Annem ve ben seni senelerdir görmedik, seni baştan tanıyor gibi olacağız. Karar senin. Annemi Noel kurabiyeleri pişirmeye de ikna edebilirim. Zaten kurabiye pişirmek için bir bahane arıyor.”

Henry hafifçe gülümsedi. “Tamam.”

Yemeklerini yerlerken, Stella onu evine davet etmenin doğru olup olmadığını bilmiyordu. Sadece bir yanının yaptıklarını telafi etmek istediğini biliyordu. Ama kendisine itiraf etmek istemediği şey, bir başka yanının Henry’nin yanından ayrılmak istemiyor olmasıydı.

Henry arabasını alması için Stella’yı hastaneye bıraktı ve onun peşine takılıp evine gitti. Stella yol boyunca dikiz aynasından ona bakmamaya çalıştı çünkü bunu her yaptığında, içindeki minna-

cık bir tohum her şeye bıraktıkları yerden devam etmeyi istiyordu ve bunun mümkün ya da ikisi için de faydalı olup olmayacağını bilemiyordu.

Eve varınca arabasından indi ve garaj yolunda beklemeye başladı. Henry onun yanında durup kamyonetten indi. Henry'nin neden yanma gelmediğini merak eden Stella arkasına baktığında, Henry'nin durmuş evi incelediğini fark etti. Orasıyla ilgili neler hatırlayabileceğini görmek için belleğini yokluyor olabileceğini düşündü.

“Ne kadar süre birlikteydik?” diye soru Henry. Stella'nın yanına gelirken, nefesi soğuktan buhar oluşturunuyordu.

Stella arabasının kapısını kapattı. “Resmi olarak, bir seneden kısa bir süre ama birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz.” Evlendikleri seneden söz etmedi.

Birden Henry garaj yolunun başında durdu.

“Ne oldu?” dedi Stella.

Henry üçüncü kattaki sağdaki pencereyi işaret etti, gözlerini kısarak oraya baktı. “O pencerede bir çatlak var mıydı?”

Stella ona bakıp güldü. “Evet. Senin sayende.”

Henry ağırlığını bir ayağından diğerine verirken, yüzünde yine o meraklı ifade belirdi.

Stella pencerenin yanındaki bir ağacı işaret etti. “Şuradaki büyük meşe ağacını görüyor musun? Hava karardıktan sonra seni görmek için o ağaçtan aşağı inerdim. On yedi yaşındayken, dikkatimi çekmek için pencereye bir taş fırlatmıştın ve cam çatlamıştı. Babama camın parasını ödeyebilmek için çatı kaplama şirketinde fazla mesaiye kalmıştın.”

Henry gülümser gibi oldu. “O gece de ağaçtan aşağı inmiş miydin?”

“Evet. Sabah olana dek anneme ve babama camın çatladığını söylememiştim.”

Henry bu kez gülümsedi. “Ne yaptık?”

“Yere bir battaniye serdik ve yıldızları izledik.”

“Hımm.” Henry başını salladı. “Sanırım, bunu daha sık yapmalıyım.”

“Evet, ben de,” dedi Stella. Bunu düşünürken dünya yavaşlar gibi oldu. Bu kadar basit bir şeyden en son ne zaman keyif aldığını bile hatırlamıyordu. Senelerdir hayatı iş programı ve zaman çizelgeleri etrafında dönüyordu. Bir konuda hemfikir olarak aralarında kurulmaya başlayan bağın ona ne hissettirdiğini anlamaya çalıştı. Aynı tarafta olmak güzel bir histi. Başıyla ön verandayı işaret etti. “Haydi, içeri girelim.”

Henry’yle birlikte içeri girdiğinde, annesinin gözleri fal taşı gibi oldu. Resim çerçevelerinin tozunu aldığı bezi bıraktı.

“Merhaba,” dedi şaşkın bir gülümsemeyle.

“Bak bugün işten eve kimi getirdim,” dedi Stella atkısını çıkarırken.

“Sanırım, delilerle ilgili bir sonraki makalesinin konusuyum.”

Henry bunu esprili bir ses tonuyla ama Stella’nın az önce gördüğü hâlimden farklı, daha içine kapanık bir tavırla, alçak sesle söylemişti. Sanki yine gerçek dünyaya adım atmışlardı ve Henry birden içine kapanmıştı. Paltosunu koltuğun kenarına astı.

“Terapinin deli olmakla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştim,” dedi Stella.

Henry başını kaşıdı. “Deliymişim gibi hissediyorum. Herkesin hakkımda benden daha çok şey biliyor olması çok garip.”

“Sevgili oğlum,” dedi annesi, elini kalbine götürerek. “Eminim ki öyledir.”

“Noel kurabiyeleri pişirebiliriz diye düşünüyordum,” dedi Stella havayı yumuşatmak için. Ne de olsa, onu o yüzden davet etmişti. En son isteyeceği şey, Henry’ye daha çok stres yaşatmaktı.

Annesi birden neşelendi. “Kesinlikle. Kurabiye pişirme fırsatını asla geri çevirmem.” Annesi âdeta sekerek mutfığa doğru yürümeye başladı. “Bakalım, evde hangi malzemeler var.”

Stella ve Henry onun peşinden mutfığa gittiler. Henry beyaza boyanmış ahşap dolaplara, sonra geniş mutfak adacığına ve soğan ve annesinin daha önceden yıkamış olduğunu tahmin ettiği patateslerle dolu sepetine baktı. Evliliklerinin ilk aylarında annesi Stella'yı çok özlediği için onları sürekli olarak akşam yemeğine çağırırdı. Henry de yemek hazırlamasına yardım ederdi. Yeni Henry hep gözlem hâlindeydi ve Stella onun bir şeyler hatırlayabilmek için ne kadar çabaladığını tahmin edebiliyordu.

“Gördüklerin sana bir şeyler hatırlatıyor mu?” diye fısıldadı Henry'ye.

Henry başını iki yana salladı. “Sadece küçüklüğümüzü biraz hatırlıyorum ve o anılar da hâlâ bulanık.”

Henry her an bir mazeret uydurup gidecekmiş gibiydi. Stella kendisine ona sürekli bir şey hatırlıyor mu diye sormaması gerektiğini hatırlattı. Henry bir şey hatırlarsa ve ona söylemek isterse söylerdi.

“Güzel,” dedi.

Henry dönüp şaşkınlıkla ona baktı.

“Okumak istediğin bir kitapta yepyeni bir bölüme başlamak gibi olacak,” diye açıklama yaptı Stella.

Henry'nin omuzları gevşedi ve hafifçe gülümsedi ama birden bir şey dikkatini çekti. “Şu nedir?” Masaya doğru gitti. Stella'nın bulduğu elmas kolye orada duruyordu.

“Bunu kasaya koyduğumu sanıyordum.”

Annesi ellerinde birer ölçü bardağıyla yanlarına gitti. “Tekrar bakmak için çıkardım. Öyküsü çok ilginç.”

“Nasıl bir öykü?” diye sordu Henry.

“Havaalanında yerde bulduğum bir kolye,” dedi Stella. “İnternette gördüğümüz bir kolyeye çok benziyor.”

“O kolyeyle ilgili bir şeyler okuyordum,” dedi annesi.

Stella Henry'ye Hastings Ailesi ve ölü doğan bebeklerle ilgili olarak öğrendiklerini özetledi.

Henry merakla kolyeyi alıp avcuna koydu. Ufak taşı tersine çevirip arkasındaki yazıyı okumaya çalıştı.

“Ne dediğini okuyabiliyor musun?” diye sordu Stella.

“Okuyamıyorum.” Henry kolyeyi masaya geri bıraktı.

Annesi ölçü bardaklarını tezgâha koydu ve telefonunu alıp yanlarına geldi. “Kolyeyle ilgili başka bilgiler de var mı diye baktım. Bir başka öyküye rastladım.”

“Öyle mi?” Stella Henry’ye boş sandalyelerden birini işaret etti ve yanına oturdu. “O öyküde neler diyor?”

Annesi parmağını telefonunun ekranında gezdirip makaleyi buldu. “İşte, burada. Başlangıcı daha önce okuduğumuz bilgilerden ibaret ama bu kısım yeni.”

“Okusana,” dedi Stella.

“Elmas, 1773’te Samuel Morgan isimli, İngiltere ve Amerikalılar arasındaki ticaret yolunda dolaşan önemsiz bir korsan tarafından çalınmış. Hastings Ailesi senelik gemi seyahatlerine çıktılarında, kolyenin uğursuzluk getirdiğini bildikleri hâlde bunu da diğer değerli eşyalarıyla birlikte yanlarına almışlar.

“Gecenin bir yarısı, Samuel Morgan gizlice gemiye çıkmış, elmasın yanı sıra ailenin diğer mücevherlerini ve kolonilere yollanmak üzere limana götürülmekte olan fazla miktarda ürünü çalmış. Noel Elması hoşuna gitmiş ve bunu kendisi almaya karar verip boynuna takmış. Ama elması boynuna taktığı anda *talihsizlikler* yaşamaya başlamış. Efsaneye göre, ertesi gün feci bir sıcak dalgası başlamış ve denizde adamlarının yiyecekleri tükenmiş, ürünlerinin çoğu bozulmuş ve sıcakta yenmeyecek hâle gelmiş. Bir başka gemi onlara ateş edince, top geminin direğine isabet etmiş ve batmalarına ramak kalmış. Korsan aylarca hasarı tamir ettiği ıssız bir adaya gitmek zorunda kalmış.

“Nihayet, Massachusetts Körfezi kolonisine vardıklarında, adamlar açlıktan ve yorgunluktan tükenmiş bir durumdaymış. Korsanın tayfasının yarısı sarı hummaya yakalanmış ve ölmüş.

Adamların birisi Noel Elması öyküsünü biliyormuş ve korsan artık uğursuzluk getirdiğinden emin olduğu için elması Charles Worley isimli bir tüccarla elindeki bütün yiyeceklere karşılık değiş tokuş etmiş. Sonra tayfasının geri kalanı iyileşmiş, oradan ayrılmışlar ve onlardan bir daha haber alınmamış.”

“Uğursuzluk kısmının doğru olduğuna inanmıyorsunuz, değil mi?” dedi Henry bu öyküye inanmamış gibi.

“Doğru olabilir,” dedi Stella’nın annesi. “Şunu dinleyin. Gemideki yetersiz tamiratların, o sene Atlantik’i kasıp kavuran bir yaz fırtınasına dayanamadığı ve geminin battığı düşünülmektedir. Korsan gemisine ait olduğu düşünülen enkaz, 1987’de Amerikalar’daki limanın 1,250 mil açığında bulunmuştur ancak bilimsel incelemeler belirsiz kalmıştır.”

“Elbette belirsiz,” dedi Henry tekrar elmasa göz atarak.

Stella hafifçe öne eğildi. “Öyküye inanmadın mı?”

“Zerre kadar inanmadım. O gemi gerçekse ve battıysa, bunun bir elmas kolyeyle ilgisi olamaz.”

“Ben Noel Elması’nın eski bir kostüm aksesuarı olduğunu düşünüyorum ama belli olmaz. Onu bulduğumdan beri şansım pek de yaver gitmedi doğrusu,” dedi Stella. “Arabam şarampole kaydı ve kız kardeşim burada olması gerektiği hâlde gelmedi.”

“Nadir bir değerli taş olsa bile bir kolyenin yaşanılanlarla ne ilgisi olabilir?” dedi Henry.

“Çünkü sevgiyle verilmedi.” Stella kendi saçma yanıtına güldü.

Henry yeniden karşılaştıklarından beri ilk kez gülünce, Stella bu tanıdık sesin keyfini çıkardı.

“Önemli bir şey mi bu?” Henry gözlerini devirdi.

“Makalelerden birinde, Noel Elması sevgiyle verilmediği takdirde, onu takan kişi üstünde bir lanet oluşturduğu ve uğursuzluk getirdiği yazıyordu,” dedi annesi.

“Herkes bir şeye inanmak için nedenler bulabilir ama doğru olduğu anlamına gelmez.” Henry kolyeyi yine masadan aldı.

“Kolye gerçekse bile, güze bir taş parçasından başka bir şey değil. Kimse üstünde gücü olamaz.”

Annesi uzanıp Henry’nin parmaklarından sarkan zincirin ucundaki taşı inceledi. “Gerçeğe benziyor... Havaalanından ses var mı?”

“Hayır. Elmas gerçekse sahibine ulaştırmam imkânsız. Bu da daha kötü uğursuzluk demek” Stella muzip bir ifadeyle Henry’ye baktı.

Henry öyküye inanmamış gibi kolyeyi tekrar masaya koydu.

“Haklısın. Büyük bir ihtimalle bir güce sahip değil. Ama gerçekten de uğursuzluk getiriyor olabilir diye sahibine ulaştırmak istiyorum.” Stella kolyeyi ileri itti.

“Peki, sevgiyle verildiğinde ne oluyor?” dedi Henry alaycı bir gülümsemeyle. Bunu öylesine sorduğu belliydi. “O zaman şansın dönüyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Stella. “Belki birisi Noel tatilinden sonra arar ve bunu asla öğrenmek zorunda kalmayız.”

Henry yine gülünce Stella’nın morali düzeldi.

“Kurabiye pişirmeye başlayalım mı?” dedi annesi sandalyesinden kalkarken.

“Evet!” Stella da ayağa kalktı.

“Tamam,” dedi Henry de kalkarak. “Ama şuna dikkat edin.” Parmağını elmasa doğru salladı. “Yoksa kurabiyeleri yakabilirsiniz.”

“Komik olduğunu sanıyorsun galiba,” diye güldü Stella.

Kendisine Henry’nin esprisini duyduğunda içinin sevgiyle dolduğunu, ona tıpkı eskiden tanıdığı genci hatırlattığını itiraf etmek istemedi.

On İkinci Bölüm

Şekerli tarçınlı kurabiyelerini fırın kâğıdının üstünden tıka basa yedikten sonra, annesi onları mutfaktan kovdu ve işleri olduğunu söyledi. Kendisi ortalığı toparlarken, ikisinin gidip oturmasını istedi.

Henry koltukta Stella'nın yanına oturdu. "Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum."

Şöminedeki odunlardan birisi çıtırdadı ve bacadan yukarı korlar yükseldi.

Stella aralarına biraz mesafe koymak için yana kaydı.

"Burada sadece senin ve annenin olduğunu söylemiştin." Henry'nin mavi gözlerine alevlerin turuncu ışığı yansıyor. "Ya baban?"

"Ocak ayında onu kaybettik."

"Başın sağ olsun."

Henry'nin bu sözleri, Stella'nın duygularının yüzeye çıkmasına neden oldu. Duygularını içinde dikkatle gizlediği o özel yere itmeyi başardı.

“Annem için endişeleniyorum,” dedi Stella. Sesi o kadar alçaktı ki söyledikleri güçlükle duyulmuştı. “Burada tek başına... Babam onun lise aşkıydı.” Bunu söylediği anda, bakışlarını Henry’den kaçırmak zorunda kaldı çünkü onlar da lisede sevgili olmuşlardı. Annesinin ve kendisinin aşk öyküleri aynı şekilde başladığı hâlde çok farklı sonlanmıştı.

“Lise âşıkları demek?” dedi Henry. O da aynı şeyi düşünmüş gibiydi. “Senden çok hoşlandığımı hatırlıyorum.”

Stella’nın kalp atışları hızlandı. “ yle mi?”

“Evet. Bu da beni şaşırtan başka bir şey.”

“Neden?”

Henry ona biraz daha yaklaşıarak aralarındaki ufak mesafeyi kapattı. “Temelli olarak Leiper’s Fork’tan ne zaman ayrıldın?”

“On sekiz yaşımdayken.”

“Kaç sene önceydi?”

Bu sorular Stella’yı endişelendirmeye başlamıştı. “On üç sa-nırım.”

“Tam benim orduya yazıldığım zaman.”

“Keşke orduya neden yazıldığını biliyor olsaydım,” dedi Stella. Henry’nin beyni noktaları birleştirmeye karar verene dek bu iki olayı ayrı tutmaya çalıştı.

“Saygı duyulacak bir şey. Sürekli olarak bundan bir anlam  ı-karmaya çalışıyorum. Sence bu yüzden mi orduya yazılmıştım?”

“İnsanın ülkesine hizmet etmesi çok onurlu bir davranış.”

“Belki de macera arıyordum.”

“Olabilir. Ama deniz aşırı ülkelere seyahat etmek pek sana göre bir şey değildi doğrusu. Sen hep burada kalmayı planlıyordun...”

“Evet...”

Stella o anda anladı: Henry tıpkı onun gibi kaçmıştı. İkisi de kaybettikleriyle y zleşmemek için dünyanın öteki ucuna kaçmıştı.

Stella düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ikisinin de sessizleştiğini sonradan fark etti.

İlk konuşan Henry oldu. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?” dedi Stella. O sırada aklından geçenler yüzünden Henry’nin teşekkürü onu sarstı.

“Bugün için. Ben... bugün kendim gibi hissettim. Her ne anlama geliyorsa.”

“Buna sevindim. Bir anlamı var mı bilmiyorum ama bana da bugün daha kendindeymişsin gibi geldi.”

Henry’nin göğsü içine çektiği uzun bir nefesle şişti ve bakışlarını ondan ayırmadan başını salladı. “Eve dönsem iyi olacak” Sözleri gözlerindeki sevgi dolu ifadeye uymuyordu.

Stella da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü. Henry’nin geçebilmesi için kalktı, Henry de onun arkasından kalktı.

“Neden yarın sabah terapiye giderken seni almıyorum?” dedi Henry. “Birlikte gidebiliriz.”

Stella’nın yanıtı dilinin ucuna kadar geldi ama bunun doğru yanıt olduğundan emin değildi.

“Sorun değil,” dedi Henry onun tereddüdünü fark edince. “Sadece bir fikirdi...”

“Hayır,” diye lafını kesti Stella. Henry’nin hayal kırıklığına uğramasına dayanamazdı. Zaten ona yeteri kadar sıkıntı çektirmişti. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Sadece birlikte Vanderbilt’e kadar gideceklerdi. Önemli bir şey değildi. “Seninle geleceğim.”

“Harika.” Henry telefonunu çıkardı. “Bende numaran var mı?”

Henry onun ismini yazarken, Stella eğilip ekrana baktı ve numarasının kayıtlı olduğunu fark etti.

“Sabah eve yaklaşırken bana mesaj at.”

“Tamam.”

Henry annesine teşekkür etmek için mutfığa gitti. Sonra Stella onu geçirdi. Ön kapıyı kapatıp arkasına döndüğünde, annesi mutfak kapısının orada duruyordu.

“İyi misin?”

Stella serseme dönmüş bir hâlde kendisini sırtüstü koltuğa attı. Bir yanı onunla birlikte olduğu on sekiz yaşına geri dönmüş gibi hissediyordu ama mantıklı yanı artık kesinlikle o kız olmadığıyla ilgili nedenleri sayıyordu.

“Bilmiyorum. Konuyu değiştirip geçit töreninden söz etsek olur mu?”

“Olur sanırım,” dedi annesi gönülsüzce.

Stella tekrar kalkıp odasından dizüstü bilgisayarını aldı. Bunu fiskos masasına koyup koltuğa oturdu. Annesi de yanına otururken geçit töreninin internet sitesini açıp giriş yaptı.

“Bu sene daha az katılım olduğundan farklı araçları, şişme oyuncakları ve gösterileri yayabilmek için nasıl bir sipariş vereceğimize karar vermeliyiz. Sonra da Noel Baba konusunu nasıl çözeceğimizi düşünmeliyiz.”

Annesinin yüzünde endişeli bir ifade belirdi, alnındaki ve gözlerinin arasındaki ince çizgiler belirginleşti. “Noel Baba olmadan ne yaparız?”

İkisi de çifte anlamı olan bu soru karşısında suspustu. Senelerce babası Noel Baba olmuştu.

“*Hemen yanındayım.*”

Aklına babasının ona bisiklete binmeyi öğrettiği zaman geldi. Bir Noel sabahıydı ve Stella oturma odasına girdiğinde parlak mor bir bisikletle karşılaşmıştı.

“Düşeceğini hissettiğinde, ayaklarını yere koy ve dengeni sağla,” demişti babası.

Stella sallana sallana pedal çevirirken, babası bisikletin arkasını tutmuştu.

“Düşüyorum!”

“Ayağını yere koy,” demişti babası.

Stella gidonu tutmuş, düşecekmiş gibi bir yana yatmıştı. “Yeteri kadar güçlü değilim.”

“Hemen yanındayım,” demişti babası. “Seni tutuyorum.” Uzanıp bisikleti tutmuş, dik durmasını sağlamıştı.

“Bana yardım et.”

Annesinin gözleri dolarken, Stella içinden bu düşüncayı babasına yolladı. Kollarını annesinin boynuna dolayıp sıkı sıkı sarıldı. “Başaracağız,” dedi bunun doğru olduğunu umut ederek.

O akşamın ilerleyen saatlerinde annesine bir şişe süt almak için markete giderken, bir mola vermek ve bir süre yalnız kalmak için köşedeki Smokey’s isimli ufak restoranda durdu. Abartısız bir yer olan Smokey’s’de kalın kupalarda sade kahve servis edilirdi ve krema istediğinizde, mutfaktan bir sürahi süt getirirlerdi. Stella minik kar tanelerini andıran süslerin asılı olduğu ufak Noel ağacını geçip şirin yere adım attığında, Henry’nin ablası Mary Jo’nun önünde bir yemek tabağıyla tek başına oturduğunu ama bir şey yemediğini fark etti.

Stella yanına gitti. “Selam,” dedi. Uzun atkısını çözüp iki ucunu omuzlarından sarkıttı.

Mary Jo başını kaldırıp ona baktı ama gülümsemeye çalışırken ne kadar sıkıntılı olduğu belliydi. “Selam.”

“İyi misin?”

Mary Jo uzanıp yanındaki sandalyeyi çekti, oturmasını işaret etti. “Bana katılmak ister misin?”

Stella biraz yalnız kalmayı planlamıştı ama eski arkadaşının ne kadar üzgün olduğunu görünce, paltosunu ve atkısını sandalyenin arkasına asıp oturdu. Garsonlardan biri siparişini almak için geldi.

“Sadece kahve,” dedi Stella. Garson gittikten sonra, Mary Jo’ya döndü. “Neler oluyor?”

“Bu sene Noel gelmiş gibi hissetmiyorum.” Kupasını kaldırıp bir yudum aldı, kahvesini yutarken gözlerini yumdu. “Annem için tek başıma yas tutuyormuş gibiyim çünkü Henry başka şeylerle meşgul. Bir de hafıza kaybı ve stresiyle nasıl başa çıktığını düşünecek olursak, sürekli olarak gerginim. Peyzaj işine başladığında bir faydası olabilir diye düşünmüştüm ama olmadı. Kış aylarına girdiğimiz için iş yok ve onun çalışmaktan ne kadar keyif aldığını bilirsin.”

Stella arkadaşının hâline üzüldü. Mutlu günlerinden kalan gülme çizgileri aşağı doğru dönmüş, Mary Jo’ya kasvetli bir hava katmıştı. “Tüm bunlarla tek başına başa çıkmak zorunda olduğun için üzgünüm.”

“Belki de senin bir süreliğine burada olman Henry’ye iyi gelir. Hâlâ kardeşimmiş gibi gelmiyor ama sen geldiğinden beri daha sakin.”

Stella başını iki yana salladı. “Güzel olurdu ama sana bir mucize vadedemem. Gerçi onu benimle ve annemle tarçınlı kurabiye pişirmeye razı edebildim.”

Mary Jo hayretle ona baktı. “Sahi mi?” diye sorarken bir kahkaha attı. “Geçmişini *hatırlıyorken* bile onu kurabiye pişirmeye razı edemezdin!”

Stella güldü.

“Sen her zaman onun dayanağıydın, onu sakinleştiren o müt-hiş gücün.”

Garson Stella’nın önüne kahve kupasını bıraktı. “Süt?”

“Evet, lütfen.”

Garson barın arkasından süt sürahisini aldı ve bir kaşıkla birlikte masaya getirdi. “İşiniz bittiğinde bara geri götürürsünüz.”

Stella fincanın biraz süt koyarken başını salladı.

“Seni beklemekten asla vazgeçmedi,” dedi Mary Jo. Bu sözleriyle birlikte hava biraz ağırlaştı.

Stella sürahiyi masaya koyup ellerinin titremesini gidermeye çalıştı. “Beklemesini istemedim,” dedi. Duygulandığı için sesi çatlamıştı.

“Hayatına devam etmeye bile çalışmadı. Bu yüzden ona kızdım ve hararetli tartışmalar yaşardık ama sonra tartışmaktan vazgeçtim çünkü genellikle izin zamanlarında geliyordu ve değerli vaktimizi kavga ederek geçirmek istemiyordum.”

Stella’nın gözleri doldu. “Bir sürü çocuğu olsun istiyordu,” dedi. Mary Jo’ya durumu açıklamadı ama o zamanlar Henry’ye bunu veremediğini biliyordu. “Ona bir ev dolusu çocuk verebilecek harika birisiyle tanışacağını düşünmüştüm.”

Mary Jo omzunu silkti. “Sen gittikten sonra içine kapandı.”

“O şekilde giderek doğru kararı verdiğimden emin değilim,” diye itirafta bulundu Stella. “Ama bu sayede şu anda olduğum kişiyim.” Dirseklerini masaya dayayıp parmaklarını gözlerine bastırdı. “Evlilik, on sekiz yaşındaki bir insan için büyük bir sorumluluk. Hayat ne kadar karmaşık, değil mi?”

“Kesinlikle öyle olabiliyor.” Mary Jo sürahiyi alıp kahvesine biraz süt ekledi. “Kendine fazla yüklenme. Hepimizin büyük hayalleri vardı. Sen bu konuda bir adım atmış olan tek kişisin.”

Stella gözlerini kupasından ayırıp ona baktı. “*Senin* ne gibi hayallerin vardı? Bana hiç anlatmadın.”

Mary Jo dirseğini masaya dayayıp başını eline yasladı. “Kendimi hep başka bir yerde hayal ederdim –belki bir kumsalda ya da bir adada– ama oraya nasıl gideceğimi asla bilemezdim. Bu yüzden buna bir ‘plan’ değil, bir ‘hayal’ diyorum.”

“O adımı atmazsan, ne istediğini asla bilemezsin.”

Mary Jo sırtını dikleştirip kucağındaki peçeteyi düzeltti. “Hayat araya girdi. Sen gittikten sonra Henry’ye destek olmam gerektiğini düşündüm. Sonra annemi kaybettik ve Henry’nin kazası...” Başını iki yana salladı. “Henüz benim zamanım gelmedi.”

“Çok üzgünüm. Bilmiyordum...” Stella orada kalmış olsaydı, Mary Jo hayallerinin peşinden gidebilir miydi diye merak etti. Keşke ona yardım edebilse diye düşündü. Ama nereden başlayabilirdi?

“Stella, bir dakika buraya gelir misin?” diye seslendi annesi o gece ön kapının oradan.

Stella ilk makalesini editörüne yolladığı ve ikincisi için bir taslak hazırlamaya başlamış olduğu için derin bir oh çekmişti. Dizüstü bilgisayarını kenara bırakıp koltuktan kalktı. Açık, yüksek tavanlı girişin oraya vardığında, annesi gözlerini kısmış, tavanındaki kahverengi bir lekeye bakıyordu.

Stella lekeyi daha iyi görebilmek için tam altına gitti ve o anda yanağında bir damla su düştü. Yüzünü sildi. “Bir sızıntı var sanırım.”

Stella bebekken, babası çiftlik evinin o kısmını yeniden düzenlemiş, tavanı bir kat yükseltmişti. O ıslak lekenin diğer tarafından çatıdan başka bir şey yoktu.

“Eriyen karlar içeri sızıyor olmalı,” dedi annesi. “Bunu nasıl tamir edeceğiz?”

Stella onun ne demek istediğini biliyordu. Babası olmadan nasıl tamir edeceğini düşünüyordu. “Bir tamirci bulmaya çalışayım. Ama hemen bir kova ve birkaç havlu getirip parkeleri korumaya çalışalım.”

“Eskiden babanın arabaları yıkadıktan sonra üstlerini sildiği eski havluları dolaba kaldırmıştım.” Annesi koridordaki dolaptan bir kucak dolusu havlu çıkarıp geri geldi. “Arka garajda da bir kovası vardı.” Bunu söylerken sesi çatlamıştı.

“Gidip getiririm.” Stella annesini teselli etmek için kolunu sıktı. Sonra çizmelerini giydi.

Ön kapıyı açtığında, gece havası yüzüne buz kesmiş bir tokat gibi indi. Üşümek için kollarını etrafına dolayıp koşarak evin yan tarafına gitti ve hâlâ bir buz katmanıyla kaplı olan ufak taş patikadan arka tarafa geçti. Isınmak için hızla oraya kadar gitmişti ama babasının vaktinin büyük bir kısmını geçirdiği aynı garaja vardığında yavaşladı. Kapının sürgüsüne baktı, babasının güçlü elleriyle nasıl sürgüyü açtığını hayal etti.

“İçeri gel.” Zihni ona oyun oynuyormuş gibi babasının sesi kulaklarında cınladı.

Stella on yaşlarındayken, bir kış gününü çok iyi hatırlıyordu. Metal sürgüyü açmıştı ve elektrikli testerenin uğultusundan sesini duyurmaya çalışarak babasına seslenmişti.

“İçeri gel!” diye seslenmişti babası, koruyucu gözlüğünü başının üstüne kaldırarak. Köşedeki ufak ısıtıcıyı son ayara getirmişti. “N’aber?”

“Seni görmek için gelmiştim,” demişti Stella. Tezgâhlardan birinin önünde bir tabureye oturmuş, masaya dizilmiş olan tornavidalarla oynamıştı. “Ne yapıyorsun?”

“Annen için tel kapının tahta kenarmı tamir ediyorum...”

Stella o sırada garajın kapalı kapısının önünde, donmuş kapı kolunu tutmuş, keşke kapıyı açtığında babasının lambasının altına eğilmiş, o kapıyı tamir ederken görebilse diye düşündü. Kapı açılana kadar metal kolu çevirdi. İçerisi küf kokuluydu, karanlıktı ve küçüklüğündeki canlılıktan yoksundu. Işığı açınca, ampul sadece boş alanı aydınlattı.

Soğuk garajda dururken, sırtının buz kestiğini hissetti. Ailesi nereye gitmişti? Sanki babası o dünyadan ayrıldığında, her şeyi yanında götürmüştü. Stella küçüklüğünde ona sorulmuş olsaydı, hayatının o dönemi için çok farklı bir vizyondan söz ederdi. Ama kurduğu aileyi parçalamakta da başarılı olmuştu. Yine gözlerinin dolduğunu hissetti, gözlerini hızlı hızlı kırptırdı ama bu sefer gözyaşlarını engelleyemedi.

İçine soğuk bir nefes çekip kovayı buldu, ışığı kapattı ve hızla kapıyı tekrar kilitledi. O anda, Lily'ye ulaşmak için daha büyük bir çaba harcamaya karar verdi. O Noel'de bir şey başaracaksa, ailesinin bir araya getirmek olacaktı.

İçeri girdiğinde, hemen kız kardeşini aradı.

"Lily'yi üç kere aradım ama ona ulaşamıyorum," dedi. Annesi Lily'yi aradığı mutfağa girdiğinde, Stella'nın sabrı taşmıştı.

Annesi bir Noel kurabiyesi alıp ısırды ve mutfak masasına oturdu.

"Keşke eve gelse. Burada olması gerekirdi."

Annesi masanın ortasındaki bir peçetelikten bir peçete aldı ve yarısını yediği kurabiyesini üstüne koydu. "Aklımızı bundan uzaklaştıracak bir şey yapalım." Kolyeyi ona doğru itti. "Neden Noel Elması'yla ilgili biraz daha araştırma yapmıyoruz? Belki elimizde antika bir parça olup olmadığını söyleyebilecek bir müze buluruz."

Stella parmağını mavi taşın üstünde gezdirdi. "Neden kolye bu kadar ilginç çekiyor?"

Annesi bakışlarını elmastan ayırmadı. "Bilmiyorum... Bir şeyi beni çekiyor."

"Nasıl yani?" Stella bir kurabiye alıp ısırды ve şekerli çıtır çıtır kurabiyenin içindeki yumuşak tarçınlı kısmını hissetti – kurabiye ona geçmiş Noel zamanlarını ve daha mutlu zamanları hatırlatıyordu.

"Geçen sene Noel için geldiğinde, baban hasta olduğu için fazla hediye alamadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Baban bana özel bir hediye alacağına söz vermişti. Bunu asla yapamadı ve sanırım, bir yanım bu sene hoş bir şeyim olmasını istiyor." Kolyeyi alıp ışığa tuttu. "Çok güzel bir kolye. Umarım sahibi çıkmaz."

“Pekâlâ.” Stella annesine bir şey dememeye karar verdi. Kolyeyi sahiplenene kimse olmazsa, bir sonraki görevine giderken kolyeyi annesine bırakabilirdi. “Tam olarak neyi araştıralım?”

Annesi kolyeyi dikkatle masaya koyup telefonunu aldı. “Charles Worley’ye ne dersin? Onunla ilgili bir şeyler var mı diye bakabiliriz.”

“Kim olduğunu hatırlatsana.”

“Korsan Samuel Morgan’ın elması verdiği tüccardı.” Annesi çoktan telefonuna bu ismi yazmış, sonuçlara göz atıyordu. “Hiçbir şey yok. Şunu deneyelim... ‘Noel Elması Charles Worley efsanesi.’ Telefonu aralarına koydu ve ekranda kısa bir site listesi belirdi.

Stella dikkatini çeken bir makaleyi işaret etti: *Noel Elması’nın Gerçek Değeri Nedir?* “Şuna tıkla.”

Annesi linke tıklayıp okumaya başladı. “Massachusetts Körfez Kolonisi’nden yerel bir tüccar olan Charles Worley, elması eskiden Londra’da kuyumculuk yapan ve artık kolonide yaşayan bir kişiye gösterir. Bunu yatak odasında ufak bir valizde muhafaza ettiğini ve kimseye elmastan söz etmediğini söyler.”

“Edward James isimli kuyumcu elmasın iki karat olduğunu belirtir.” Annesinin gözleri fal taşı gibi kocaman oldu. Bakışlarını telefonundan ayırıp tekrar elması aldı ve ışığın altına evirip çevirdi. “Noel Elması’nın değerini tahmin etmek ister misin?”

“Çok yüksektir herhâlde.”

Annesi okumaya devam etti. “Bugün, elmasın değerinin *yirmi bin dolardan* daha fazla olduğu tahmin ediliyor. Tüccar kuyumcudan hemen aile ismini taşın üstüne yazmasını ister. Seneler içinde, taşın üstündeki yazı yıpranmıştır ancak yine de okunabilir durumdadır...” Annesi hayretle ona baktı. “Sence...”

Stella elması diğer tarafına çevirip daha önceden okuyamadıkları yazıya baktı. “İyi bir taklitse, yazıyı da taklit etmeye çalışmışlardır, değil mi?” dedi. “Eminim ki birisinin bir akrabasına

ya da bir arkadaşına aldığı bir Noel süsüdür ve uçağa giderken alışveriş torbasından düşmüştür.” Annesinin hayal kırıklığıyla ona baktığını gören Stella sustu. “Ama belli olmaz,” dedi onu neşelendirmek için. “Makalede başka ne diyor?”

Annesi okumaya devam etti. “Tüccar kolyeyi kuyumcuya götürdükten sonraki gün ortadan kaybolur. Kolonideki kötü yaşam koşulları ve böylesine değerli bir elması satma fırsatı yüzünden, elmasla ilgilenen birisini bulmak için kaçtığı düşünülmüştür.” Annesi telefonunu kapattı. “Nashville’deki kuyumcuya götürüp değer biçtirebiliriz. Böylece emin oluruz.”

Stella zihninde babasının sesini duydu. “*Anneni kırma.*”

Stella’nın büyüme çağında, evlerinde mantra bu olmuştu. “Annem arka odayı yeşile boyamak istiyor ama bence krem rengi olmalı,” demişti Stella.

“*Anneni kırma,*” demişti babası.

“Annem hepimizin yanlışlıkla çimleri ezdiği köşeye laleler dikmek için ısrar ediyor.”

“*Anneni kırma.*”

“Annem bir aile fotoğrafı çektirmemizi istiyor ama tıka basa Şükran Günü yemeği yedik.”

“*Anneni kırma.*”

Stella ona bir keresinde, “Neden hep annemin istediklerini yapıyorsun?” diye sormuştu.

Babası, “Çünkü hepimiz öldükten sonra istediği şeyin bir önemi kalmayacak; esas önemli olan evet dediğimiz anneni ne kadar mutlu ettiğimiz,” diye yanıt vermişti.

“Yarın Henry’nin terapi seansına giderken, şehre götürebilirim.”

Annesi tıpkı yeşil duvar boyasını aldığı anda olduğu gibi keyiflendi. “Harika bir fikir.”

On Üçüncü Bölüm

“Şafak sökmeden önce su sesi yüzünden uyandım, sonra ne olduğuna bakmak için kalktım. Sızıntının altındaki kova neredeyse taşmak üzereydi. Kovanın yerine en büyük karıştırma kâsemi koydum ve tekrar yattım ama gece yağmur yağınca ve her yer buz tutunca, kâse de tepeleme dolmuş,” dedi annesi ertesi sabah. Ayaklarında terlikleri ve üstünde sabahlığıyla mutfakta dola-
nıyordu. Mutfaktan oturma alanını işaret etti. Kova şöminenin yanındaki bir havlunun üstünde kuruyordu. “Hemen birisini bulmamız gerek.”

“Tamam, ilk iş olarak bunu yapalım.”

Annesi durdu ve onu yeni görmüş gibi dikkatle ona baktı. “Çoktan çalışmaya mı başladın?”

Stella giyinmiş, masada dizüstü bilgisayarında bir şey yazı-
yordu. “Henry’nin Vanderbilt’teki seansına gitmeden önce işleri-
me biraz vakit ayırmaya çalıştım.” Editörü Amy’ye beyin fonksi-
yonları üzerine yaptığı eski araştırma konularını kapsayan proje
dosyalarından birini yollayabilir mi diye sormuştu. Beklediği
yanıt az önce gelmişti. “Kahve yaptım.”

“Sen bir meleksin.” Annesi tezgâha gidip dolaptan bir kupa aldı. Stella e-postayı açtı. İsteddiği son araştırma ek olarak yollanmıştı.

Annesi kahvaltı hazırlamak için bir tavanın altını açarken, Stella kahvesini yudumladı ve manyetik beyin stimülasyonu ve hafızanın gelişmesi arasındaki karşılıklı ilişkiyle ilgili deneysel araştırmaya göz gezdirdi. Veriler umut vericiydi. Birkaç denekte bu stratejiyle gelişme kaydedilmişti.

“Yumurta yer misin?” dedi annesi.

Stella bilgisayarını kapattı. “Hayır, teşekkürler. Henry beni birkaç dakikaya alacak.” Dizüstü bilgisayarını kolunun altına sıkıştırdı. Henry’ye araştırmadan söz etmek için sabırsızlanıyordu. Bilgisayarını kılıfına koyduktan sonra elması kuyumcuya götürmek üzere alıp boynuna taktı ve kolyeyi gömleğinin altına soktu.

Paltosunu aldığı anda, Henry gelmişti bile. Stella annesine hoşça kal diye seslendi ve dışarı fırladı.

Garaj yolunda bekleyen kamyonete doğru yürürken, neşeyle eski kamyonetin arka tarafına asılmış olan bir çam çelengini işaret etti. Henry’nin buz gibi ifadesi değişmedi ama Stella gözlerinde belli belirsiz bir mutluluk ışıltısı görür gibi oldu.

“Noel için kamyoneti mi süsledin?” dedi yerine otururken.

“Mary Jo hoş görüldüğünü düşündü.”

Stella ona gülümsedi. “Haklı. Bugünkü ‘olumlu’ olayın bu olabilir.”

Henry gözlerini devirdi.

Stella tam ona araştırmadan söz etmeye hazırlanıyordu ki henüz terapistle bundan bahsetmediği için son anda vazgeçip emniyet kemerini taktı. Hem daha Henry’yi yeni baştan tanımaya başlamıştı. Bir yanı Henry hafızasını tamir etmek için yeni bir strateji deneyip onun neler yaptığını hatırlamadan önce, ona büyüdüğünü ve olgunlaştığını göstermek için onunla daha fazla deneyim yaşamak istiyordu.

“Beni eve bırakmadan önce bir kuyumcuya uğrayabilir miyiz?” diye sordu.

Henry şöyle bir ona baktıktan sonra, dikkatini karşılarındaki kıvrılarak ilerleyen yola verdi. “Tabii. Neden?”

Stella yakasını sıyırıp ona kolyeyi gösterdi. “Annem ve ben gerçek olup olmadığını anlamak için bir kuyumcuya değer biç-tirmek istedik.”

“Kolyeyi takmanın sana uğursuzluk getireceğinden endişe et-miyor musun?” diye sordu Henry alaycı bir sesle.

“Sahteyse bir şey olmaz.” Stella yine kolyeyi kaldırıp inceledi.

“Sence sahte mi?”

“Evet,” dedi Stella, kolyeyi yine bluzunun altına sokup. “Yoksa neden havaalanında yerde olsun ve tek bir kişi bile kolyesini ara-masın?”

“Zaten o hokus pokus tarzı şeylere hiç inanmam.”

“Hiçbir zaman inanmazsın.” Stella birden sustu. Henry’nin rahat davranışlarının, eski duygularını uyandırmasının ne kadar kolay olduğunu fark etti.

Bir espri yaparsa, Henry’nin yine gerileceğinden korktu. Ama onun dikkatini yola verdiğini, omuzlarının gevşediğini ve du-daklarını sıkmadığını görünce rahatladı. Mary Jo’nun ne dediği-ni hatırladı: “*Sen geldiğinden beri daha rahat görünüyor.*” Bunu düşününce yüreğinin kabardığını inkâr edemezdi.

Hastaneye vardıklarında, Henry onun kısa adımlarına uyup yanında yürüdü. Kapıyı onun için tuttu ve gerçekten de rahat görünüyordu. Hatta terapi odasına girince, Bayan Weixel’a mer-haba dedi. Terapisti şaşkınlıkla ve mutlulukla arkasından gelen Stella’ya baktı.

“Evet, Henry. Bugün için söyleyebileceğin olumlu bir şey var mı?” diye sordu. Kalemmini kapatıp cebine soktu.

Stella odanın karşı tarafındaki sandalyesine geçip dizüstü bil-gisayarını açtı.

“Bu sabah şehre kadar güzel bir araba yolculuğu yaptım.”

Stella'nın elleri hareketsiz kaldı ve ona baktı. Henry ciddi ciddi bir soruya yanıt mı vermişti?

“Harika bir haber bu,” dedi Bayan Weixel, Henry'nin karşısına otururken. **“Araba yolculuğuyla ilgili hoşuna giden şey ne oldu?”**

“Yanımda iyi bir arkadaş vardı.” Henry Stella'ya baktı.

Stella bakışlarını ayırmadan notlarını yazmaya devam etti ama kalbi güm güm atıyordu.

“Yanında kim vardı?” dedi terapist.

“Stella ve ben birlikte geldik.”

“Öyle mi? Çok güzel.”

“Ayrıca kahvenin yanında yumurta yedim.”

Henry Stella'ya bakınca, Stella midesinde kelebekler uçuşuyormuş gibi hissetti. Acaba yumurtaların içinde ne vardı da Henry'yi bu kadar rahatlatmış diye düşündü. Mary Jo'nun kamyonetinin arkasına bir Noel çelengi bağlamasına izin vermişti ve terapistinin sorularına yanıt veriyordu. Kimdi bu yeni Henry?

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Ayrıca terapime aktif bir şekilde katılman da beni mutlu etti.”

Seans akıcı bir şekilde devam ederken, Stella not tuttu ve bu arada Henry'ye ne olmuş olabilir diye düşündü. O günkü davranışları farklıydı ve çok tanıdıktı.

“Sana yarın kadar ufak bir ev ödevi vereceğim,” dedi terapist seansın sonunda. **“Yeni bir şey yapmanı istiyorum. Daha önceden yapmadığın bir şey yap, buna sen karar ver ve yarınki seans-
ta anlat.”**

“Kuyumcuya gitmek, daha önceden yapmadığım bir şey sayılır mı?” dedi Henry otoparktan çıkarken.

Stella soğuk koltukta titrerken, ısınmak için paltosunun kol-
larını ovuşturdu. “Sayılabileceğinden emin değilim.”

Henry ısı ayarını arttırdı. “İşte, onun saçma terapisine uyunca
böyle oluyor. Şimdi bir de ödev yapmam gerek.”

“Stresli bir şey olmasına gerek yok.”

“Daha önceden yapmadığım ne yapabilirim ki?”

Henry haklıydı. O ve Henry tüm hayatlarını o bölgede geçir-
mişlerdi. Yapmadıkları pek bir şey kalmamıştı. “Belki Nashville’e
gidiyorken orada bir şey bulabiliriz. Görmediğimiz en azından
bir yeni turistik bölge vardır diye düşünüyorum.”

Henry başını iki yana salladı. “İçimden gezmek gelmiyor.”
Hastanenin otoparkından çıkıp kırmızı ışıktaki durdu. “Sadece eve
gitmeyi düşünüyordum.”

“Peki. O hâlde neden Noel ağacı çiftliğine gitmiyoruz? Bir, iki
yeni oyun oynarsın, bu işi çözmüş olursun.”

“Fena fikir değil. Hem eve dönüş yolunda olduğu için fazla
vakit de almaz. Sen de gelmek ister misin?”

Stella terapiye katılmakta hiçbir sakınca görmüyordu ve
Leiper’s Fork’ta biraz vakit geçirme fikri hoşuna gitmişti. Tüm
dünyayı dolaşmış, pek çok şey görmüştü ama Noel çiftliği denen o
ufak yerin bir parçası olduğunu hissettiren nostaljik bir yanı vardı.

“Çok isterim.”

“Harika. Teşekkür ederim.”

Henry telefonundaki talimatlarını izleyerek kuyumcuya doğ-
ru yol aldı ve bir sonraki ışıktan saptı. O günkü tavrı, Stella’ya
eski Henry’yi hatırlatmıştı ve evlerine gitmeden önce başka işa-
retler de görecekti mi diye merak ediyordu. Henry onu dünyasına
almaya başlamıştı ve Stella’nın istediği son şey onu ikinci kere
üzmekti. Yaşadığı onca sıkıntıdan sonra Henry’ye bunu bir daha
yapamazdı.

Birkaç ışıktan daha saptıktan sonra ufak kuyumcu dükkânı-
nın otoparkına girdiler.

“Gerçekleri öğrenme anı geldi,” dedi Stella, boynundaki elmasa dokunarak. “Annemi hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemiyorum. Elmasın gerçek olduğundan emin ama ben de sahte olduğundan hemen hemen eminim.”

“Eh, göreceğiz.” Henry ona kapıyı açtı ve içeri girdiler.

Stella boynundaki zinciri çıkarıp parlak elmaslarla dolu cam bir büfeye doğru gitti. Kuyumcu yanlarına gelirken, kolyeyi büfenin üstüne koydu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu kuyumcu, ellerini arkasında kavuşturarak.

“Kolyemin değerini öğrenmek istiyordum,” dedi Stella.

Adam nazıkçe başını salladı, dolaptan siyah renkli ufak bir kadife kumaş çıkarıp tezgâha serdi. Kolyeyi kumaşın üstüne koyduğunda, ortadaki elmas ve etrafındaki daha ufak taşlar ışıkların altında parıldadı.

“Çok hoş bir parça.”

“Taşların gerçek olup olmadığını öğrenmek istiyoruz. Bir de kaç senelik olduğunu.”

Kuyumcu bir kuyumcu merceği çıkarıp gözüne taktı ve taşı yüzüne yaklaştırmak, evirip çevirerek inceledi. “Arkasındaki yazıyı büyüterek bile okumak zor... Taşları iyice incelemek için yaklaşık olarak yedi güne ihtiyacım var.” Merceğini çıkarıp kolyeyi kadife kumaşa sardı. “Değerlendirme ücreti elli dolar.”

“Tamam, sorun değil.”

Adam Stella’ya iletişim bilgilerini yazması için ufak bir klipsli defter uzattı. Stella bilgilerini yazıp hem defteri hem de kredi kartını ona uzattı. Henry derin düşüncelere dalmış gibi hâlâ elmasa bakıyordu.

Kuyumcu ücreti karttan çektikten sonra Stella’ya kartını ve faturasını verdi. “Harika. İş bitince sizi ararım.”

Stella faturayı cebine soktu. Oradan çıkarken, dükkânın arka tarafına doğru giden kuyumcunun elindeki kolyeye bir kere

daha bakmadan edemedi. Sonra diğer konuya geçti ve Henry'ye döndü. "Sıra ev ödevinde."

Henry ona hafifçe gülümsedi. Aklının başka bir yerde olduğu belliydi. Stella'ya kapıyı açtı ve kamyonete bindiler.

"Keşke seni çocukluk dönemimizden sonrasında da hatırlayabilseydim," dedi Henry. Vites değiştirip geri geri otoparktan çıktı.

Ne yanıt vereceğini bilemeyen Stella, acaba öyküleri bilmek Henry'nin yeni versiyonu için önemli olur muydu diye düşündü. Hafızasını kaybetmiş olsun ya da olmasın seneler içinde Henry de onun gibi değişmişti. Bir bakıma, Henry'nin iradesi dışında olsa bile ikisine de tertemiz bir sayfa açılmıştı.

"Bazıları muhteşem olan, bazıları da pek iç açıcı olmayan anılarını hatırlamana yardım etmek için birlikte edindiğimiz deneyimleri bir liste hâlinde yazabilirim. Ama bunların hiçbiri şu anda hatırlamana yardımcı olmayabilir çünkü sonuç olarak, hislerin ve yeni deneyimlerin daha önemli. Bunları kullanarak ilerleyebilirsin."

Henry yanıt vermedi ama onu dinliyormuş gibiydi. Sonra omzunu silkti. "Bence güzel bir fikir."

Leiper's Fork'a vardıklarında, Henry Noel çiftliğine gidip kamyoneti park etti. Kamyonetten inip neşeli Noel süsleriyle bezeli kırmızı treyleri geçip oyun bölmelerine doğru yürüdüler. Stella onu izledi.

"Aç mısın?" diye sordu Henry.

Stella soğuktan korunmak için platosunun yakasını kaldırdı. "Biraz."

"Canın ne çekiyor? Ben ısmarlıyorum. Pamuk şeker mi, mısır sosisi mi?"

Henry'nin sorusu ona daha güzel günleri hatırlattı ve nostaljik hissettirdi. "Mısır sosisi."

"Eh, belli ki bunun için en doğru yerdeyiz." Henry onu kasabanın en iyi mısır sosisi yaptığını iddia eden tezgâha doğru

götürdü. Kasabada mısır sosisi yapan tek yer olabileceği için Stella'nın onlara inanmaktan başka çaresi yoktu. Henry tezgâhın başındaki kişiye birkaç dolar verdi ve adam onlara çubukta iki tane kocaman mısır sosisi uzattı. Henry bunlardan birini Stella'ya verdi. "Bugün çok şık bir yerde yiyoruz."

Stella güldü, o gün doğal bir şekilde espri yapmasına memnun oldu. Satılık ağaçların arasındaki yolda yürürlerken, ağaçların parlak kırmızı-beyaz çizgili etiketleri buz gibi rüzgârda dalgalanıyordu.

"Nereye?" Stella çıtır çıtır mısır gevreğiyle kaplı sosisini ısırınca, tatlı ve tuzlu tadı ona çocukluğunu hatırlattı.

"En ufak bir fikrim yok," dedi Henry. "Biraz yürüyelim, bakalım nereye gideceğiz."

Suda yüzen lastik ördekler olan bir bölmeden geçtiler. "Ah, bu oyuna bayılırdım," dedi Stella lokmalar arasında. "Çocukluğumuzda birlikte oynardık, bunu hatırlıyor musun?"

Henry'nin gözlerinin kenarları sevgiyle kırıncıca, Stella onun hatırladığını anladı. "Bütün paramı kocaman oyuncak ayrı senin için kazanmak için harcar, farklı ördekler seçip rakamları karşılaştırırdık ama hep ufak tefek şeyler kazanırdık."

Stella güldü.

Henry etrafına bakınıyordu. "Buradaki her şeyi yaptığımı hissediyorum."

"Sanırım, şu an için yeni olan bir şey yapman gerekiyor."

Henry gözlerini kısarak oyunlara baktı. "Buradaki her şey çok kolay görünüyor. Belki de o kadar da iyi bir fikir değildi."

Henry'nin ödevini ciddiye aldığına sevinen Stella, "Büyük bir olasılıkla, bundan daha iyi bir seçeneğimiz yok. Zaten bunu konuşmuştuk," dedi.

"Bilemiyorum..."

"Nereye gidebileceğinle ya da yapabileceğinle ilgili başka fikirlerin var mı?"

Henry ona sırtıp omzunu silkti. “Hayır.”

Eskiden yaptıkları gibi, oyun bölmelerinin arasında yürümeye devam ettiler. Oyunlarda ödül kazanıldığını anlatan zil sesleri ve neşeli Noel şarkıları, Stella’ya oraya babasıyla geldiği eski günleri hatırlattı ve onu çok özlediğini hissetti.

Zihninde onun sesini duydu. “*Hep birlikte olamasak da eğlenceli.*”

Bir Noel vakti, Lily kolunu kırdığı için çiftliğe gitmek istememişti. On üç yaşındaki Stella kız kardeşinin onlarla gelememesine çok üzülmüştü ama babası ona moral vermeye çalışmıştı. Kolunu omzuna atıp bu sözleri söylemişti. Sonra ona Lily’nin onun iyi vakit geçirmesini isteyeceğini hatırlatmıştı.

İkinci kere aynı yerden geçerlerken, Henry lastik ördekleri işaret etti ve Stella düşüncelerinden sıyrıldı. “Kesin bu oyun kimse kazanmasın diye ayarlanmıştır.”

Henry’nin güldüğünü duyan Stella, yine midesinde kelekler uçuştüğünü hissetti. Henry’nin kolu koluna sürtündü ve Stella kalbindeki sızıyı gidermeye çalıştı. Orada, aşına oldukları bir yerde –her Noel’de, okuldan sonra onunla buluşmaya bayıldığı yerd– yürürlerken, ona sokulmak, başını omzuna yaslamak ve eskisi gibi kol kola yürümek istedi ama kendisini dizginledi.

“Eminim ki ayının rakamı o ördeklerden birinin altında değildir,” dedi Henry.

Stella onun mavi gözlerinin içine baktı. “Bence altında.”

Henry yürümeyi kesti. “Neden?”

“Ben hep orada bir yerde olduğuna inanıyorum sanırım.”

Artık ördeklerden söz etmiyordu. Kendisini kalbinden geçenleri yapmak ile mantıklı davranmak arasında gidip gelirken buldu. Hazır olmadığı bir şey başlatmak istemiyordu ve hâlâ ona neler yaşadıklarını söyleyecek cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Ama Henry ona sadece gülümseyince, Stella yine genç kızlık zamanına geri dönmüş gibi hissetti.

Aklından geçenler evrene bir mesaj yollamış gibi Henry Çember oyununda durdu. Kaşlarını çatıp dikkatle oraya baktı.

Olamaz, dedi Stella içinden. Kendi önerisiyle Henry'nin ev ödevi olarak o oyunu seçmeyeceğini umdu. Bunu kaldıramazdı. Mısır sosisi daha bitirmemiş gibi davranarak, bir sonraki oyun bölmesine geçti – ikisi de yemek yerken çember çeviremezlerdi, değil mi?

Henry duvardaki çemberlere baktı. “Bunu daha önce yaptık, değil mi?” Bakışlarını sevgi ve ilgi karışımı bir ifadeyle ona çevirdi.

Stella'nın kalbi duracak gibi oldu, nefesini tuttu. “Evet.” Henry'nin tam olarak ne hatırladığını anlatmasını bekledi.

“Noel’de buluşalım.” Bunları fısıldayarak söylemişti. Stella’ya döndü. “Bir keresinde burada buluşmuştuk.”

“Hatırlıyor musun?” dedi Stella. Kalbi güm güm atıyordu.

Henüz hatırlamasını istemiyordu. Daha onu yeni yeni geri kazanmaya başlamıştı. Vanderbilt’e adım attığı ve onunla orada karşılaştığı günden beri Henry sonra olanları hatırlarsa onu yine kaybedecek diye korkuyordu. Ama böylesi daha iyi olmaz mıydı? Stella'nın Leiper’s Fork’un dışında kendisine ait bir hayatı vardı ve Henry'nin kesinlikle bu yeni hayatını da mahvetmeye ihtiyacı yoktu. Belki Stella’yla ilgili korkunç anıları olmadan nihayet hayatına devam edebilirdi.

“Hayal meyal,” dedi Henry, onun içsel konuşmasını bölerek. “Ama yüzeye diğer anılarımdan daha yakınmış gibi hissediyorum.”

Henry'nin ifadesi Stella’yı huzursuz etti.

“Benimle eve gelir misin?” dedi Henry.

Stella bu yeni gelişme yüzünden bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

“Ev ödevi olarak ne yapmak istediğimi biliyorum.”

“Neden birden bu kadar iyi bir öğrenci oldun?”

“Efendim?”

“Durup dururken, Bayan Weixel’in sorularını yanıtlıyorsun, ödevini yapıyorsun. Buradaki ilk gecemde beni şarampolden kurtaran adamdan yüz seksen derece farklısın.”

Henry çenesini sıkı, bir şeye karar veremiyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Sonra, “Beni çaba sarf etmeye, hatırlatmak istemeye itiyorsun,” dedi.

Stella suçluluk ve tereddüt hislerinin içinde zehirli bir kokteyl gibi karıştığını hissetti.

Henry elini uzattı. “Benimle kulübeye gel. Ciddiyim. Yardımına ihtiyacım olabilir.”

Stella evet dememesi gerektiğini biliyordu ama evet derse, belki Henry’nin son on dört seneyi hatırlamasına yardımcı olabilirdi ve böylece, kendi hayatlarına bakabilirlerdi. Hem ona arzu ettiği hayatı veremeyeceğini gayet iyi bildiği hâlde o eski duygulara kapılara bencillik ettiğini de biliyordu.

“Tamam.”

Henry başıyla sosisini işaret etti. “Yemeğini de getir.”

“Sorun değil. Zaten tokum.” Mısır sosisi midesinde oturmuştu. Geri kalanını yakınlardaki bir çöp tenekesine attı.

Henry’nin kamyonetine atlayıp birkaç dakika sonra çiftliğe vardılar. Misafir kulübesinin önünde durdular.

“Arka tarafta bir kütük kulübe var,” dedi Henry motoru kapatıp. “Döndüğümünden beri oraya girmedim, o yüzden yapmadığım bir şey sayılır.”

Stella inip kamyonetin kapısını kapattı. “Neden oraya girmedin?”

“Burada olmak bana garip geliyor. Başka birinin evinde yaşamışım gibi hissediyorum ama Mary Jo daha önce burada yaşadığını söyledi. Ben hâlâ ana evdeki eski yatak odamda olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.” Henry yanına geçip kulübeye uzanan taş yolda yürüdü. “Ama zaman zaman bu kulübede kalıyordum – o kadarını hatırlıyorum. Sadece içimden kulübeye girmek gelmedi.”

“Neden şimdi girmek istiyorsun?”

“Çember oyununu görünce, o kapıyı daha iyi hatırladım.”

“Anlamadım.”

Henry’nin kulübenin önünde durdu. “Kapıya ‘Noel’de buluşalım’ yazan bir not bırakmıştım. Birbirimize notlar yazar, kapıya asardık.”

Stella’nın teni karıncalandı. “Doğru, öyle yapardık”

“Sana yeni bir kapı yapmak istemiştin. Üstünde çalıştığım akça ağaç kapı. Onu bu kulübede yaptığımı düşünüyorum. Sen yanımda olursan, geçmişini daha iyi hatırlarım diye düşündüm.”

Henry ahır tarzı büyük kapıyı çekip açtı. Tam karşılarında, çiftlik evleri için restore ettiği kapı tezgâha dayanmış duruyordu. Stella gözlerini kırpmış ve son on üç sene hiç yaşanmamış gibi orada duruyordu. O son günün ve kaybettiklerinin suçluluğu ile hüznü birden üstüne çökünce, gözleri doldu.

“Senin için bunun ne anlamı var?” dedi Henry.

Stella gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırptırdı. “Bu... bir anda beni sarstı. Son gördüğümünden beri aradan uzun zaman geçti, o kadar.”

Henry gözlerini kısarak ona baktı. Bu yanıtın pek ikna etmediği belliydi. “Ama neden duygulandın? Aradaki bağlantı ne?”

Stella Henry’nin mavi gözlerine bakarken, bu konuyu nasıl ele alması gerektiğini düşündü. Yanında olması ona iyi geliyordu ve Henry’nin *her şeyi* hatırlamasına hazır olup olmadığını bilmemesine rağmen ona yardım edebilmek için elinden geleni yapmalıydı.

“Bak, bunu sana söyleyebilirim ama sana söylediğim için bir şeyleri hatırlarsan, gerçek anılarını bulanıklaştırabilir. Evin ön kapısında bir not olduğunu hatırladın bile. Bu, gerçek bir olaydı. Ayrıca bu kapıyla da bir bağlantım var – bu konuda da haklısın. Ama beni aşama aşama tanımanı ve geçmişimizi sadece birimizin hatırlayabildiği birkaç anıya göre değil, kendi başına hatırlamanı yeğlerim.”

Henry hayal kırıklığıyla yere baktı. Bu yaklaşımla hemfikir olup olmadığını düşünüyormuş gibiydi.

Henry'nin onun yüzünden hayal kırıklığına uğramasına dayanamayan Stella, doğru şeyi yaptığına dua ederek ona e-postadaki araştırmadan söz etmeye karar verdi. "Hafızayı iyileştirmek için manyetik beyin stimülasyonundan faydalanan yeni bir terapi türü olduğunu öğrendim."

Henry yüzüne bir şok ifadesiyle ağır ağır ona döndü. "Ne? Beynime mıknatıs koymana hayatta izin vermem."

"Sanırım, sinyal teknolojisiyle yapılıyor ama başka ne alternatif var ki?"

"Seninle arkadaşlık etmek işe yarıyor gibi."

Tam o sırada, Stella'nın telefonuna bir mesaj geldi. Sonra, ikinci bir mesaj daha geldi.

"Annem. Çatıda bir sızıntı olduğunu hatırlatıyor. Birkaç tamir şirketini arayıp mesaj bıraktığını ama kimsenin geri dönmediğini söylüyor." Stella annesine eve döndüğünde bununla ilgileneceğini yazdı ve telefonunu tekrar cebine koydu.

"Sızıntı tam olarak nerede?" dedi Henry.

"Ana girişte. Çatıda bir delik olabilir."

"Bir merdivenim var. Göz atabilirim. En azından Noel'den sonra tamir edilmek üzere üstüne bir muşamba örtebilirim."

"Sahi mi?"

"Elbette."

Henry ona bakarken, Stella içine yayılan heyecanı inkâr edemezdi. Gelecek günlerin onlara ne getireceğini merak etti.

On Dördüncü Bölüm

“Sana bir çatı tamircisi buldum,” dedi Stella eve girdiğinde, ön pencereden dışarıya park etmiş olan kamyoneti işaret etti.

Annesi dışarı bakarken, Henry eğilip bagajı açtı ve bir merdiven çıkardı. Uzun merdiveni verandaya taşıyıp duvara dayarken, soğukta nefesi etrafında buharlaşıyordu.

“Babanın merdivene tırmanıp çatıyı kontrol ettiğini görmemek bana yanlış geliyor,” dedi annesi. “Biz daha çatının aktığını fark etmeden oraya çıkıp tamir etmişti bile. Bu evde farklı şeyler yapmak için günlerini harcadı.”

“Evle uğraşmaya bayılırdı,” dedi Stella.

Babası onlara nihayet kansere yakalandığını söylediğinde çok geç kalınmıştı. Stella bu yüzden ona çok kızmıştı. Babası geriye kalan günlerini yas tutarak geçirmemek için kasten beklemişti. Sekiz ay boyunca, ölüm konusunu kimseyle paylaşmamış, bununla kendi içinde başa çıkmaya çalışmıştı. Gündüzlerini karısıyla geçirmiş, Stella ve Lily’yle uzun sohbetler etmiş, evle uğraşmıştı. Geceleri mali işlerini düzenleyerek, yatırım ve banka belgelerini ayarlayarak, bütün şifrelerini bir yere yazarak geçirmişti.

“Hayat ölümden ibaret değil. Ölüm tek bir gün. Önemli olan diğer günlerde ne yaptığımız,” demişti son anlarında. Bu sözler, Stella’nın zihninde yankılanıyordu.

Henry’yi dışarıda görünce, babasının onların yaşında nasıl birisi olduğunu merak etti. İki avukatın oğlu olan babası varlıklı birisi olarak büyümüştü ama daha sade bir hayatı tercih etmiş, elleriyle çalışmış ve şehir dışında yaşamıştı. Büyük bir yaşam sevinciyle gibi hayata atılmıştı. Otuz yaşına gelene kadar çocukları olmuştu. Doğru kişiyle tanışmış olsaydı, Henry de babası gibi çoktan çocuk sahibi olabilirdi. Henry harika bir baba olurdu. Stella onu terk etmeden önce ne kadar sabırlı olduğunu görmüştü. Bir keresinde, bir pazar sabahı kilisedelerken, kilise okulunun öğretmeni panik içinde koridora fırlamış, kreşe giden Matthew isimli küçük bir çocuğu bulamadığını söylemişti. Stella o olayın her ayrıntısını hatırlıyordu.

“Ben gidip onu ararım,” demişti Henry.

“Kilise okulunda kalmak istemiyordu. Yabancılardan korkuyor,” diye seslendi öğretmen arkasından. Henry Stella’nın elini tuttuğu gibi koridorlarda çocuğu aramaya başladı.

Nihayet, küçük çocuğu kilisenin avlusunda buldular. Henry Stella’nın elini bırakıp ağır ağır çocuğa yaklaştı. “İnanmıyorum, ne kadar şanslısın,” dedi çocuğa yaklaşırken. Bakışlarını yerden ayırmadan yanına gitti.

Çocuk ona baktı. “Neden?”

“Yoncaların arasında duruyorsun. Dört yapraklı yoncaların ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Matthew’nun gözleri irileşti. “Şans mı?”

“Hayır. Sana koruma verir.”

Matthew başını kaşdı ve yoncaların arasına oturdu. "Ne tür bir koruma verir?"

"Cesaret kalkanı gibi. Dört yapraklı bir yonca bulduğunda, korkusuz olursun. Seni hiçbir şey korkutamaz. Kilise okulu, öğretmenler – hiçbir şey." Henry eğilip bir yonca kopardı ve çocuğa uzattı. "Şanslı günündesin."

Çocuk büyük bir şaşkınlıkla dört yapraklı yoncayı minik ellerine aldı.

"Artık seni hiçbir şey durduramaz. Yenilmez oldun."

"Sahi mi?"

"Evet. Diğer çocukların yardımına ihtiyacı olabilir. Birkaçı korkuyor olabilir. Benimle gelip her şeyi kontrol altına almama yardım edebilir misin?"

Küçük çocuk Henry'nin elini tuttu ve Henry onu sınıfına götürdü.

"Buradan sonrasını ben halledebilirim," dedi Matthew.

Henry kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Evet." Küçük çocuk sıkı sıkı tuttuğu yoncayı gösterip cebine koydu.

"Tamam, sen bu sınıfla ilgilen ve arkadaşlarına yardımcı ol." Stella o anda onun muhteşem bir baba olacağını anlamıştı.

Annesi ön kapıyı açtı. "Selam, Henry!"

Henry merdiveni çatı oluğuna dayarken merdiven tangur tungur sesler çıkardı. Başını sallayıp merhaba dedi. Henry mizaç olarak babasına çok benziyordu ve babası onu öz oğlu gibi severdi. Bir yanı babasının Henry'yi onlara geri yolladığına inanmak istiyordu ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Yine de büyük sırrını saklıyordu ve Henry'ye bu konuyu anlatmamış olmasının suçluluğu on için için kemiriyordu.

Babasının sesi dediklerini daha önce duymamış gibi yine zihninde yankılandı. “Önemli olan diğer günlerde ne yaptığımız.”

Annesi Henry’yi içeri çağırdı. “Biraz içeri gir de ısın. Sana sıztının yerini göstereyim.”

Henry içeri girdi, Stella’ya baktı. Ona gülümsedikten sonra annesine döndü.

“Gördün mü?” Annesi tavandaki kahverengi lekeyi gösterdi. Bir damla su her an aşağıdaki kovaya düşmek üzereydi.

“Tamam,” dedi Henry kirli sakalını kaşıyarak. Tekrar kapıya gitti. “Çatıya bir göz atıp ne durumda olduğuna bakayım.”

“Teşekkürler, canım.”

“Evet,” dedi Stella. “Teşekkürler.”

Annesi ütü işine geri dönerken, Stella düşünceler arasında şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu. Bu noktada, ne olmasını istiyordu? Henry’ye umut verirken, her zamanki hayatına geri dönüp yeniden mi kalbini kıracaktı? Kendi kalp kırıklığıyla başa çıkabilir miydi? Noel tatilinden sonra işine geri dönecekti. Dilediği kadar sık iletişim kurmasına engel olacak uzak bir ülkeye gidecekti ve Henry ve o ya birbirlerinden uzaklaşacaklardı ya da ikisi için de iyi olmayacak olan dramatik bir ayrılık yaşayacaklardı.

Stella hayatının normal bir gününü düşündü; uzun saatler süren araştırmalar, trenlerde ve taksilerin arka koltuklarında çeşitli araştırmaların ortak yanlarını keşfederken peş peşe içilen kahveler, hangi hastaneyi ziyaret ediyorsa araştırmaları için hastalardan topladığı bulguları kıyaslamak. Eve girdiği anda eşyalarını yere bırakacaktı ve gece vakti olacağı için pencereler karanlık olacaktı. Sonra kaldığı dairede, yabancı bir mutfaktaki sarı ışığın altında makalelerini yazacaktı.

Yetişkin hayatında, gençliğinde evin arkasındaki derede ya da bütün gün Henry’yle ağaçlara tırmandığı için sızlayan parmaklarına yara bandı yapıştırdığı o uzun gün-

lerden eser yoktu. Henry'nin çiftliğindeki Delilah isimli yaşlı atla gezerken, rüzgârın saçlarını nasıl savurduğunu ya da Henry'nin kamyonetinden elini dışarı çıkardığı günleri hayal meyal hatırlıyordu. Gördüğü uzak ülkelerde, geceleyin hava sessiz ve kırıltısız olur, Tennessee'nin yıldızlarla dolu, ayın ışığıyla ve ateş böcekleriyle parıldadığı gökyüzüne hiç benzemezdi.

Kendisi gerçekte kimdi? Ne istiyordu? *Baba, sana ihtiyacım var, dedi içinden.*

“Almak istediğin kararlar için ihtiyacın olan her şeye sahipsin,” demişti babası bir kere. Stella bilim kampına gitmek ile cumartesi günlerini lisedeki ilk yarı zamanlı işine ayırmak arasında kalmıştı. *“Ama adım atıp istediğin şeyleri elde etmen ve bunları koruman gerekiyor.”*

Henry eve geri girdiğinde, güçlü elleri soğuktan pembeleşmişti. “Sanırım, sorunun nerede olduğunu anladım. Kar yüzünden kiremitlerden biri çatlamış, altındaki izolasyon malzemesi hasar görmüş.”

“Nasıl tamir edeceğini biliyor musun?” dedi Stella, oturma odasına girmesini işaret ederken.

“Sanırım.” Henry şömineye yaklaşıp ellerini alevlere uzattı ama oturmadı. “Şimdilik üstüne bir muşamba örteceğim. Şehre gidip malzeme alacağım. Yarın tamir etmek için geri gelirim. Artık eve dönsen iyi olur.”

“Tamam.”

Henry Stella'nın kalbinin hızla atmasına neden olacak şekilde hafifçe gülümsedi ve kapıya gitti. “Yarın görüşürüz.”

“Evet, yarın görüşürüz.”

Henry kamyonetine binip yola çıkmak üzere diğer yöne döndüğünde, gençliğinde oraya her geldiğinde yaptığı gibi elini camdan dışarı sarkıttı. Stella tüm tereddüdüne rağmen onu yeniden göreceği için heyecanlandığını hissetti.

O gece daha sonra, Stella köpüklü suyla doldurduğu küvete girdi ve suyun ılıkılığıyla ve yumuşacık köpüklerle düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı. Ama zihni o gün olanlar yüzünden hâlâ doluydu.

Henry'ye karşı hislerinin olmasının son derece doğal olduğunu düşündü. Ne de olsa, bir zamanlar onunla evliydi. Ayrıca Henry'nin aralarındaki güçlü bağı hissettiği de belliydi. Onun yanında rahatlıyor, birlikte vakit geçirmekten keyif alıyordu. Stella yanında olduğunda, aralarındaki bağı hatırlaması mantıklıydı.

Stella onunla vakit geçirmekten o kadar hoşlanmıştı ki Leiper's Fork'ta kalma düşüncesi zihninde süzülüyordu. Ama bunun saçma olduğunu biliyordu. Kariyeri için çok çalışmıştı ve işini bıraktığını ama sonra Henry'nin nihayet onun ne yaptığını hatırladığını ve onunla bir daha konuşmadığını düşünemiyordu. Henry onu affetse bile, çocuğu olamayacağı için nasıl bir hayatları olabilirdi? Henry'nin sözleri kulaklarında çınlayınca yüzünü buruşturdu: *"Tipatıp bize benzeyen bir dolusu küçük erkek ve kız çocuklarımız olsun istiyorum."* Bunu ona asla veremezdi.

Bazen çocukları dünyaya gelseydi, nasıl bir çocuk olurdu diye düşünüyordu. Hayatındaki değişiklikleri düşündü. Bebeği kaybetmemiş olsaydı, neler yapıyor olurdu? Kim olurdu? Mutlu olur muydu? Henry mutlu olur muydu?

Stella gözlerini yumdu, başını suya daldırdı ve hareketlerinin sesi kulaklarında boğuklaşana, burnundan hava kabacıkları çıkana dek öyle kaldı. Islak kozasında nefesini tutup sadece o ana odaklanmaya çalıştı ama bunun zor olduğunu fark etti. Tüm bunlar için doğru yanıtlar yoktu.

Başını sudan çıkarıp yıkandı. Stres hissini dindirmek için ısrarla derisini ovaladı. Seneler içinde onu bir şey huzursuz ettiğinde hep babasına danışmıştı. Babası onun ders notlarıyla ya da öğretmenin onu sınıfta nereye oturttuğuyla ilgili çocukluk kay-

gularını dinlemişti. Stella ona büyüdüğünde ne yapmak istediğini bilmediği için korktuğunu anlatmışta. Babası anlattığı her şeyi dikkatle dinlemiş, her seferinde onu teselli etmiş, faydalı tavsiyelerde bulunmuştu. “Seni çok özleyorum,” diye fısıldadı Stella, köpüklerin arasında boş banyoya. “Keşke burada olsaydın, baba. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Sen her zaman ne yapman gerektiğini bilirsin.”

Stella ona bir matematik konusunu anlamadığını anlattığı zamanı hatırlayıp kendi kendine sırttı.

“Bu konuyu anlamam gerek ama bir türlü olmuyor,” demişti. Çaresizlik içinde karşısındaki matematik problemine bakarken, nereden başlayacağını bile bilemiyordu.

“Sen her zaman ne yapman gerektiğini bilirsin,” demişti babası.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü her sorunu çözmen için ihtiyacın olan becerilere sahipsin. Sadece kendine güvenmen ve adım atman gerek.”

Stella tekrar probleme bakmış, içine ağır ağır derin bir nefes çekmişti. Rakamlara bakarken, aklına bir fikir gelmişti. “Önce şu ikisini çarpsam?”

“Bence bir dene.” Babası ona cesaret vermek için sırtına hafifçe vurmuştu.

Stella problem üstünde çalışmaya başlamış, göz açıp kapayıncaya kadar çözmüştü. “Yanıt otuz yedi mi?” Kitabın arkasındaki cevap anahtarına bakmıştı.

“Evet. Otuz yedi.” Babası mutlulukla ellerini çırpıyordu.

“Stella?” Banyo kapısının diğer tarafından annesinin boğuk sesini duydu.

Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını yıkamak için başını suyun altına sokmuş olan Stella, başını sudan çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. “Efendim?”

“Henry geldi.”

“Ne?” Stella hızla ayağa kalktı, bir havlu almak için uzanırken üstündeki köpükler küvete aktı. Saat dokuzu geçmemiş miydi? “Neden?”

“Bir şey hatırladığını söyledi.” Annesinin sesi alçaktı. “Biraz gergin gibi. Ona kurabiye ikram ettim ama istemedi.”

Stella havluya sarınıp banyonun ortasında donakalmıştı. Henry ne hatırlamıştı? Zihninde bu sorunun olası yanıtları uçuşurken, hemen karışmış ıslak saçlarını taradı ve otomatik pilota bağlamış gibi kalın pijamalarını giydi. Oturma odasına girdiğinde, Henry koltuğa oturmuş, şömineye bakıyordu. Hemen kalkıp yanma geldi. Gözlerinde Stella’nın çözmediği keskin bir ifade vardı.

“Ben kitap okumak için odama gidiyorum,” dedi annesi. Onları yalnız bırakmak için mazeret uydurduğu belliydi ama Stella annesi yanlarında kalırsa, Henry’nin ağzından çıkacak olan sözleri yumuşatır diye umut etmişti. “Bir şeye ihtiyacınız var mı?”

Stella başını iki yana salladı.

Annesi gittikten sonra, Henry ona bir adım daha yaklaşıp özel alanına girdi. “Evliydik.” Bu, bir soru değil, bir gerçektir. “Neden bana söylemedin?”

“Ben... Şey...” diye kekeleyen Stella, başının döndüğünü hissetti.

Henry elini tutup avcunu açtı ve yumruğunu parmaklarının üstüne koydu. Elindeki şeyi bıraktığında, Stella avcunda onun alyansını hissetti. Henry koltuğa oturup başını önüne eğdi.

Stella ona biraz yaklaştı. “Tam olarak ne hatırlıyorsun?” Birden içine derin bir nefes çekme becerisini kaybetmiş gibi bomboş hissetti.

Henry’nin yanakları kızarınca şaşırdı. “Her zamanki gibi yatağa girip gözlerimi kapattım,” dedi Henry, bakışlarını şömine-den ayırmadan. “Ama bu gece farklıydı. Gözlerimi açarsam, seni yanımda görecektim gibi hissettim.” Başını iki yana salladı. “Her

gece yanımda uyuyan bir karım olduğunu hatırladım. O kadının sen olduğunu hatırladım.” Henry ellerini bıkkınlıkla saçlarının arasında gezdirince, Stella irkildi. “Bunu kanıtlayabilmek için bir yüzüğüm olduğunu hatırladım. Saçmaladığımdan emin olmak için kalkıp şifonyerin üst çekmecesini karıştırdım ve arkalarda parmaklarım ufak tahta bir kutuya değdi. Haklı olduğumu anladım. Kutuyu alıp açtım ve... alyansımı buldum.”

Stella yaşlarla dolan gözleri sızlarken, alyansı havaya kaldırdı. Ağlamamak için gözlerini kırptırdı ama beceremedi. O alyansı onu terk ettiği günden beri görmemişti. “Başka bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu. Sesi o kadar güçsüz çıkmıştı ki fısıldar gibi konuşmuştu.

“Hayır,” dedi Henry üzgün üzgün. Sonra yüzünden derin bir savunmasızlık ifadesiyle ona baktı. “Bize ne oldu, Stella?”

Stella tereddütle bir şey söylese mi, söylese tam olarak neyi söylemeli diye düşündü.

“Sakin bana her şeyi benim hatırlamam gerektiği saçmalığını tekrarlama,” dedi Henry öfkeyle. “Bilmeye hakkım var.”

Stella vakit kazanmaya çalışarak gözlerini ovuşturdu. “Bugün çok şey hatırladın. Vakit geç oldu. Neden güzelce uyuduktan sonra...” Bu önerisinin kulağa ne kadar zayıf geldiğini biliyordu.

“Mary Jo’ya sordum ama bir şey anlatmıyor. Bunu senin yapman gerektiğini söyledi.”

Stella yutkundu. “Çok gençtik...” Sadece bunu söyleyebildi. Sözcüklerin geri kalanı boğazına oturdu ve o günle ilgili acı anısı dev bir dalga gibi onu yuttu.

“Bir şey olmuş olmalı, Stella. Davranışlarından ve Mary Jo’ya soru sorduğumda yüzünde beliren ifadeden bunu anlayabiliyorum.”

Stella’nın dudakları aralandı. Onu rahatlatacak bir şey söylemek istiyordu ama ne diyebilirdi? “Bunun ne önemi var? Geçmişte kaldı.”

“Ne önemi mi var?” diye kükredi Henry. Hızlı adımlarla pencereye gidip kapkara göğe baktı ve hışımla ona döndü. “İlişkimizi yürütemedik, öyle değil mi, Stella?”

Stella üstünde pijamalarıyla orada dikilirken, kendisini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Mahvettiği şeyi düzeltme fırsatı karşısına çıkmıştı ama bunu nasıl yapabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu. “Doğru, yürütemedik. Çok uzun zaman önceydi”

“Kazadan beri kendimi yanında biraz olsun normal hissettiğim ilk kişi sensin. Gece eve gittiğimde, istediğim tek şey seni tekrar görmek oluyor. Sonra ilişkimizi yürütemediğimizi öğreniyorum...” Tekrar koltuğa döndü ve oturup başını önüne eğdi. “Yanlış bir şey mi yapmıştım?” diye sordu ona bakmadan. “Benden uzaklaşmana mı neden oldum?”

“Hayır!” Bu sorunun yarattığı şok, Stella’nın içine işledi. Dizleri boşa gitmeden önce, gidip Henry’nin yanına oturdu. Henry yanlış şeye üzüldüğü hâlde yüzündeki o incinmiş ifade Stella’yı o korkunç güne geri götürdü.

“Sorun bendim, değil mi? Dünyanın en rahat insanı olmadığımı biliyorum.”

“Hayır. Hayır, senin neden olduğun bir şey yüzünden değildi,” dedi Stella, alyansı sıkı sıkı tutarak. “Evliliğimiz feshedildi. Evlendiğimizde on sekiz yaşında değildim.”

“Lisede miydin?”

“Hayır. Dördüncü sınıfı atladığım için liseden on yedi yaşında mezun oldum.”

“Peki, neden sen on sekiz yaşma bastıktan sonra evlenmedik?”

“Ben... Stanford’a başladım, sen de orduya yazıldın.”

Henry omuzlarını sarkıtıp başını iki yana salladı. “Hiç mantıklı değil”

“Neden?” diye sordu Stella, aralarındaki sessizlikten güç almaya çalışarak.

“Yatakta yanımda olduğunla ilgili anım, orduda yapabileceğim her şeyden daha bana ve seçeceğim hayatıma uygun bir şeydi.” Henry kalkıp şömineye gitti, Stella ve annesinin astığı Noel çoraplarına baktı.

Stella bir süre bu sözlerden sarsılmış bir hâlde sessizce oturdu. “Evli olmaya bayılıyordun. Sen her zaman bir aile adamydın,” dedi alçak sesle. Gözleri yine dolmaya başladı. “Kazadan önce, çok sabırlıydın ve sen... bir ev dolusu çocuğun olsun istiyordun.” Bunları yüksek sesle söylemek, ona veremediği şey yüzünden gözlerinin dolmasına neden oldu. O anda içinden keşke onun bu hayalini gerçekleştirebilmiş olsaydı diye diye geçirdi.

Henry ona döndü. “Bana benimle ilgili hiçbir şey söylemeyeceğini sanıyordum,” dedi. Gözlerinde şefkatli bir ifade belirmişti.

Stella birden onun kimliğiyle ilgili anahtarın kendisinde olduğunu ve bu bilgi verme dansının Henry’nin ona yakın hissetmesine neden olduğunu fark etti ama bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. “Doğru yanıtları bilmiyorum. Ben sadece...”

“Hayatını bu konuyu araştırarak kazanan birisi olarak *sen* yanıtları bilmiyorsan, ben kesinlikle bilmiyorum,” dedi Henry. Her zamanki esprili tavrı, aralarındaki ağır havaya rağmen kısacık bir an için yüzeye çıktı. Ama hemen toparlandı. “Her ayrıntıyı hatırlamak istememi sağlıyorsun.”

Stella onun mavi gözlerine, çok iyi bildiği yüzüne baktı ve çocukluklarında saatlerce konuşarak ve kıkırdayarak vakit geçirdikleri koltukta olmasının onu ne kadar huzurlu hissettirdiğini fark etti. Kalbi o eski günlerin hasretiyle sızladı ama Henry’nin itirafı iki tarafı keskin bir kılıçtan farksızdı. Stella tıpkı onu terk ettiği günkü gibi kaçıp gitmek istedi ama bu sefer gidebileceği bir yer yoktu. Bununla yüzleşmekten başka çaresi yoktu.

“*Aileden daha güzel bir şey yoktur.*” Stella kasabadan ayrılmadan önce babası ona böyle demişti. Sesi yine zihninde yankılandı. “*Bundan daha güzel bir şey bulabileceğini sanmıyorum.*”

“Belki her şeye yeniden başlamalıyız...” dedi Stella. “Artık farklı insanlarız. Şu anda her şeye yeniden başlayamaz mıyız? Arkadaş olamaz mıyız?” Ona alyansını uzattı.

Henry alyansı alıp cebine koydu. “Bunu çok isterim.” Ona sevgiyle gülümsedi. “Bu kadar geç bir saatte geldiğim için özür dilerim. Sadece öğrenmem gerekiyordu... Seni rahat bırakayım da gecenin geri kalanının keyfini çıkar.”

Henry ayaklanırken Stella da kalktı ve gitmesini istemediği için kolunu tuttu ama kalması için iyi bir mazereti yoktu. Elini indirdi ve ikisi eski ve yeni hayatlarının arasında kalmış bir hâlde birbirlerine baktı.

On Beşinci Bölüm

Çalıştıktan sonra biraz geç kaldığını fark eden ve o sabah Henry'den haber almamış olan Stella, hastaneye kendi arabasıyla gitmeye karar verdi. Yolda o günkü terapi seansı için farklı yaklaşımlar düşündü. Odanın arka tarafında sessizce oturmak zor olacaktı ama elinden geldiğince profesyonel davranması gerektiğini biliyordu.

“Stella, seni yakaladığıma sevindim,” dedi Dr. Astley hastanede bir koridorda karşılaştıklarında. “Bu sabah seni aramaya çalıştım.”

Stella durup telefonuna baktı. Gerçekten de bir cevapsız arama vardı. “Telefonunuzu kaçırdığım için özür dilerim.” Telefonu tekrar cebine koydu. “Bir şey mi oldu?”

“Ufak bir değişiklik yapmamız gerek.”

Stella zihninden geçen farklı düşünceler arasında omzundaki bilgisayar çantasının kayışını düzeltti. “Ne gibi?”

“Sana hem iyi hem de kötü haberlerim var. Önce hangisini duymak istersin?”

“İyi olanı.”

Dr. Astley ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerine soktu. “Tamam, iyi haber, sana makalen için başka bir hasta bulmuş olmam. İsmi Herbert Ferguson.”

“Ha, evet! Onunla koridorda tanıştım. Harika bir haber.” Ama Dr. Astley’nin yüzündeki ifade duraksamasına neden oldu. “Kötü haber nedir?”

“Henry Dutton programımızdan ayrıldı.”

Stella’nın omuzları çöktü, çantası kolunun kıvrımına kayd. “Ne? Neden?”

“Bu sabah arayıp devam etmek istemediğini söyledi.”

Henry ne yaptığını sanıyordu? Anılarını hatırlamaya kararlıydı ve programda ilerleme kaydetmişlerdi. Terapiyi neden bırakıyordu? Hiç mantıklı değildi.

“Bu sabah buraya kadar geldiğin için üzgünüm. Bayan Ferguson da ilerleyen saatlere kadar burada olmayacak.”

“Sorun değil,” dedi Stella ama Henry’yle ilgili hiçbir şey yolunda değildi. “Daha sonra gelirim.”

“Tamam. Kendisi saat üçte burada olacak.”

“Haber verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Stella hemen hastaneden çıkıp arabasına atladı ve doğruca Henry’nin evine gitti. Ana çiftlik evi ile kulübe arasındaki çakıl taşlı yola sapıp Henry’nin kamyonetinin yanına park etti. Arabadan atlayıp basamakları koşar adımlarla çıktıktan sonra ön kapıyı çaldı.

“Henry!” diye seslendi kapıyı çalarken. Kimse yanıt vermezince pencereden içeri baktı ve mutfak ışığının açık olduğunu gördü. Kapıyı biraz daha sert bir şekilde yeniden çaldı. “Henry! Benim, Stella!”

Nihayet kapı açıldı. “Yangın falan mı çıktı?”

Stella ellerini beline dayadı. “Neden burada olduğumu biliyorsun.”

Henry içeri girebilmesi için kapıyı biraz daha açtı. Stella içeri girdiğinde, tanıdık odun ve sedir ağacı kokusu onu sarıp sarmaladı. Eski odun sobasının turuncu alevleri parıldıyor, odanın tamamını bir sıcak dalgasıyla kaplıyordu.

“Otursana.” Henry, kasabadaki ikinci el eşya satan dükkâna eşya alışverişine gittiklerinde Stella’nın seçmiş olduğu koltuğu işaret etti. Mat ten rengi çuval bezi kaplamalı o sandalye ile ortasındaki minderde bir leke olan çizgili bir sandalye arasında bir seçim yapmışlardı. “İçecek bir şey ister misin?”

“Hayır, Henry. Bir yanıt istiyorum.” Stella oturup paltosunu çıkardı ve karşısındaki pencerenin önünde parıldayan Noel ağacına baktı. “Terapiyi neden bıraktın?”

Henry sobanın kapağını açıp içine bir odun daha attı. “Senin tavsiyene uyuyordum.”

“Ne?” dedi Stella bıkkınlıkla.

“Her şeye yeniden başlamamın iyi olabileceğini söylemiştin. Yani, artık o saçma terapiye ihtiyacım yok. Zaten bir işe yaramıyordu.”

“Bir şans tanımadın ki.”

“Bu konuda aynı fikirde değiliz.” Henry ellerine odundan bulaşan tozu silkeledi.

“Henry. Hatırlamaya başladın. Bunu kendi gözlerimle gördüm.”

“Evet ama her şeye yeniden başlayacağım için *hatırlamama* gerek yoksa terapiye neden devam edeyim?”

“Bizi kastetmiştim. Bizim yeniden başlamamız gerek. Geçmişte ne yaşarsak yaşamış olalım, artık farklı insanlarız. Bunu demek istemiştim.”

“Terapi bitti.” Henry yanına oturdu.

“Tamam,” dedi Stella, onun mavi gözlerine odaklanmamaya çalışarak. “Terapiye geri dönmen gerekmez mi?”

“Hayır.” Henry başını iki yana sallayarak, ellerini blucinin bacaklarına sildi. “Terapi işe yaramıyordu. Sen işe yarıyorsun. O

yüzden hatırlamama yardımcı olmak istiyorsan, yapman gereken tek şey beni ziyaret etmek.” Sırıtarak kollarını iki yana açtı. “Yeni terapi yerimiz burası. Kahve de istersen ayrı konu. O durumda kasabadaki kafeyi yeni terapi yerimiz yaparız.”

“Hiç komik değilsin,” dedi Stella yarım ağızla.

Henry’nin gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı – Stella’nın eskiden tanıdığı o haylaz yaramaz çocuğu görür gibi olunca, daha da sinirlendi. Oraya ilk geldiğinde karşılaştığı Henry’den çok farklıydı ve bir an için bile onu değiştiren şeyin sadece kendi olduğunu düşünmek istemiyordu. Çünkü bu doğru olsaydı, Stella’nın duygularına kapılması ve aralarında daha fazlasının gerçekleşmesi an meselesi olurdu. Çünkü kendisine bu konuda zerre kadar güvenmiyordu.

“Onuncu sınıfta okulu asmak gibi bir şey değil bu,” dedi Stella. “Önemli bir konu.”

“Hayır, değil. Huzur ve şifa bulmanın birçok yolu var. Ben bunları kulübemde, senin yanında bulmayı tercih ediyorum.”

“Ama tıp ekibi işe yaradığı kanıtlanmış yöntemlerden faydalanıyor.”

“Hepsi saçmalık.”

Stella bıkkınlıkla ofladı. Henry her zaman çok inatçı olmuştu ve yapmak istemediği bir şeyi yapmayacağını çok iyi biliyordu. “Bunu yapman gerek, Henry.”

“Neden? Senin ve yazacağın makale için mi?”

“Haksızlık etme. Bunun işimle hiçbir ilgisi yok. Bay Ferguson yeni hastam olmayı kabul etti bile.” Açıkçası, eksiksiz bir makale yazabilmek için iki vakayı nasıl birleştireceğinden emin değildi. Henry terapiye geri dönmezse bunu yapmak daha da zor olacaktı. Dergideki tüm geleceği tehlikedeydi.

“Bugünkü terapim, barakaya gidip o kapıyla uğraşmak olacak. Ortaya güzel bir şey çıkarabileceğimi düşünüyorum.”

Stella büyük bir hayal kırıklığına uğradı ama bunu belli etmeye çalıştı. “Güzel bir şey mi?” dedi. Sesinin titrememesi için elinden geleni yapıyordu. O kapının ikisinin restore etmeyi hayal ettiği çiftlik evinin girişini asla süslemeyeceğini biliyordu ama bir tahta parçasını kesip bambaşka bir şeye dönüştürmenin nihai bir yanı vardı. “Ne yapacaksın?”

Henry şirin bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “En ufak bir fikrim yok. Ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum. Kulağa... eğlenceli geliyor.”

“Mantıklı. Burada yaşadığım son sene, marangozluk ilgin çelmeye başlamıştı. Belki bilinçaltın sana bunu hatırlatıyordur.”

Henry gözlerini kırptı, içinden onun söylediklerini doğrulamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Çok hoşuma gidiyor. Peyzaj işlerinden daha çok keyif alıyorum.”

Stella onun terapiye hâlâ bir şans vermemesine sıkılarak ayağa kalktı. Çenesini sıktı. “O hâlde seni işlerinle baş başa bırakayım.”

“Peki,” dedi Henry onu birkaç adımda ön kapıya götürüp. Kapıyı açtı ve buz gibi hava Stella’yı karşıladı. “Kulübede benimle birlikte biraz vakit geçirmek istemediğinden emin misin?” Gözlerindeki ifade, ona kalması için âdeta yalvarıyordu.

“İlgi alanlarını keşfedebilmen için tek başına yapman daha iyi olabilir. Ben sadece dikkatini dağıtırm.”

Henry hafifçe gülümsedi. “Doğru. Dağıtırsın.”

Stella onun esprilerinden ne kadar hoşlandığını belli etmeye çalışmasına rağmen gülümsedi. “Hoşça kal.”

Henry gülerek kapıyı kapattı.

Gergin bir enerjiyle dolan Stella, donmuş otların arasından ana eve kadar yürüyüp arka kapıyı tıklattı.

Mary Jo kapıyı açtı.

“Seni ziyaret etmemi söylemiştin,” dedi Stella.

“Elbette. İçeri gelsene.” Mary Jo onu içeri aldı ve kahvaltı bölmесinin yanındaki ufak oturma alanına götürdü. “Ne var ne yok?”

“Henry, Henry gibi davranıyor.”

“Şimdi ne yaptı?” Mary Jo kâğıtlara sarılı nane şekerleriyle dolu bir tabak getirip Stella’nın önüne koydu ve Stella’nın oturduğunun aynısı olan çizgili minderli hasır bir sandalyeye oturup karşısına geçti.

Stella bir naneli şeker aldı, kâğıdının iki ucunu çevirip açtı ve ağzına attı. Yanıt vermeden önce ferahlatıcı şeker tadının dilini kaplamasını bekledi. “Terapiyi bıraktı.”

Henry ablası için terapiye gittiğini söylediğinde, Mary Jo’nun buna çok sinirlenmesini bekledi. Ama Mary Jo sanki bir şey konusunda ne hissettiğine karar vermeye çalışıyormuş gibi dalgın bir ifadeyle ona baktı. “Başından beri gönülsüzdü zaten,” dedi en sonunda.

“Hızlı bir çözüm değil, Henry’nin bugünlerde çok sabırlı bir insan olmadığını da biliyorum ama mesleğim gereği beynin işleyişini araştırıyorum. Terapiye devam etmenin kanıtlanmış faydaları var.”

“Neden bıraktığını söyledi mi?”

“Benimle vakit geçirmenin daha faydalı olduğumu düşünüyor.”

Mary Jo gülümseyince Stella’nın sabrı iyiden iyiye taştı.

“Haklı olabilir,” dedi Mary Jo.

“Peki, ben gidince ne olacak?”

Mary Jo’nun yüzü asıldı. “Gitmeyi mi planlıyorsun?” Ama Stella yanıt vermeden başını iki yana salladı. “Aptalca bir soru.”

“Sadece Noel için geldim. Annem için buradayım. Kalmayı hiç düşünmedim.” Stella bunları söylerken, yine eski hayatı ile yeni hayatı arasında kaldığını hissetti ve bir kez daha ne istediğini düşündü. Her şey karmakarışık olmuştu.

Mary Jo bir naneli şeker aldı, selofan kâğıt aralarına çöken sessizlikte hışırdadı. Kalkıp kendisine bir fincan çay aldı, Stella’ya teklif etti ama Stella istemedi.

“Kendini her zaman baştan yaratabilirsin.”

Son zamanlarda sessizliği hep babasının sesi dolduruyordu.

Stella Stanford'daki ilk haftasında onu California'dan aramış, *"Ya bu bölümden mezun olursam ama bu işi yapmak istemediğimi anlarsam ne olacak?"* diye sormuştu. Babası da o yanıtı vermişti.

Neden aklına bu anı gelmişti? Kendisini baştan yaratmaya dair derin bir istek mi hissediyordu?

"Henry'nin terapiye devam etmeme kararına sevindim," dedi Mary Jo sessizliği bölerek. Üstünde buharı tüten, yasemin ve bal kokulu bir fincan çayla geri geldi.

"Neden sevindiğini anlayamadım," dedi Stella.

"Çünkü bir karar verdi; kendisine doğru gelen şeyi yapıyor. Uzun zamandır bunu yapmamıştı." Fincanını aralarındaki ufak masaya koydu. "Sırf inattan gitmeyeceğini söylemiyor. Sadece daha iyi bir yol olduğunu düşündüğü için terapiye gitmeyeceğini söylüyor."

Stella bunu biraz düşündü. "Ya yanılıyorsa?"

Mary Jo meydan okurmuş gibi ona baktı. "Ya haklıysa?"

"Makaleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum," dedi Stella, annesine Henry'yle ilgili son haberleri verdikten sonra. Mutfak masasına geçti ve yazdığı iki kısa paragrafa baktı. "Henry seanslara daha yeni ilgi göstermeye başlamıştı ve o zaman bile pek bir şey yazmamıştım. Şimdi Herbert Ferguson isimli yaşlı bir adamla baştan başlamam gerek. Seanslarında gözlemlediklerimi desteklemek için tamamıyla yeni araştırmalar bulmalıyım."

Annesi fırından bir tepsi daha kurabiye çıkarıyordu. Stella acaba annesi babasının yokluğunu düşünmemek için kendisini bu şekilde mi meşgul ediyor diye merak etti.

Annesi tepsiyi tezgâhtaki nihalenin üstüne koyup ona döndü.
“Belki makaleyi tamamıyla Bay Ferguson hakkında yazabilirsin.”
“Olabilir.”

Annesi bir ısıpatulayla kurabiyeleri fırın kâğıdından çıkartıp soğutma rafına alırken ve mutfağı mis gibi tarçın ve şeker kokuları kaplarken, Stella e-postalarına göz attı. Dalgın dalgın bunu yaparken, editöründen gelen son e-postayı açtı. Editörünün mesajı göklerden yollanmış bir armağan gibi karşısında duruyordu.

Merhaba Stella,

Bu makaleyi görünce, göz atmak isteyebileceğini düşündüm. Umanım kasabada iyi vakit geçiriyorsundur! Başkan Ödülü’nü kazanman için her şey hazır!

Mutlu Noeller,
Amy

Stella ödül baskısı arttığından derin bir nefes aldı ve literatür incelemesinin başlığını okudu: “Kronik Stresin Hafıza Üstündeki Etkileri.” Başlık ilgisini çekince doğruca bulgulara göz attı: “Yüksek stres seviyelerinin, travmatik bir olayla ya da yaralanmayla birleştğinde daha sık hafıza kaybı vakalarına yol açtığı görülmüştür.” Bu tanımın Henry’ye uyduğunu ve kendisi kasabaya geldiğinden beri onun ne kadar değiştiğini düşündü. Bunu Henry’nin terapisinde tuttuğu notları desteklemek için nasıl kullanabileceğini düşünürken, zihni saatte yüz elli kilometre hızla dönüyordu. “O hâlde ne kadar mutlu olursa, hafızasının geri gelme ihtimali de bir o kadar fazla olur...” dedi kendi kendine, araştırmanın özetini okurken. “Bayan Weixel’in yaklaşımına kusursuz bir şekilde uyuyor ama aynı zamanda...”

“Nedir o?” dedi annesi.

"Editörüm az önce hayatımı kurtarmış olabilir." Stella Henry'nin seanslarında tuttuğu notların bulunduğu dosyayı açtı. "Henry de büyük bir ilerleme kaydetmenin eşiğine gelmiş olabilir."

Annesi ıspatulatory tezgâha bırakıp merakla Stella'nın karşısına oturdu. "Neler buldun?"

"Bu makale, hafıza kaybının stresle birlikte daha kötüye gidebileceğini anlatıyor."

"Mary Jo'nun anlattıklarına bakılacak olursa, fazlasıyla stres altında kalmış."

"Henry benimle birlikteyken daha çok şey hatırladığı için terapiye ihtiyacı olmadığına yemin ediyor. Nedense stresini azaltıyorum sanırım."

"Yani, seninle vakit geçirmesi ona gerçekten de geçmişini hatırlama şansı veriyor."

"Evet. Kaygı seviyesi düşerse, başarı şansı artıyor. Kesinlikle çok mantıklı. Terapisti onun olumlu düşünmesini sağlamaya çalışıyordu."

Ama Stella'ya musallat olan kararsızlık bir kez daha yüzünü gösterdi. Onunla gerçekten de her şey baştan başlamak, planladığı gibi önce bir arkadaşlık kurmak istiyordu... Ama onunla vakit geçirdikçe eski duyguları daha da derinleşiyordu. Dahası, zaman zaman Henry'nin ona nasıl baktığını düşünecek olursa, onun eski duygularının da yüzeye çıkmaya başladığından emindi. Onunla daha çok vakit geçirirse, Henry'nin anılarını hatırlaması daha kısa süre alabilirdi ama o zaman her şey değişti. Henry onu nasıl terk ettiğini hatırlamadan önce, ona olanları anlatmak için daha yumuşak bir yaklaşım bulabilir miydi? Bunu yapmalı mıydı?

"Senin Noel tatili için ev gelmiş olman, onun için büyük bir şans," dedi annesi.

"Evet..." Stella'nın yanıtını dilinin ucunda kaldı.

“Hazır konu şanstın açılmışken, kolyeyle ilgili bir gelişme var mı?”

“Kuyumcu birkaç gün süreceğini söyledi.”

“Öyküsü çok ilginç. İnternette biraz daha araştırma yaptım.”

Sorularına yanıt bulamayan Stella, konunun değişmesine sevindi. Dizüstü bilgisayarını kapattı. **“Başka bir şey öğrendin mi?”**

Annesi telefonunu alıp bir şey yazdı. **“Evet! Bakalım dün akşam okuduğum makaleyi bulabilecek miyim...”** Annesi arama sonuçlarını biraz karıştırdıktan sonra, **“Buldum,”** dedi. **“Konu başlığı olarak ‘Noel Elması kuyumcu’ yazdım ve bil bakalım ne buldum?”** Telefonu aralarındaki masaya koydu.

Stella eğilip makaleyi okudu.

Kuyumcu Edward James tüm geçmişini öğrenmeden elması satamayacağına karar verir. Elmasın kaderinin farklı olabileceğine inandığından Charles Worley isimli tüccarı bulup araştırmasında yardımcı olması için bir dedektif tutar. Bay Worley çok uzağa gitmemiş, Rhode Island’ın ücra bir bölgesine yerleşmiştir ancak Edward’ın dedektifi evi bulduğunda, onu Worley’nin eşyalarını toplayan bir emlakçı karşılar. Ne yazık ki tüccar yeni ölmüştür.

Elmasın yanlış ellere düşeceğinden endişelenen Edward, son görevini yerine getirmek için Worley’nin evine gider. ve odaları aradıktan sonra sandığı bulur ve elması cebine atar. Kısa bir süreliğine, elması gizlemek için Londra’ya gittiği tahmin edilmektedir. Daha sonra, Boston’a geri döner ve dedektifi elması ilk kaybeden kişiler olan Hastings Ailesi’ni bulur. Edward elmasla ilgili bir gazete makalesi yazan bir gazeteci kılığında elmasın tarihçesini araştırmaya başlar Elmasın esas öyküsünü aileyle ve diğerleriyle şehirde geçirdiği sürede öğrenir –bugün bildiğimiz öykü– ve bunu günlüğüne yazar.

Ancak Edward James’in güçlü inancı, onun yine günlüğüne yazdığı gibi elmasla ilgili farklı bir sonuca götürür. Edward’ın

inancı esas olarak evrendeki her şey gibi bizim de sevgiyle yaratıldığımızdır; dolayısıyla, elmasın bize şans getirmesini istiyorsak, ona sevgiyle yaklaşmamız gerekir. Elması bir kaçak yolcu ya da kaybolmuş gibi çocuk gibi görür ve elması bilinçli bir şekilde vermeye ve sadece sevgiyle verilebilen bir armağan olduğunu söylemeye yemin eder. Evlendiğinde, elması Londra'da gizlediği yerden alır ve müstakbel karsına verir. Niyetini açıkça söyler ve ona elmasın sadece sıradan bir sembol olmadığını, ona hissettiği aşkın fiziksel bir temsili olduğunu açıklar. Günlüğü bu son kayıtla sona eriyor ve kimse çifte ya da elmasa tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Bazı kaynaklara göre, çift sonsuza dek mutlu yaşamış.

“Belki de bu elmas *bizdedir*,” dedi annesi ona göz kırpıp. Stella başını iki yana salladı. “Hiç sanmıyorum.”

Ama kolye büyük bir olasılıkla özel bir şey olmadığı hâlde, annesinin bir şeyle ilgilendiğini görmek güzeldi. Babasını kaybettiklerinden beri evlerine çökmüş olan sessizliği dolduruyormuş gibiydi.

On Altıncı Bölüm

Öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde, Stella nostalji hissine kapıldı. Bay Ferguson'ın terapi seansı için erkenden çıktı ve hastaneye gitmeden önce kasaba merkezine uğradı. Eskiden çalıştığı ufak restorana varınca, otoparka girip arabadan indi. Eldivenli ellerini beline yasladı ve hafif bir kar örtüsüyle kaplı tek sokaklı kasabaya bakarken, babasını ve oradaki hayatını düşündü. Her şeyini toparlayıp Stanford'a gidene dek, sessiz kasabaları tüm dünyası olmuştu. Şirin yanlarını her gün deneyimlemişti. Hafta sonları annesi evde temizlik yaparken, Lily'yle ve babasıyla çiftçi pazarına geçirdikleri uzun sabahları hatırladı. Sonra yanlarına en büyük battaniyelerini alır, Bahçe Sandalyesi Tiyatrosu'nda çimlere serip üstüne yayılırlardı; orası duvarları kıvrım kıvrım sarmaşıklarla kaplı, dünya çapında yıldızlığa genellikle bir imza kadar yakın olan Nashville'li yeni müzisyenlerin konser verdiği eski kütük bir binaydı.

"Evde olmak güzel, değil mi?" Babası âdeta yanında konuşuyormuş gibi sesi zihninde yankılandı. Leiper's Fork'tan bir süre uzaklaşıp geri döndüklerinde hep böyle derdi. Stella babası küçük kasabalarına döndüğünde, bunu ne kadar içtenlikle söyledi-

ğini hâlâ hissedebiliyordu. “Evet, güzel bir his, baba,” dedi alçak sesle. Sokakta yürürken, bir sanat galerisinin yanından geçti, babasıyla birlikte yazları hanımeli çiçekleri aradıkları ağaçlık alana doğru gitti. “Seni çok özlüyorum.”

“Asla bir yere gitmeyeceğim.” Babasının özellikle de bir yaz tatilinden geri dönüşüyle ilgili bir anısı onu gülümsetti. “Beş gün buradan uzak olmak için yeter,” demişti. “Asla bir yere gitmeyeceğim.”

İçinden keşke babası küçüklüğündeki gibi elini tutabilseydi diye geçiren Stella, ağaçların kenarından yürüyebildiği kadar yürüdü ve sonra tekrar kaldırıma çıkıp kasabanın barının, son kovboy giysileri satan butiklerin ve Lily’yle birlikte öğle yemeğine gittikleri birkaç ufak restoranın yanından geçti. Hepsinin camları ısıllı ısıllı Noel süsleriyle kaplıydı.

Sadece Henry’den değil, bu kasabanın şirin cazibesinden de vazgeçmişti. Artık orada yaşamadığı için bunu çok daha iyi görebiliyordu.

“Keşke sen de bu Noel’de yanımızda olabilseydin,” diye fısıldadı babasına, onu duyabildiğini ve onu ne kadar sevdiklerini bildiğini umarak. Kalbinin sızladığını hissederek arabasına geri döndü ve Nashville’e girmek üzere günün ikinci araba yolculuğuna başladı.

Dr. Astley’den bilgi aldıktan sonra, Bay Ferguson’ın terapi odasına gitti. Son hastasıyla yaşadığı ilk deneyimle bunun arasındaki fark çarpıcıydı. Oda sessizdi, önüne ufak bir kilim olan pencere önündeki bir koltukla aynı şekilde dekore edilmişti. Bay Ferguson’ın mutlu mutlu oturduğu, elini kaldırıp selam verdiği koltuğun karşısında iki sandalye duruyordu.

“Merhaba,” dedi. Yürütecisi Stella’nın oturmasını engellemediği hâlde eğilip yürütecisini yana çekti. “Sizi yine görmek çok güzel.”

“Aynı şekilde,” dedi Stella gülümseyerek. Odanın arka tarafına geçti, yerine oturup dizüstü bilgisayarını açtı.

Bay Ferguson’ın terapisti Bayan Barnes ufak dizüstü bilgisayarıyla içeri girdi. “Tünaydın,” dedi ikisine. “Herbert, bu Stella Fisher. Sen izin verdiğin için kendisi *Brain Borders Dergisi*’nde yayımlanacak olan makalesi için bizi gözlemleyecek. İsmin ve özel bilgilerin kesinlikle gizli tutulacak.”

“Evet, daha önce tanışmıştık.” Bay Ferguson parmaklarını kıpırdatarak ikinci kere merhaba dedi. Stella yaşlı adama gülümsedi.

“Birkaç dakika erken geldiğimiz için başlamadan önce Stella’ya durumunla ilgili biraz bilgi vermemin bir sakıncası var mı?”

Yaşlı adam gür kaşlarını kaldırdı ve yorgun gözleri parıldadı. “Kesinlikle bir sakıncası yok.”

“Teşekkür ederim.” Terapisti yerine oturup Stella’ya döndü. “Herbert’ta hafif bilişsel bozukluk dediğimiz durum söz konusu.”

Stella dizüstü bilgisayarında boş bir dosya açıp notlarını yazmaya koyuldu.

“Kendisini endişe ettiği gibi Alzheimer başlangıcı olmadığından emin olmak için semptomlarını izliyoruz.”

“Şu ana kadar sorun yok,” dedi Bay Ferguson neşeli bir sesle.

Stella ona yine gülümseyip notlarına devam etti.

“Herbert genel bir unutkanlık sorunu deneyimlediği için programa kendisi katıldı.” Terapist yaşlı adama döndü. “Stella’ya semptomlarını açıklamak ister miydin?”

“Elbette.” Bay Ferguson koltukta azıcık kıpırdandı. “Lucy isimli bir kedim var. Zaman zaman ona mama verip vermediğimi ya da geceleyin içeri alıp almadığımdan emin olamıyorum. Bir gece, sırf kontrol etmek için yataktan kalkmak zorunda kaldım. Lucy her zaman iyiydi ama bu durum beni endişelendirmeye yetti. Ama aradan haftalar geçtikçe aile fertlerimin isimlerini, yaş günümü hatırlamakta zorlanmaya başladım...”

“Kulağa stresli bir durum gibi geliyor,” dedi Stella. Hızlı hızlı notlarını yazdıktan sonra tüm dikkatini yine ona verdi.

“Tahmin bile edemezsiniz.” Yaşlı adam hafifçe öksürdü, sakalı titreyen dudakları yüzünden kıpırdadı. “Lucy benim her şeyim...”

Stella terapisteye baktı.

“Herbert yalnız yaşıyor, akrabası yok ve Lucy tek arkadaşı.”

Stella yaşlı adamın hâline üzülp dizüstü bilgisayarını kapattı.

“Kiliseden tanıdığım insanlar var. Karım geçen sene vefat ettiğinde, onların desteğine ihtiyacım oldu.”

“Çok üzüldüm. Ben de babamı yaklaşık bir sene önce kaybettim.”

Bay Ferguson anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. “Olumlu davranmaya çalışıyorum. Yemin ederim ki ne kadar olumlu olursam, hafızam da o kadar iyiye gidiyor.”

“Ben de tam bu konuyla ilgili bir makale okudum,” dedi Stella.

Yaşlı adam başını salladı. Ne kadar üzgün olduğu belliydi ve Stella onun karısından söz etmek istediğini anlamıştı ama terapiye başlamaları gerektiği için arkasında yaslandı ve terapistin başlamasını bekledi.

Bay Ferguson’un seansı olaysız geçti. Uyumlu davrandı, bütün sorulara yanıt verdi. İletişime açık, iyi yürekli ve iyi huylu bir adamdı. Stella kendisini Henry’nin terapisindeki deneyimleriyle kıyaslama yapmaya çalışırken buldu. Önceki gece okuduğu makale onu yönlendirdi.

Seans sona erdikten ve onlarla vedalaştıktan sonra, Stella kendisini Bay Ferguson’a yakın hissetti. Yapması gereken milyon tane iş vardı ama yaşlı adamın birisine ihtiyacı olduğu belliydi. Karısının kaybıyla birlikte neler yaşadığını ancak tahmin edebilirdi.

“Uygunsuz bir soru olursa kusura bakmayın, Bayan Barnes ama Bay Ferguson, acaba bugün bir şey yapmak ister misiniz? Belki müzelerden ya da sanat galerilerinden birinde sizin bir yürüyüş yaparız.”

Yaşlı adamın gözlerindeki heyecan parıltısı, ne kadar yalnız hissettiğini ele veriyordu. “Çok isterim,” dedi heyecanla.

Bayan Barnes başını salladı. “Bence harika bir fikir.”

Bay Ferguson yaşlı kişilere tahsis edilmiş olan ve genellikle onu eve bırakan otobüse binmedi ve ikisi otoparktan sokağın karşısına geçtiler.

“Aa, şuna bakın!” Bay Ferguson Noel için minik ışıklarla ve kırmızı kurdelelerle süslenmiş, beyaz bir atın çektiği bir faytonu işaret etti. Faytonun ışıkları şehrin gri gökyüzüne karşı parlıyordu.

“Haydi, faytonla gezelim. Ben ısmarlıyorum.” Stella hayatı boyunca Nashville’in dışında yaşamıştı ama şehirde hiç fayton gezintisine çıkmamıştı. Tam cüzdanını çıkarırken, Bay Ferguson hafifçe eline vurdu.

“Hayatta olmaz. Ben ısmarlıyorum.” Yürütecini kaldırımından faytona çevirdi. Sağ salım sokağın karşısına geçtiklerinde, eski bir cüzdandan birkaç kâğıt para çıkarıp faytoncuya ücreti ödedi. Adam onun yürütecini katlayıp faytonun ön tarafına koydu ve faytona binmelerine yardım edip arka tarafa oturttu. Stella göz açıp kapayana kadar Nashville’in ana sokaklarında ilerliyor, keyifle Noel süslerini izliyorlardı. Bu arada, atların toynak sesleri asfalt yolda yankılanıyordu. Faytonun iki yanındaki minik ziller çingırdıyor, daha yeni hissetmeye başladıkları bir kutlama havası yaratıyordu. Stella işleriyle ve üzüntüleriyle öylesine meşguldü ki durup alıcı gözüyle Noel hazırlıklarına bakmamıştı bile.

“Buraya bayılıyorum,” dedi Bay Ferguson.

“Hep bu bölgede mi yaşıyorsunuz?”

“Karım Margaret ve ben, o vefat etmeden birkaç sene önce şehir dışına taşındık. Kendisi verandasında oturup sabahları şafağın söküşünü izleyebileceği bir yer istedi. Döşemeci dükkânım dahil, Nashville’deki her şeyimizi satıp Tennessee tepelerinin yakınlarında emekliye ayrıldık. Karımın âşık olduğu o tatlı, huzur

veren ufak derenin hemen kenarına yerleştik. Bazen hâlâ dışarı çıkıp dere kenarında yürüyüş yaparım ama son zamanlarda biraz zorlaştı.” Kalçasına vurdu.

“Kulağa çok güzel geliyor.”

Yaşlı adamın dudakları yine titremeye başladı ve eğilip faytoncuya, “Hava serin, bir battaniyeniz var mı?” diye sordu.

Faytoncu onlara bir battaniye uzattı. Stella ikisinin bacaklarını örtüp ucunu bellerinin etrafına doladı.

“Onsuz ilk Noel'im olacak,” dedi Bay Ferguson. Dolan gözlerini kırpıştırırken, alnındaki çizgiler derinleşti. Noel çelenkleriyle süslenmiş, her biri ıslıl ıslıl olan binalara baktı. “Çocuğumuz olmadı ve tek başıma Noel'i nasıl atlatabileceğimi bilmiyorum.”

“Anlıyorum. Bu da babam olmadan annemin ve benim ilk Noel'imiz olacak ve annem de zorlanıyor.”

Yaşlı adama annesinden söz ederken, zihninde küçüklüğünde babasının ona her zaman söylediği sözleri duydu. “*Bu hayatta sana tek bir şey öğretecek olsam o da iyi yürekli olmayı öğretmek olurdu. Aslında hepimiz büyük bir aileyiz.*”

Stella bunu biraz düşündü. “Aklıma bir fikir geldi. Neden Noel'i bizimle geçirmiyorsunuz?”

Bay Ferguson başını iki yana salladı. “Olmaz. Ailenizle geçireceğiniz zamana müdahale edemem.”

“Aslında hepimiz bir aileyiz,” dedi Stella, babasının sözlerini tekrarlayarak.

Bir keresinde babasının onu götürdüğü canlı gösterilerden birine gitmek üzere Nashville'de yürürlerken, sokakta bir adamın yanından geçmişlerdi. Adam evsiz birisine benziyordu ama Stella'nın daha önce gördüğü evsiz insanlar gibi değildi. Çaresiz değil, sadece kaybolmuşa benziyordu.

Babası durup adama, “Sizin öykünüz nedir?” diye sormuştu.

Adam, “Müzik yapmak için Nashville'e geldim ama param bitti,” demişti. “Artık hiçbir şeyim yok ama başarılı olana dek eve dönmeyeceğim.”

Babası ona cebindeki bütün parayı vermişti; yüz otuz dolar.

“Neden paranı o adama verdin?” diye sormuştu Stella.

“Aslında hepimiz bir aileyiz,” demişti babası.

“Lütfen, Bay Ferguson. Gelirseniz çok mutlu oluruz,” dedi Stella. Toynak sesleri onu bir anda o ana geri getirdi.

“Şey... Önce annenize sorun,” dedi yaşlı adam.

“Tamam. Yarın size ne dediğini söylerim.” Stella onu davet ettiğine sevinerek gülümsedi.

Bay Ferguson sakalını sıvazladı. “Bence siz bir meleksiniz.”

Stella hafifçe güldü. “Hiç sanmıyorum.”

“Benim için öylesiniz.”

Stella buna yanıt vermedi. Fayton gezisi boyunca bu sözleri kulaklarında çınladı. Geri döndüklerinde, onu eve bırakmayı teklif etti ama yaşlı adam ona bir araba çağırdığını söyledi. Stella araba gelene kadar bekledi ve arabaya binmesine yardım etti.

“Tek başınıza idare edebilecek misiniz?” diye sordu. “Faytonda sarsıldıktan sonra kalçanız iyi mi?”

“Elbette.” Bay Ferguson kocaman bir gülümsemeyle ona baktı. “Sizinle vakit geçirmek, beni yine genç bir adam gibi hissettirdi.”

Stella onun yanından ayrıldıktan sonra tüm endişelerine rağmen o da kendisini hafiflemiş hissetti.

Stella eve varınca, annesine son birkaç saatte olanları anlatmak için doğrudan oturma odasına gitti. “Anne, Noel için evimize yaşlı bir adamı davet ettim.”

“Öyle mi?” Annesi şömineye bir odun atarken kaşlarını kaldırdı, bacadan yukarı kıvılcımlar yükseldi. Tam o sırada fırının alarmı çaldı ve annesi mutfığa doğru gitti. “Kim bu kişi?” diye sordu yürürken.

Stella peşinden gitti. “Çok tatlı bir adam.” Annesine Bay Ferguson’dan söz etti. Onu düşünmek bile ona mutluluk verdi. “Sürekli olarak gülümsüyor. Tabii, karısı Margaret’i düşündüğü zamanlar dışında.”

“Hoş birisi gibi.”

“Önce sana sormadan onu davet ettiğim için özür dilerim ama bence çok yalnız ve onun için kötü hissettim.”

“Elbette, gelebilir.” Annesi fırın eldivenlerini alıp ellerine taktı.

“Noel’de yalnız kalmayacağına çok sevini...”

Dışarıdan yüksek bir ses gelince, Stella’nın lafı yarım kaldı.

“Bu da ne?”

Annesi fırından fokurdayan bir güveç çıkarıp tezgâha koydu. “Henry tavan arsında.”

“Henry burada mı? Kamyoneti nerede?”

“Arka tarafa park etti.”

Annesinin yanıtına şaşırان Stella, Henry’nin orada olmasına sevindiğini belli etmemek için derin bir nefes aldı. Gençlik dönemlerinde, annesi ile babasma park edecek yer kalsın diye Henry hep evin arka tarafına gider, akçaağacın yanına park ederdi. Onun on sekizinci yaş gününde, Stella’nın babası sırf onun için garaj yolunu genişletmişti.

“Nereye park etmesi gerektiğini nereden anladı?” diye sordu Stella.

Annesi ellerini bacaklarının üst kısmına silip imalı bir ifadeyle ona baktı. “Hatırladığını söyledi.”

Stella içinin ürperdiğini hissetti. “Tam olarak neyi hatırlamış?”

Annesi başını iki yana sallayıp omzunu silkti ve güvece bir servis kaşığı daldırdı. Mutfak mis gibi tereyağı ve patates kokusuyla kaplandı.

“Tavan arasında ne yapıyor?”

“Kırık kiremidi tamir etmek ve kirişlerin arasında sürünerek izolasyonunu yenilemek için oraya çıktı. Beline bir ip de bağla-

ırmadı." Annesi dudaklarını birbirine bastırdı. Bir şey kızdığında öyle yapardı.

Stella emeklerini devirdi. "Henry hayatı hep yenilmezmiş gibi geçer."

"Hiçbirim zaten," dedi içeri giren Henry. Ona muzip bir bakış fırlattı ve Stella midesinde kelebekler uçuştüğünü hissetti. "Ninnu devam edebilir diye tavan arasında yalıtımın üstüne bir musamba serdim. Ama kiremitleri tamir ettim – oraya çıkınca ve hepsini dikkatle inceleyince, kırık olan birkaç kiremit daha gördüm." Noel ağacının yanına gidip süslerden biriyle oynadı. "Tavandaki lekeyi boyamak için bir, iki hafta kurumasını beklemek iyi olur. Sonra sorun yaşayacağınızı sanmıyorum."

"Çok teşekkür ederiz, Henry," dedi annesi.

"Rica ederim."

Henry'nin soğuktan kızarmış olan yanakları, ona çok şirin bir hava katmıştı. Stella'nın içinden, Henry'nin yanaklarını ısıtmak için yüzünü tutmak geldi. Bu düşünce onu şaşırttı ve tezgâhtaki üstünde buharı tüten yemeğe döndü.

"Akşam yemeğine kalsana, Henry," dedi annesi, ona da bir tabak çıkarıp. "Emeklerinin karşılığını tavuk güveç yemeğiyle ödemiş olayım."

"Anlaştık." Henry annesinin uzattığı tabağı aldı, biraz güveç alıp tabağına koydu ve Stella'ya uzattı. Sonra dolaptan bir tabak daha aldı. Belli ki neyin nerede olduğunu hatırlıyordu.

Gevşek omuzları ve onların evinde geçirdiği zamanları hatırlıyormuş gibi rahat davranması, Stella'ya gençlik dönemlerini hatırlattı ve nefesinin kesildiğini hissetti.

"Stella, yemekten sonra Noel çiftliğine gitmek ister misin? Çardakta bir müzik grubunun çalacağını duydum."

Bu davet, daha önceden kasabada yürüyüş yaptıktan sonra babasından gelen, birlikte izledikleri müzik gruplarını hatırlatan bir işaret gibiydi.

“Elbette.” Stella annesine baktı. “Bize katılmak ister misin?”

Annesi başını iki yana salladı. “Hayır. Siz gidin, keyfinize bakın. Benim çamaşır yıkamam gerek.” Masayı işaret etti. “Bekleyin de size şekerli çay getireyim.”

Henry Stella için bir sandalye çekti ve Stella yerine otururken, Henry tezgâha gidip bir tabağa daha yemek koydu. Kendisine yemek almadan önce bunu Stella’nın annesine uzattı.

Annesi dolaptan üç bardak çıkarıp çay koydu. “Henry, sen ve ablan Noel günü ne yapacaksınız?”

“Emin değilim,” dedi Henry. Tepeleme dolu bir tabakla Stella’nın yanına oturdu. “Bunu pek konuşmadık.”

“O hâlde sıkılırsanız bize katılabilirsiniz. Stella yeni arkadaşı Bay Ferguson’ı da Noel’de yalnız kalacağı için davet etti.”

Henry merakla Stella’ya baktı. “Hastanedeki Bay Ferguson mı?”

“Yeni araştırma hastam o,” dedi Stella. “Çok tatlı bir adam. Karısı bu sene vefat etmiş. Biraz Noel neşesi yaymanın güzel olacağını düşündüm.”

Henry ona yampiri bir gülümsemeyle baktı. “Çok düşüncelisin.”

“Stella’yı bilirsin,” dedi annesi. “Hep insanlara yardım etmek ister.”

Henry yanıt vermeyince, Stella ona baktı ve Henry’nin sevgi dolu bir ifadeyle ona baktığını fark etti.

O anda oradan ayrılmamış olsaydı hayatının nasıl olabileceğini görür gibi oldu.

“Size iyi eğlenceler,” dedi annesi, Stella ve Henry masayı topladıktan sonra.

Henry elini Stella’nın sırtına götürüp onu arka kapıya yönlendirdi. “Teşekkürler, efendim.”

Stella paltosunu alıp dışarı çıktı. “Annem park yerini hatırladığını söyledi,” dedi kamyonete binerken.

Henry motoru çalıştırdığında kar taneleri ağır ağır yere düşüyor, rüzgârda dönüyordu. “Evet.”

“Başka bir şey hatırladın mı?”

Henry vites değiştirdi, arkasına baktı ve gaza bastı. “Pek bir şey hatırlayamadım.”

Henry’nin yanıtı, Stella’nın düşündüğü gibi onu rahatlatmadı. Geçmişleriyle ilgili başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını ele vermiyordu.

Çakıl taşları lastiklerin altında döndü. Henry her zaman yaptığı gibi kusursuz bir şekilde geri geri ağaca kadar gitti – Stella elini pencereden dışarı çıkarsa, ağacın gövdesine dokunabilirdi ama Henry bir kere bile ağaca çarpmamıştı. Sanki o daracık alanda nasıl manevra yaptığını çok iyi hatırlıyordu. Tekrar vites değiştirip evin ön tarafında dolandı ve ana yola doğru ilerlemeye başladılar.

Noel çiftliğine kısa sürede vardılar. Henry kamyoneti park edip aşağı atladı ve Stella’nın kapısını açmak için onun tarafına dolandı. Noel dönemi için yakınlardaki bir ahıra kurulmuş olan sahnede country tarzı Noel şarkıları yayılıyordu. Koyu kırmızı renkli kapıların iki yanında, üstlerine ışıklar asılmış ışıltılı Noel ağaçları duruyordu.

Henry onu içeri soktu. Ahırın farklı yerlerine yerleştirilmiş olan ısıtıcılar, Stella’nın buz kesmiş olan tenini ısıtmaya başladı. Sahnede bir sıra saman balyasının arkasında bir müzik grubu çalışıyordu. Stella davulun bas seslerinin göğsünde yankılandığını hissetti.

Henry kırmızılı yeşilli kurdelelerle süslenmiş barı işaret etti. “Bir şey içer miydin?”

“Hayır, teşekkürler.” Onun yanındayken gerildiği için alkol midesine iyi gelmezdi. Henry eskiden tanıdığı Henry’ye yaklaştıkça, Stella onun yanında daha tereddütlü davranıyordu.

“Peki.”

Grup ağır bir şarkıya geçti ve Stella'nın fırl fırl dönen zihnini biraz yavaşlattı, onu sakinleştirdi. Henry arkasına geçip paltosunu omuzlarından tutup çekti ve kendi paltosuyla birlikte yakınlardaki bir tabureye bıraktı.

“Dans edelim.” Stella'ya elini uzattı.

Stella ne yapacağını bilemeyerek ona baktı.

“*Terapi niyetine.*”

Diğer seçenek konuşmaktı ve bunu da yapmaya hazır değildi. Henry daha çok şey hatırladığı için daha çok soru sorabilirdi. O yüzden Stella onun elini tuttu ve birlikte eski tahta dans pistine çıktılar. Henry Stella'yı belinden tuttu, Stella da onun boynuna sarıldı ve birbirlerinden hiç ayrılmamışlar gibi sallanmaya başladılar. Stella ona bakmamak için kendisini zor tuttuğundan başını çevirdi, yanağını göğsüne yasladı ve baharatlı sedir ağacı kokusunu içine çekti. Gözlerini yumdu, cennete gitmiş gibi hissetti. Henry'nin onu nazikçe tutuşu, düzenli olarak nefes alıp veriş – bunlar Stella'ya çok doğal geldi.

“*Kendini affetmesini bil.*” Babasının sesi, yeteri kadar çalışmadığı için okulda kötü bir not alıp üzüldüğü zamanki bir anısıyla birlikte zihninde yankılandı. “*Unutma, olanları değiştiremeyiz. Önemli olan, bugün yaptığımız seçimlerdir.*” Gözleri yakınlardaki bir masada duran bir Noel Baba şapkasına takıldı. Eskiden babası geçit töreninde Noel Baba kılığına girmeden önceki hafta her gün tıpkı bunun gibi bir şapka takardı. Sanki babası oralarda bir yerdeydi ve şapkayı çıkarıp masaya bırakmıştı. Mümkün olamayacağı hâlde şapka Stella'yı babası ona bir hatıra bırakmış gibi hissettirdi. Babası o Noel vakti orada olmazdı, değil mi?

Stella başını Henry'nin göğsünden kaldırmadı, her şeyi kafasına takmamaya ve dans ettikleri o anın keyfini çıkarmaya çalıştı. Babası olsa, ona bunu yapmasını söylerdi.

Şarkı sona erdiğinde, Stella babasının sözleri ve birlikte sallanırlarken Henry'nin ellerinin nazik hareketleriyle sakinleşmişti.

Henry'ye yardım etmişti ama bir bakıma Henry de ona yardım etmişti. Onunla vakit geçirmek ve yüzleşmek, Stella'ya her şeyin bir şekilde yola girebileceğini hissettiriyordu.

Grup hızlı bir keman partiyonu olan canlı bir folk şarkısına geçti. Henry ellerini tutup onu çevirince, Stella gülmeye başladı. Henry onu yanına çekip müziğin ritmine uyarak dans etmeye devam etti. Çok iyi bildiği o seksi, muhteşem gülümsemesi geri gelmişti ve Stella onun cazibesine kapılmadan edemiyordu. Dans pistinde dönüp dururken, kasabadan birkaç tanıdık yüzün pistin kenarından gülümseyerek onları izlediklerini fark etti. Mary Jo da oradaydı. Onlara el salladı, müziğin ritmine eşlik ederek ellerini çırparken onları gördüğüne ne kadar mutlu olduğu belliydi. Sokağın ilerisinde oturan yaşlı çiftçi Marty yanında dans eden karısı Penny'yle birlikte onlara selam verdi. Stella'nın senelerdir görmediği diğer komşuları ve kasabalılar da sanki o ve Henry özel bir gösteri yapıyorlarmış gibi onları izliyorlardı.

"Şu ikisine bak," dediğini duydu Penny'nin. Diğer yanında duran, kiliseden tanıdığı bir kadınla konuşuyordu. "Bugünü göreceğim asla aklıma gelmezdi."

Henry'yle dans etmek, Stella'yı senelerdir olmadığı kadar canlı hissettirmişti. En son ne zaman spontane bir şey yapmak için işine yeteri kadar ara verdiğini hatırlamıyordu. Bu hissin yokluğunu fark etmemek için kendisini meşgul etmeye o kadar kaptırmıştı ki on seneden uzun bir süredir eğlendiğini bile hatırlamıyordu. Henry'ye kaçamak bir bakış fırlattığında, yüzündeki kocaman gülümseme böyle hissedene tek kişinin kendisinin olmadığını anlatıyordu. Kasabaya ilk geldiğinde karşılaştığı öfkeli adam buharlaşıp uçmuştu.

Grup şarkıyı ufak kalabalığın tezahüratları arasında bitirdi. Henry barı işaret etti. Stella onun peşinden üstünde şeffaf bir kavanozun içinde yanan bir mumun olduğu yüksek bir masaya gitti.

“Bir şey içmek istemediğinden emin misin?” Henry’nin gözlerinde mutlu bir ışıltı belirmişti.

“Tamam, içeyim bari,” dedi Stella.

Henry parmağını kaldırıp koşarak bara gitti ve göz açıp kapayıncaya kadar iki birayla geri geldi. Biralardan birini onun önüne koydu. “Çok eğlenceliydi,” dedi.

Stella Henry’nin bu rahat tavrı yüzünden, neredeyse yine on sekiz yaşındaki Henry’nin karşısında durduğunu düşünecekti.

“Evet, eğlenceliydi.”

Henry birasından bir yudum alıp şişeyi masaya koydu. “Senden özür dilemek istiyorum.”

“Ne için?” Özür dilemesi gereken birisi varsa, bu kişi kesinlikle kendisiydi.

“Tamamlaman gereken işler olduğunu biliyorum. Bunu hafife almamalıydım. Ayrıca terapiyi bırakarak işini mahvetmiş olabileceğimin de farkındayım. Bunu kasti olarak yapmadım.” Şirin bir tavırla dudaklarını sarkıttı. “Araştırmanı tamamlayabilmen için terapi programına geri dönmemi istersen, bunu yaparım. Ama büyük bir gelişme bekleme.”

“Geleneksel terapinin faydalı olabileceğine inanıyorum. Ama bunu sırf benim için yapmanı istemem. Kendi isteğinle gitmeni yeğlerim.”

“Ben faydalı olduğunu düşünmüyorum. Ağır ilerliyor.”

“Ne de olsa bir süreç.”

Henry başını iki yana salladı. “Bayan Weixel olumlu düşünmemi, her şeyin iyi yanını görebilmem için,” dedi Henry ellerini kaldırıp tırnak işaretleri yaparak, “‘beynimdeki kanalları açmamı’ istedi.” Henry masadan ona doğru eğildi. “Ama sen geri dönene dek hayatımda tek bir olumlu şey bile yoktu.”

Stella onun ne demek istediğini anlamaya başlamıştı. Daha önceleri, kendisine hiçbir şey hissetme izni vermemişti; ilk aşkını kaybetmesi, babasının ölümüne hissettiği hüznün ya da bir çocuk kaybetmiş olmanın acısı.

“Anlıyorum. Ama Noel’den sonra ben gidince ne yapacaksınız? Bunu düşündün mü?”

Henry birasını aldı ama içmedi. Dans pistindeki kalabalığa bakarken çenesini sıktı. “Hayır.” Sonra yüz ifadesi yumuşadı ve ona elini uzattı. “Adım adım gitsek nasıl olur?”

Stella da o anın bitmesini hiç istemediği için yapabileceği tek şey buydu.

On Yedinci Bölüm

Önceki gece Stella Henry'yle Noel çiftliğine gidip döndükten sonra, annesiyle geçit töreni için birkaç hazırlığı daha tamamlamış, onlara yardım etmeleri için satıcılara görevler vermişti ve katılımların nihai listesini hazırlamak için e-postalar yollamıştı. Ama hâlâ Noel Baba olacak birisini bulamamışlardı.

Sabah güneşi kış bulutlarının arasından içeri sızarken, Stella yatağında şişme karnaval arabaları için alternatif fikirler üretmeye çalışıyordu ama herkes son arabada Noel Baba'yı görmeyi bekliyordu. Aklına başka bir şey gelmeyince, kalkıp dizüstü bilgisayarını aldı ve kahvaltı etmek için mutfığa gitti.

Annesi önünde bir kutu kâğıt mendil, elinde tortop olmuş bir peçeteyle mutfak masasında oturuyordu. "Ah, çok üzgünüm," dedi. Hızlı hızlı gözlerini kırptırıp hafifçe öksürdü.

Stella yanma oturup elini annesinin dizine koydu. "Anne, sorun ne?"

"Bir şey yok. Sadece karamsar bir günündeyim." Annesi parmak uçlarıyla alnını ovuşturdu. "Babanı o kadar çok özleyorum ki dayanamayacak gibi oluyorum. Gözlerimi yumduğumda, yemin ederim ki yanımda durduğunu hissediyorum ama gözlerimi açtığımda, yalnız olduğumu görüyorum. Onsuz dünyam bomboş."

Stella annesinin boynuna sarılırken, içini derin bir hüzün kapladı. “Biliyorum. Ben de bazen benimle konuştuğuna yemin edebilirim. Dün, Noel çiftliğinde bir masada bir Noel baba şapkası gördüm ve etrafıma bakınmamak için kendimi zor tuttum.”

Annesi gözyaşları arasında gülümsedi. Buna hiç şaşırmadım. Baban hep bir şeyler söylerdi. Mümkün olsaydı, o şapkayı sırf sen gör diye oraya bırakabilirdi.”

Stella’nın yanağında bir damla gözyaşı süzüldü. “Uzun seneler burada olmadığım için çok şey kaçırdığımı hissediyorum. Babamın son senelerini kaçırdım.”

“Son seneleri olacağını bilemezdin.”

“Keşke bize ne kadar hasta olduğunu söyleseydi.”

Annesi gözlerini peçetesiyle silerek başını salladı. “Affedersin. Gününe böyle başlamanı istemezdim.”

“Aslında güne ailemle başlamanın harika olduğunu düşünüyorum.” Stella annesine sıkı sıkı sarıldı, keşke Lily de onu teselli edebilmek için burada olsaydı diye düşündü. Ama kız kardeşinin yokluğuyla ilgili ciddi kafa karışıklığının yüzeye çıkmasına izin vermedi – zaten duygularıyla başa çıkmakta zorlanıyordu.

“Burada olmana çok mutluyum.” Annesi ona imalı bir ifadeyle baktıktan sonra yüzünü silip kalktı. “Evet. Bugün programında neler var?”

Stella omuzlarını silkti. “İkinci makalem üstünde çalışmam gerek. Onay vermesi için editörüme yollayabileceğim bir taslak hazırlamaya çalışacağım. Yaklaştım ama daha çok araştırma yapmalıyım.”

“Sanırım, biraz şeker ihtiyacın olacak. Çalışırken bir tabak kurabiyeye ihtiyacın olursa bana söyle, gidip hemen pişiririm.” Annesi yarattığı kasvetli havayı dağıtma gayretiyle ona göz kırptı. “En azından, burası sessiz olacak. Tuzumuz bitmiş. Birazdan çıkıp markete gideceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Hayır, teşekkürler. Bir şey yok.”

“Tamam. Kilerde mısır gevreği var. Omlet yapmak istersen de bol bol yumurtamız var.”

Annesi onu mutfakta yalnız bıraktıktan sonra, Stella dizüstü bilgisayarını açıp notlarına göz attı. Henry’nin terapisini yazdığı sayfaya baktı, Bay Ferguson’ın terapisıyla ilgili notlarla nasıl kursuz bir şekilde bağlayabileceğini düşündü. Sonra boş bir sayfa açıp yazmaya koyuldu: *Hafıza kaybının farklı türleri vardır...*

Tam o sırada, ta yatak odasında çalan telefonunun sesini duydu. Telefonunu almak için koridora fırladı. Odasına girip telefonu aldı ve ekranda kız kardeşinin ismini gördü.

“Alo? Lily?”

Yanıt gelmeyince ekrana baktı. Aramaya yetişememişti. Kız kardeşi tam kapatırken, kendisi yanıt vermiş olmalıydı. Hemen onu geri aradı ama aramanın düşmediğiyle ilgili bir sesli mesaj devreye girdi. Omuzlarını düşürüp yatağına çöktü. Annesinin ailesinin yanında olmasına ihtiyacı vardı ve Stella onun moralini düzeltmek için elinden geleni yaptığı hâlde ailesinin bütün fertlerinin orada olması gerekiyordu. Bir kez daha, yokluğunun ailesinin o duruma gelmesi için bir zemin mi hazırladığını, onu örnek alan Lily’nin onun izinden mi gittiğini düşündü. Önceki seneyi düşünecek olursa, boşa vakit harcamıştı ama artık o zamanı geri alması mümkün değildi.

Noel, babası ve Lily olmadan eskisi gibi olmayacaktı. Stella o süreyi nasıl atlatabileceğini bilmiyordu. Dahası, Bay Ferguson da yemeğe geleceğinden hepsi hüzünlü bir havada sevdikleri için yas mı tutacaktı? Zihninden binbir türlü şey geçerken, kendisini araştırma yapmaya zorladı. Çocukluk yatağına oturdu, dikkatini işine vermeye çalıştı.

“Biraz ara ver.”

Stella lisede son tarih sınavına çalışırken, babasına gözyaşları arasında ezberlemesi gereken çok tarih olduğundan yakınmıştı. Babası onu çömlekçi çarkının başına oturtmuş, kil toplarından birini çarkın üstüne yerleştirmişti.

“Biraz ara ver, sevdiğin bir şey yap. Bunun hissettireceği mutluluk stresini dindirecek ve o tarihlerin aklına kazınması için yer açılacak.”

Kapının çalındığını duyunca bu anıdan sıyrıldı. Pencereden dışarı bakınca garaj yolunda Henry’nin kamyonetini gördü. Kalkıp ön kapıya gitti.

“Selam. Cumartesi günü olduğunu biliyorum ama bir terapi seansı yapabiliriz diye düşündüm.” Henry’nin dudağının bir kenarı, her zamanki gibi şirin bir şekilde yukarı kıvrıldı. Henry içeri girip kapıyı kapattı. “Bir şeyler yedin mi? Kahvaltı etmek için dışarı çıkabiliriz.”

Stella sakın davranabilmek için derin bir nefes aldı. Aradan günler geçtikçe Henry eski hâline dönmeye başlamıştı. “Aslında, bir şey yemedim,” dedi Stella onu kıramayarak. “Hem makaleden biraz uzaklaşmak iyi gelebilir.”

Henry paltosunu kapısının arkasındaki kancadan çıkarıp kollarını sokabilmesi için ona tuttu. “Zorlanıyor musun?”

“Sanırım, bir bakış açısı yakaladım. Ayrıca elimde bir araştırma da var. Umarım başka araştırmalar da bulurum.”

“Belki bunu domuz pastırması ve omlet eşliğinde konuşabiliriz.” Henry kapıyı açtı. Kamyonetini motoru çalışır durumda bırakmıştı.

Stella kapıyı kilitleyip kamyonete bindi. Isıtıcı açık kaldığı için eski deri koltuk da ısınmıştı. Yolun ilerisindeki Smokey’s’e gittiler. İçeri girip pencere kenarındaki masalardan birine oturdular. Restoranın aynı zamanda Smokey olarak tanınan sahibi John Purdy onlara iki tane plastik kaplı menü getirdi. Onları süzerken, kasabanın iki âşığının on seneden uzun bir aradan sonra yeniden birlikte olması dikkatini çekmiş gibiydi.

Stella ona merhaba dedi. “Selam, Smokey.”

“Sizi yeniden burada gördüğüme sevindim. Seni bir daha buralarda göreceğimi sanmıyordum,” dedi adam Stella’ya.

“Neden?” dedi Henry.

“Bayan Stella arkasına bakmadan kasabadan ayrıldı, sen de hemen peşinden gittin.” Başında eski bir John Deere kasketi, üstünde bir tulum ve önlük olan yaşlıca bir adam bardan seslendi. Stella biraz ilerideki bir çilek çiftliğinin sahibi olan Bay MacAvoy’u hatırladı. Eskiden Stella ile Lily’nin tarlalarında koşmalarına, doya doya saplarından kopardıkları çilekleri yemelerine izin verirdi. Kırışik yanakları bir gülümsemeyle kalktı ve ona hafifçe el salladı.

Stella da yaşlı adamın onu hatırladığına mutlu olarak aynı şekilde karşılık verdi.

“Bugünün özel yemeği karides ve mısır,” dedi Smokey, yaşlı adama ve arkadaşına kahve koymak için yanlarından ayrılırken.

Stella seçeneklere göz attı ama bir yandan da Henry’yle orada ne işi olduğunu düşündü. Henry aklını karıştırıyordu. İşini tamamlaması gerekiyordu – seneler önce yapmak için oradan ayrıldığı, kendisini adadığı ve kasabaya dönene dek çok keyif aldığı bir işti bu. Henry durumu kolaylaştırmıyordu. Makaleyi yazamamışken, Başkan Ödülü’nü kazanmayı nasıl bekleyebilirdi? Yapması gereken tek şey, değerlendirilen diğer adaydan farklı kılacak muhteşem bir makale daha yazmaktı. Ama özel hayatında olup bitenler yüzünden bunu yapmakta zorlanıyordu.

“Hey,” dedi Henry, elini sallayıp dikkatini çekmeye çalışarak. “Daldın gittin. İyi misin?”

“Evet,” dedi Stella, düşüncelerinden sıyrılmaya çalışarak.

Henry gözlerini kısarak ona baktı. “Ne düşünüyordun? Smokey’nin buradan gitmenle ilgili olarak dediği şeyi mi?”

“Hayır, sadece işi düşünüyordum.”

Henry dikkatle ona baktı.

Stella iç çekti. “Bir ödül kazanma şansım var. Ödülü kazanırsam, büyük bir terfi alacağım. Ama ödülü kazanabilmek için makaleyi yazmam gerekiyor.”

“Terfi etmek istiyor musun?”

“Evet. Bunun için çok çalıştım. Son on üç seneki emeklerimin karşılığı.”

Henry de düşüncelere dalınca, Stella acaba o da aralarındaki ilişkinin ne kadar karışık olduğunu mu düşünüyor diye merak etti.

“Ama senin yeteri kadar derdin var,” dedi Stella konuyu değiştirip. “Senin terapine odaklanalım.”

“Peki. Adım adım gidelim.” Henry Smokey’yi çağırdı. “İki kahve alabilir miyiz?”

Smokey hafifçe gülümseyerek ona baktı. “Her zamankinden mi?”

Henry’nin gözlerinde tereddütlü bir parıltı belirdi ama, “Evet,” dedi.

“Tabii.” Smokey barın arkasına geçip yukarıdaki raftan iki büyük kupa çıkardı.

Stella öne eğildi. “Her zaman sütlü kahve ve yanında bir bisküvi istersin.”

Henry bunu düşünüyormuş gibi mavi-beyaz çizgili masa örtüsüne baktı. “İki tarafı tereyağlı bisküvi.”

Stella gülümsedi. “Evet,” dedi başını sallayarak. “Hatırladın.”

“Evet, hatırlıyorum.” Henry gülümseyince Stella yine heyecana kapıldı.

“Harika bir şey bu.”

“Henry’nin mavi gözlerinde heyecan dolu bir ifade vardı. Stella büyük yüzleşmeye yaklaşıyor olsalar bile onun için mutlu oldu. Eninde sonunda bunu yapmaları gerekecekti.

Henry menüye baktı. “Hep aynı yemeği mi sipariş ederim?”

“Evet.” Stella ona ipucu vermemek için menüye bakmadı.

Henry parmağını seçeneklerin üstünde gezdirirken, Smokey kahvelerini ve bisküvilerini getirip onları yine yalnız bıraktı.

“Kesinlikle kızarmış domuz pastırması.”

Stella'nın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bunu da mı hatırladın?"

"Hayır," dedi Henry, bir kahkaha atarak. "Ama kulağa mükemmel geliyor."

Stella güldü. "Haklısın."

"Henry espri bile yaptı," dedi Stella, eve gittiğinde annesine. Annesi okumakta olduğu kitabı kapatıp fiskos masasının üstüne koydu. "Sen her zaman onun en iyi yanlarını ortaya çıkarırdın."

Stella annesinin yorumunu fazla derinlemesine düşünmemeye çalıştı çünkü buna inanmak içini fazla acıtırıyordu. Kasabadan ayrılarak harika bir şeyi mi kaçırmıştı? "Sen ve babam da birbirinizin en iyi yanlarını ortaya çıkarırdınız."

Annesi şöminenin rafına baktı. "Evet. Gerçekten de öyle."

"Babamı hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum," dedi Stella. "Kaçıp giderek Lily'ye hiç iyi örnek olmadım. Baksana, neler yaptı."

"Mutlu gibi," dedi annesi.

"Ama bizi de mutluluğuna dahil edebilirdi. Etmemiş olması benim suçum." Stella annesinin yanına, koltuğa çöktü.

Annesi bacaklarına serdiği battaniyenin ucunu ona uzattı. "Kendine çok baskı yapıyorsun. Kız kardeşin kendi seçimlerini yaptı." Annesi devam etmeden önce bir süre sessiz kaldı. "Hep neden öyle apar topar çekip gittiğini merak ettim. Bir günde yüz seksen derecede değişmiştin. Hayatının aşkıyla mutlu bir evlilik yapmıştın ama birden Stanford'a gittin."

Stella'nın yüzü annesinden gizlediği gerçekler yüzünden alev alev yandı. "Korktum," diye itirafta bulundu.

"Neden korktun, mutlu olmaktan mı?"

“Ben...” Stella dilinin ucuna kadar gelen sözleri söyleyemedi. Çocuk sahibi olamayacağı, Henry hep bir ev dolusu çocuğu –öz çocukları– olmasını istediği için ona köstek olacağından korktuğunu ve onu terk ederek, bu sıkıntıdan kurtaracağını düşündüğünü anlatamadı. “Eksikliklerimden,” dedi en sonunda.

“Ne bizim için ne de Henry için bir eksiğin vardı.”

Stella durumu açıklayabilecek cesareti toplamaya çalışırken gözleri doldu. “Sana hiçbir zaman anlatmadığım önemli bir şey var. Ben gitmeden önce olan bir şey.” Bundan kimseye söz etmediği için anlatmakta zorlandı. Keşke babası destek vermek için yanında olsaydı diye geçirdi içinden.

“Ben hep yanındayım.” Leiper’s Fork’tan ayrıldığı gün babasının söylediği bu sözleri hatırladı. Derin bir nefes aldı, annesine düşükten ve Henry’yi terk etmesine neden olan teşhisi anlatırken, babası gibi gülümsemeye çalıştı. İçindeki her şey, âdeta dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi dudaklarından dökülürken, her sözcük yükünü bir öncekinden daha çok hafifletti. Her şeyi anlattıktan sonra ellerini kavuşturdu, babasının elini tuttuğunda yaptığı gibi parmaklarını parmaklarının arsından geçirdi.

“Ah, Stella... Neden bize anlatmadın?” dedi annesi gözyaşları arasında. “Sana destek vermek için yanında olurduk.”

“Kimseye anlatamadım. Ne yapacağımı bilemiyordum.”

“Henry biliyor muydu?”

Stella başını iki yana salladı. Gözyaşları sel gibi akmaya başladı. “Tüm hayatım, doktorun muayenehanesindeki o anla birlikte yerle bir oldu. Neler olduğunu anlatmayı denesem yıkılırdım.” Kalbi bir kez daha kaybettiği bebeği için sızladı. “Ama hissettiğim acı hâlâ çok gerçek.”

“Tatlı kızım. Çok üzgünüm.” Annesi ona sıkı sıkı sarıldı.

Stella yas tutmak için kendisine ilk kez izin verdi. Asla kendi ailesine sahip olamama korkusu, bebeğini ve Henry’yle olan geleceğini kaybetmiş olmanın hüznü bir anda serbest kaldı. Ama

bir yanı rahatlamıştı; annesine bundan söz ettikten sonra rahatlaması kolaydı. Çünkü Stella onun hayatını mahvetmemiş, onun kalbini kırmamıştı.

“Henry’ye anlatmalısın,” dedi annesi alçak sesle.

“Buna hazır olduğumdan emin değilim.” Stella başını annesinin omzuna yasladı ve ağladı.

Ama belki de annesi haklıydı. Ne kadar zor bir durum olursa olsun, Henry onu neden terk ettiğini bilmeyi hak ediyordu.

On Sekizinci Bölüm

Stella annesiyle yaptığı konuşmadan sonra birkaç saatini araştırma yapmaya ve makalesini yazmaya ayırdı. Hem hafiflemiş hissediyordu hem de yaptığı işe odaklanabiliyordu. Eve geri döndüğünde, Henry verandanın basamaklarına oturmuş onu bekliyordu. Stella kamyonetin yanına yanaşıp arabasını park etti.

Arabadan indiğinde, Henry kalkıp ellerini ceplerine soktu ve kalın paltosu blucininin beline toplandı.

“Selam.”

Düşünceli ifadesi, Stella’nın biraz duraksamasına neden oldu ama bunun üstünde durmamaya çalıştı. Henry gülümsemediğinde, bir şeyleri hatırladı diye endişeleniyordu. Gözlerindeki temkinli ifade, Stella’nın şüphelenmesine neden olmuştu.

Parmaklarını yeşilliklerle süslenmiş tırabzanlara sürterek basamakları çıktı ve verandada Henry’nin yanına gitti. “Bu sabah beni yeteri kadar görmedin mi?” diye sordu esprili bir tavırla. Ne tepki vereceğini görmek istemişti.

Henry tatlı tatlı gülümsedi, yüzünde eski Henry’ye ait olan bir ifade belirdi. Stella derin bir oh çekerken, kendisine nefes alıp vermeyi hatırlatmak zorunda kaldı.

“Biraz evime gelmek ister misin diye soracaktım. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Stella, zor bir soru olmasına rağmen yanıt verdi. “Tamam,” dedi ve Henry’nin peşinden kamyonete gitti.

Henry ona bir şey söylemek istiyormuş ama kulübeye varana dek beklemesi gerekiyormuş gibi konuşmadan, derin bir sessizlik arasında oraya gittiler. İçeri girdiklerinde, Stella gerilime daha fazla dayanamadı.

“Bana ne göstermek istiyordun?”

Henry koltuğa oturmasını işaret etti, sonra yanına oturdu. Bacakları birbirine fazla yakındı ve Stella duygularını kontrol etmeye çalışırken kalbinin dörtmala koştüğünü hissediyordu.

Stella yutkundü, paltosunu çıkarıp koltuğun koluna astı. Eski yatak odalarını görmemek için başını ona çevirdi.

“Bir şey daha mı hatırladın?”

Henry başını olumlu anlamda salladı.

“Ne?” dedi Stella nefesi kesilmiş bir hâlde.

“Seni hatırladım.”

Stella başının döndüğünü hissetti. Hâlâ annesiyle yaptığı konuşmanın etkisi altındaydı. “Benimle ilgili neyi hatırladın?” diye sordu şüpheyle.

Henry uzanıp elini tuttu, çok değerli bir şey keşfetmiş gibi dikkatle eline baktı. “Seni ne kadar çok sevdiğimi hatırladım ve her şey anlamlı hâle geldi.”

“Anlamlı hâle gelen nedir?”

Henry ona baktı. “Seninle tanıştığım andan itibaren sana karşı bir çekim hissettim. Günlerimi aydınlatıyorsun. İnan ki çok karanlık günler geçirdim.” Hafifçe gülümsedi.

İşte, oradaydı: Tek bir şirin bakışla onu tamamıyla yutabileceğini hissettiren o ifade. Stella bir kez daha onun kalbini kıramazdı. Bu iş daha ileri gitmeden ona hemen her şeyi anlatmalıydı. Kalbi gümbür gümbür atarken ve gözleri dolarken, nasıl

başlayacağını düşündü. Bakışları yatak odasının kapısına kaydı ve yataklarının beyaz çarşaflarının köşesini görünce, suyun altına batmış gibi hissetti.

Henry onun bakışlarını takip etti. Stella'nın içindeki her şey söyleyecekleri yüzünden acı dolu çığlıklar atarken, Henry'nin bakışları yatak odasının kapısına kilitlendi.

"Henry, sana söylemem gereken..."

"Bir şey daha hatırladım."

"Ne-neyi?" dedi Stella. Bu sözcük onu boğmadan söylemeyi başarmıştı.

Henry başını yana eğdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Yatağımızda sana nasıl sarıldığımı." Bir ona bir yatak odalarına baktı. "Loş bir ışıktaki sana baktığımı. Yüzünde zerre kadar makyaj olmadan yüzüne düşen saçlarınla yatağa her girdiğinde, nefesimi kesiyordun. Bu şansı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. Lotoyu kazanmışım gibi hissediyordum."

Senelerdir içinde tuttuğu duygular yüzeye akın eden Stella ağlamamaya çalıştı. "Çok uzun zaman önceydi, Henry."

"Hep bunu söylüyorsun." Stella'nın elini okşadı, koltuğa kıvrılıp film izlediklerinde yaptığı gibi parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. "Biliyorum. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim. Hatırlıyorum." Stella'nın elini tuttu, koltuktan kalkıp onu yukarı çekti. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Stella'nın paltosunu alıp ona uzattı.

Stella peşinden dışarı çıktı. Evin arkasındaki odun kulübesine gittiler.

"Bir şey üstünde çalışıyordum," dedi Henry, büyük tahta kapıları açarken.

Dışarının ışığı içerideki alanı aydınlattığında, Stella gördüğü manzaraya inanamadı. Dizleri boşa gider gibi olunca Henry'nin kolunu tuttu.

“Neden özellikle bunu seçtiğimi bilmiyorum ama bu fikir aklımdan çıkmıyordu. O yüzden kapıdan başka bir şekilde değerlendirdim.”

Gözyaşlarına boğulan, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissederek Stella, seneler öncesinin derin acısını içinde hissetti. Karşısında hayatında gördüğü en güzel çocuk sallanan sandalyesi duruyordu. Parmaklarını sallanan sandalyenin ince kollarında, sonra oturak yerinde ve son olarak biraz arkaya yatık olan sırtında gezdirdi. Sandalye parmaklarının altında hafifçe sallandı. Tüm kayıp senelerinin ve kaybettiği bebeklerinin anısı üstüne çöktü ve boğazından bir hıçkırık yükseldi.

Henry hemen harekete geçip ona sıkı sıkı sarıldı ama Stella daha da yerle bir oldu.

“Sorun ne?” dedi Henry. “Umarım bunu yaparak bir şey ima ettiğimi düşünmemişsinizdir.” Sallanan sandalyenin ne anlama geliyor olabileceğini yeni fark etmiş gibi şaşkın şaşkın ona baktı.

Stella onu biraz geriye itip aralarına mesafe koydu. “Gigitmem gerek.” Beklediği anın *geldiğini* ama ona yine de açılmadığını fark edince, büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Çok zordu. Henry’nin kollarından sıyrılıp odun kulübesinden çıktı ve nefes almaya çalıştı. Serin hava ciğerlerini yaktı. Ellerini dizlerine dayadı, yere yığılmamaya çalıştı.

“Stella, neler oluyor?” Henry yanına geldi, elini beline götürdü ama Stella çamurların arasında tökezleyerek geri adım attı. Aradan on üç sene geçmiş olmasına rağmen o acıyla başa çıkmak hiç kolay değildi.

Öfkeyle gözyaşlarını sildi, peşinde onun nereye gittiğini anlamamış olan Henry’ye aldırış etmeden kulübeye doğru yürüdü. Onu oraya kamyonetle Henry’ye getirmişti ve onu eve götürmesi gerekecekti ama Stella önce neler olduğunu öğrenmeden bunu yapmayacağını biliyordu. Şakakları zonklamaya başlamıştı. Kapı kolunu tuttu ve bir zamanlar paylaştıkları eve girdi ama içeride daha da boğuluyormuş gibi hissetti.

Henry nazikçe kolunu tutup onu kendisine çevirdi. “Stella. Neler oluyor?”

“Bunu yapamam...” Sözcükler boğazına dizilirken, seneler önce içine atmış olduğu tüm güvensizlikler ve yetersizlik hisleri onu yerle bir etti.

Henry onu koltuğa götürdü. Odun sobasından yayılan sıcaklık, Stella’nın yaşlarla kaplı, soğuk tenini yaktı.

“Bize ne oldu, Stella?” diye fısıldadı Henry.

Stella burnunu çekip ağzından derin bir nefes aldı. “Bana biraz müsaade et,” diyebildi güçlkle.

Henry onun saçlarını okşayıp elini başından sırtına kaydırdı. Sonra onu kendisine çekti. Stella’nın kasları birden gevşedi ve kendisini ona bıraktı. Yanağını Henry’nin göğsüne yasladı, tanıdık kokusunu içine çekti. Henry’nin kollarında, senelerdir içinde tuttuğu acı nihayet serbest kaldı. İçindeki ıstırap bir anda serbest kalınca kendisine en çok istediği şeyi, yani Henry’yle bir aile kurmayı elde edemeyeceği hâlde bir değeri olduğunu kanıtlamak için seyahat ederek, araştırma yaparak, başarılı olmaya çalışarak sınırlarını zorladığını anladı.

“*Sen yeterlisin, Stella,*” diye fısıldadı babası zihninde. Bu sefer bu sözler bir anıyla bağlantılı değildi. Stella babasının o anda onunla konuştuğunu hissedebiliyordu. “*Her zaman yeterli oldun.*”

Babasının sözleri ve Henry’nin güçlü kolları ona güç verdi. Gözyaşlarını tamamıyla tüketince başını kaldırıp ona baktı. “Sana her şeyi anlatacağım ama bunu nasıl yapmak istediğimi anlamam için biraz zamana ihtiyacım var.”

Henry endişeli bir ifadeyle başını salladı ve Stella merak dolu bakışları neden söz edeceğini tahmin ettiğinin bir işareti mi diye merak etti.

Kalkıp gömleğini düzeltti, ellerini saçlarının arasından geçirdi, düğümlenen yerleri açtı. “Beni eve götürebilir misin?”

“Elbette,” dedi Henry ama tek bir sözcük içinde bir sürü soru barındırıyordu. Elini tutup dudaklarına götürdü ve öptü. “Seni bekleyeceğim.”

İşin en korkutucu yanı, Henry’nin gerçekten de onu bekleyeceğini biliyor olmasıydı.

O gece daha sonradan, hâlâ Henry’ye yaptığı ziyaretin etkisini atlatmaya çalışan Stella, babasının faturaları düzenlerken kullandığı eski çalışma masasına geçip dizüstü bilgisayarını açtı. Bu görevi annesi devralana dek babası hep maaş makbuzlarıyla ve kâğıt çeklerle ödeme yapardı. Annesi bir süre masaya yaklaşmamıştı ama Stella için farklı bir anlamı vardı. Onu rahatlatıyordu. O gün babasının sesini duyduktan sonra ona yakın olmak istiyordu.

E-postalarını açtığı anda editöründen bir mesaj gördü.

Merhaba Stella,

Umarım Noel tatilin güzel geçiyordur ve makalen iyi gidiyordur! Sana bir sonraki görevinle ilgili bilgi vermek istedim. Hamburg’daki Askleipos Hastanesi Barmbek’te başvurmuş olduğum Amerikan Beyin Vakfı’nın hibelerinden biri tarafından karşılanacak olan bir pozisyon bulduğum için çok mutluyum. Bir araştırma ekibinin bir üyesi olacaksın ve tam sekiz hafta tüm masraflarını karşılayacaklar! Araştırma nadir olarak görülen nörolojik hastalıklarla ilgili. O yüzden ön araştırmalarına başlayabilirsin. Çok merak ettiğim vertikal bakış paralizisi olan bir hastaları varmış.

Uçağın 27 Aralık günü, saat 09.00’da Nashville’deki BNA’dan kalkacak. Hamburg Uluslararası Havaalanı’na uçacaksın ve sana bir daire bulana kadar Atlantic Otel’de kalacaksın. Beş hafta sonra, son üç haftanı geçirmek üzere Helios Krefeld Hastanesi’ne gideceksin.

Steven özel olarak seni, "elimizdeki en iyi araştırmacıyı" istediğini söyledi. Ekip heyecanla seni bekliyor. Beyin hasarıyla ilgili olan makalelerini okumak için sabırsızlanıyor. İlk makalen yayımlanmak üzere hazırlandı. Senden ikinci makaleyi bekliyorum. Noel'den önce elime geçeceğini umuyorum.

Hamburg için herhangi bir şeye ihtiyacın olup olmadığını haber verirsen, Margie'den senin için ayarlamasını isteyeceğim.

Mutlu Noeller,

Amy

Stella tutulan omzunu ovuşturup babasının masasına yaslandı. Aklından sürekli olarak şu cümle geçiyordu: *Beyin hasarıyla ilgili olan makalelerini okumak için sabırsızlanıyor. Steven. Yani, Başkan Ödülü hakemi olan Steven Rotrosen.*

Eve döndükten ve Henry'yle ilgili olarak olup bitenlerden sonra, hayatı iki ayrı parçaya ayrılmış gibi hissediyordu; kendisinden kaçtığı bir parça ve kaçtıklarına yüzleşmeye zorlandığı parça. İkisi de onu çekiyordu ve Stella artık hangi yöne gideceğini bilemiyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

On Dokuzuncu Bölüm

Geç bir pazar kahvaltısından sonra Stella annesinin masayı toplamasına yardım etti ve ikisi neredeyse akşam çökene kadar koltukta televizyon izledi. Aklı çok dolu olan Stella, sessizliğe memnun oldu. Gözlerini yumdu ve arka planda çalan *It's a Wonderful Life* şarkısını duymamaya çalıştı. Tam o sırada telefonu çaldı ve ekranda yabancı bir Nashville numarası belirdi. Telefona yanıt verdi.

“Merhaba, Bayan Fisher. Kolyenizin değer biçme işlemi tamamlandı. Gelip almanız için bir zaman ayarlamak istedik. Bugün uğramak isterseniz, birkaç saat açık olacağız.”

Kolye olsun ya da olmasın şansı yaver gitmemişti ama Stella kolyeyi neden eve geri getirmek istediğinden emin değildi. Annesi merakla ona baktı.

Batıl inançlarını bir kenara bırakıp yanıt verdi. “Elbette. Size de uygunsa yarım saate kadar orada olabilirim.”

“Tabii, hanımefendi. Harika olur.”

“Tamam. Görüşmek üzere.” Stella telefonu kapatıp annesine baktı. “Kuyumcu aradı. Kolyenin değerlendirmesinin tamamlandığını söyledi.”

“Değerli olup olmadığını söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi. Benimle gelmek ister misin?”

Annesi birden canlandı, gözlerinde heyecan dolu bir parıltı belirdi. “Kesinlikle.”

Annesinin coşkusu Stella’nın içini ısıttı. “Her zaman her şeyin iyi yanını görüyorsun.”

Annesi kolunu omzuna attı. “Öyle yapmaya mecburum. O kadar üzüntülü günler geçirdim ki dünyanın bazen çok karanlık olabileceğini biliyorum. Bütün minik ışık noktalarını birleştirirsen, en sonunda gün ışığını görebiliyorum. Zaman zaman zorlanıyorum ama denemek zorundayım.”

Stella annesinin sözlerini düşündü. Keşke Henry’yle her şey farklı olabilseydi diye düşündü, kız kardeşinin onlar olmadan ne yaptığını merak etti ve içinden babası yanında olsaydı diye geçirdi ama bunlara rağmen şükredeceği çok şey vardı.

“Biliyor musun? Çok haklısın.” Annesinin koluna girdi ve karpıya doğru gittiler.

Kuzey I-65 otoyolu, Nashville’e giden tatilciler yüzünden tıkanmıştı ama annesinin yanında olması bu yolculuğu daha neşeli kılıyordu. Yol boyunca sohbet ettiler, Noel şarkıları çaldılar ve ikisi de onları üzen konuları açmadı; ışık noktalarını birleştirmeye kararlıydılar. Buna rağmen Stella kuyumcu onu hayal kırıklığına uğratarak kolyenin değersiz olduğunu söylediğinde, annesinin ne tepki vereceğini merak ediyordu.

Nihayet dükkâna vardılar, arabayı park ettiler ve içeri girdiler. İkisi de heyecanlanmıştı – Stella bunu hissedebiliyordu.

Kasaya gittiler ve Stella kendisini tanıttı. “Elmas bir kolyeyi değerlendirme için bırakmıştık.” Makbuzunu gösterdi.

“Ah, evet. Gidip arka taraftan alayım.”

Adam elinde siyah renkli kadife bir kutuyla ve bir dosyayla hemen geri geldi. Bir çift eldiven taktı, kutuyu açtı ve Stella’nın daha önceden görmediği bir ışıltıyla temizlenmiş olan Noel

Elması karşılarında belirdi. Kuyumcu kolyeyi onlara doğru ittiğinde, temizlendikten sonra elmasın ne kadar muhteşem görüldüğünü fark ettiler. Sonra adam dosyayı açtı.

"Tahminlerimize göre, 1700'lerin ortalarına ait ama arkasındaki yazı sonradan yazılmış gibi duruyor. Worley ismine ait bir aile armasına benziyor. Taşlar gerçek ve ortadaki mavi elmas son derece nadir olarak bulunur. Bu kolyenin değerinin yaklaşık olarak otuz beş bin dolar olduğunu düşünüyoruz."

Stella'nın ağzı açık kaldı. Annesine baktı. "Tarih öyküye uyuyor. Makalede de değerinin yirmi bin doların üstünde olduğunu yazıyordu."

Annesi telefonunu çıkarıp ekrana tıkladı ve tekrar kuyumcuya döndü. "Sizce bu... Noel Elması mı?"

Adam annesinin telefonunu alıp ekrana baktı ve resmi karşlarındaki elmasla kıyasladı. "Evet, buna çok benziyor." Telefonu ona geri verdi.

"Aman Tanrım. Bu, o elmas," diye fısıldadı annesi.

Stella sakın davranmaya çalıştı. Kuyumcu kutuyu ona geri verdi ve Stella annesiyle birlikte buz gibi sokağa çıktı ama soğun farkında bile değildi.

"Nasıl olabilir?" dedi şaşkın bir hâlde. Arabaya binip eve geri dönebilmeleri için kutuyu annesine verdi. "Bir an önce sahibini bulmamız gerek. Büyük bir ihtimalle, sahibi şu anda paniğe kapılmış durumdadır."

Annesi yolcu koltuğuna oturdu. Bu büyük şoktan sonra gergin enerjisini dizini sallayarak gidermeye çalıştı. Kutu ellerinden fırlayabilirmiş gibi sıkı sıkı tuttu. "Havaalanına haber bırakan olmamış değil mi?"

"Olmamış. Eve gidince onları tekrar arayacağım."

"İyi fikir." Annesi yüzünde bir şok ifadesiyle kutuya baktı.

Eve gidene kadar konuşmadılar. Stella kolyeyi ne yapacağını bilmiyordu. Gerçekten de uğursuzluk mu getiriyordu? Kolyeyi

evlerine sokunca neler olacaktı? Keşke babası yanında olsaydı, ona cesaret verseydi diye düşündü. *Baba, bana bununla ne yapmam gerektiğini söyle. Kolye neden benim elime geçti?*

Yanıt gelmedi.

Tek bir şey kesindi: Bu kadar değerli bir şeyi saklayamazdı. Mutlaka sahibini bulması gerekiyordu.

Annesi şekerleme yaparken, Stella dizüstü bilgisayarını babasının çalışma masasına koydu ve aklı düşüncelerle dolu olmasına rağmen biraz çalışmayı denedi. Listesine yazdığı konu başlıklarından birkaçını araştırmak için tarayıcısını açtı ama içinden çalışmak gelmiyordu. Aklından işle ilgili olmayan şeyler geçiyordu – Henry, Lily, elmas. Dahası, hâlâ dört gün sonraki geçit töreni için bir Noel Baba bulamamıştı. Resmen başı dönüyordu.

Omuzlarına ağır bir yük bindiğini hisseden Stella, bilgisayarındaki yeni bir e-posta penceresi açtı, Amy'den uzatma istemeyi düşündü. Makalenin teslim tarihine yetişemeyeceğini biliyordu ve Steven onu terfi için değerlendirmek üzere makaleyi bekliyordu ama bunların hepsini nasıl vaktinde yapabileceğini bilmiyordu.

İş sorununa bir çözüm bulamayınca, Henry'yle ne yapacağını düşünmeye başladı. Artık sırrını ona mutlaka anlatması gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapmak istediğinden hâlâ emin değildi. Nereden başlamalıydı? Sonrasında neler olacaktı? Henry çekip gittiği, ona hiçbir şey anlatmadığı için ondan nefret mi edecekti? Stella omuzlarını yuvarlayıp kollarını esnetti.

Babasına ihtiyaç duyunca, üst çekmeceyi açtı ve parmaklarını babasının çekmecenin ön tarafına koyduğu kalemlerin üstünde gezdirdi. Bir tanesini çıkarıp eline aldı. Babasının bir zamanlar bu kalemi tuttuğu düşüncesi içini ısıttı. Bir seneden biraz daha

uzun bir süre önce babası orada oturuyordu, elinde o kalemlerden biri vardı ve çek defterini düzenlemek ya da bunun gibi önemsiz bir şey yapıyordu. Geceleri sık sık oraya oturduğunda, hayatının ne kadar kısa olacağını bilmiyordu. Babası burnunda tüten Stella, kalemi tekrar çekmeceye koydu.

Derken, çekmecenin arka tarafında bir zarf gördü. Üstünde kendi ismi yazıyordu ve babasının el yazısıydı. Zarfı alıp arkasına baktı. Kapalıydı. İçinde ne olabilir diye düşündü. Annesini uyandırıp bununla ilgili bir şey biliyor mu diye sormalı mıydı? Zarfın orada olduğunu bildiğini sanmıyordu – annesi babasının masasına yaklaşmamıştı bile. Zarfı görmüş olsaydı, ona bir şey derdi. Hem zarfın üstünde Stella'nın ismi yazıyordu.

Parmağını dikkatle zarfın kapağının altına sokup gevşetti. Her hareketiyle birlikte babasını sözlerini okuyacağı düşüncesi, içini mutlulukla kapladı. Zarfın içindeki kâğıdı çıkardı ve babasının düzensiz el yazısına baktı. Sakinleşmeye çalışarak notu okumaya koyuldu.

Sevgili kızım Stella,

Öncelikle, özür dilemek isterim. Hastalığımla iyi başa çıkamadığımı biliyorum ve sizleri uzun bir teşhis ve mücadele sürecinden kurtarmak istediğim hâlde, sonuç olarak bunu sizlerden gizleyerek daha büyük bir üzüntüye neden olmuş olabilirim. Sizlere söylemiş olsaydım, benim gibi her anı değerlendirmek isteyecektiniz ve belki sonrasında sizlere faydası dokunabilirdi. Ben öldükten sonra –seni iyi tanıyorum– benimle daha çok vakit geçirmedığın için kendini suçlayacaksın. Ama bu çok saçma olur.

Senin ayrı bir hayatın var, Stella ve hayatını yaşadığın için çok mutluyum. Benimle ilgilendiğini görmekten çok daha iyi.

Lily'yle konuştum ama sana söylemek istediğim her şeyi söylemeye fırsat bulamadığım için bu mektubu yazıyorum.

Gelecekle ilgili farklı düşüncelere sahiptik. Henry'yle evliliğini sürdürmüş olsaydın, çok mutlu olurum. Seni her zaman mutlu etti; onun yanındayken hep ısl ııldın. Seni mutlu edebilir diye düşünüyordum. Ama her zaman dilediğini yapmana izin verdim ve üniversiteye gitmeyi ve dünyayı dolaşmayı istediğinde, kanatlarını açtığına çok mutlu oldum. Ama bu dünyada geçireceğin bu kısa süre sadece geçici olacak – sana bunu artık kesin olarak söyleyebilirim. Seçimlerinin mutluluğuna bağlı olduğundan emin olmak istiyorum. Seni ne heyecanlandırıyor? Hayatımızı bir kere yaşama şansımız var. Her şeyden önce, bunun yanıtını bildiğinden emin olmalısın. Ayrıca, diğer tarafa gittiğimde, her zamanki gibi benimle konuşmak isteyeceğini de biliyorum. Sessizliğim en çok seni ve anneni etkileyecek. Tavsiyelerimi duymak isteyeceksin ama ben orada olmayacağım. Lütfen bil ki aileme geri dönebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü benim cennet kavramım senin, Lily'nin ve annenin yanında olmak. Ne olursa olsun, mümkün olduğu takdirde yanında olacağım ve elimden geldiğince orada olduğumu sana anlatmaya çalışacağım.

Seni seviyorum.

Baban

Sözcükler birbirine karıştı. Stella gözlerini mektuptan ayırdı, odaklanabilmek için gözlerini kırptırdı ve etrafma bakınıp keşke babası gerçekten de orada olduğunu gösterebilseydi diye düşündü ama sessizlikle karşılaştı. Mektubu göğsüne bastırdı, bir bebek gibi şefkatle tuttu ve onu ne kadar özlediğini hissetti. Babasıyla konuşabilmeyi çok özlemişti ve içinden onu ne kadar sevdiğini söyleyebilmek için keşke bir dakikası daha olsaydı diye geçirdi.

Hayatında aldığı kararları düşündü ve seçimlerini ona ne kadar mutluluk getirdiklerine göre yapıp yapmadığını değerlendirmeye çalıştı. Bunu düşünürken, seçimlerinin ona gerçek bir

mutluluktan çok rahatlama hissi verdiğini fark etti. Başka nasıl olabileceğinden emin olmadığında, ona hayatta parlaması için bir şans vermişlerdi. Ama onu *mutlu* etmişler miydi? Hem mutlu olmak ne anlama geliyordu? Seyahat edebilmiş, faturalarını ödemiş, çok uzun zaman içine attığı hüzünden kaçabilmesini sağlamışlardı... Onu neyin mutlu edebileceğini bildiğinden emin değildi. Ya da en azından bunu kendisine itiraf etmek istemiyordu çünkü onu en mutlu edebilecek şeye sahip değildi. Anatomisi buna izin vermiyordu.

Ama hayatta onu mutlu edebilecek başka şeyler de vardı. Lily'nin orada olması bunlardan biriydi. Kendisine hayal kurma izni verecek olsa, kusursuz senaryoyu hayal edebilirdi. Her şeyi baştan yapabilseydi ve hiçbir terslik olmasaydı, Henry'yle evlenmek için babası ve annesi yanında olabilene dek beklerdi. Lily de küçüklüklerinde planladıkları gibi yanı başında olurdu. Annesi ile babasının sevgi dolu bakışları altında, tıka basa pasta yer, geç saatlere kadar gülüp eğlenirlerdi. Sonra Lily'yle birlikte yan yana olan iki çiftlik evi bulurlardı ve çocuklarını büyütürlerdi – kocaman mutlu bir aile olarak. Sonsuza dek mutlu olurlardı.

Bu hayali, boğazına bir yumru oturmasına neden oldu. Yavaşça mektubu katladı, masaya koydu ve dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verdi. Babasını düşünerek, Noel'den önce teslim etmesi gereken son makalesine baştan başladı, eski başlığı silip yeni bir başlık yazdı: *Mutluluk Her Şeyin Anahtarı Mı?* Henry'ye ve Bay Ferguson'a beyin travmalarından iyileşmeleri için faydalı olduğu kesindi.

Yazdıkça makale şekillenmeye başladı. Aklından geçenleri sayfaya dökebilmek için parmakları klavyenin üstünde son sürat gidip geliyordu. Tuşlara basarken, zihninin gerisinde makaleyi tamamlayabilmek için bir soruyu yanıtlaması gerektiğini biliyordu: *İnsan her şeyin daha iyi olmasını sağlayan, yakalanması güç mutluluğu nasıl bulur?* Elini babasının diğer taraftan ona bıraktığı ufak bir hediyeymiş gibi zarfın üstüne koydu. Belki şansы yaver giderse, babası ona yanıtı gösterirdi.

Yirminci Bölüm

Bir sonraki günün büyük bir kısmını ikinci makalesinde kullanacağı araştırmaları bulmak üzere kütüphanede geçirdikten sonra, Stella hastane koridorunda Bay Ferguson'ın terapi odasına doğru yürüyordu ama aklı orada değildi. Tam o sırada, aklından Noel Elması ve Noel sona ermeden sahibini bulup bulamayacağı geçiyordu. O sabah evden çıkmadan önce kolyeyi kasaya kilitlemişti ve havaalanındaki kayıp eşya ofisine bir mesaj daha yollamıştı. Seansa odaklanabilmek için zihnini boşaltmaya çalışırken, Bay Ferguson odasına girdi.

"Tünaydın," dedi yaşlı adam mutlu mutlu.

Stella düşünceleri arasında kendisini gülümseye zorladı. "Merhaba."

Bay Ferguson gözlerini hafifçe kısıncı, Stella gülümsemesinin sandığı kadar inandırıcı olmayabileceğini düşündü.

"Her şey yolunda mı?" dedi yaşlı adam dikkatle onu süzerek.

"Evet, elbette." Stella odanın arka tarafına oturup dizüstü bilgisayarını açtı ama Bay Ferguson'ın ona inanmadığı belliydi. Neyse ki terapist içeri girip yaşlı adamın dikkatini dağıttı.

"Merhaba," dedi Bayan Barnes. "Bugün nasılsınız?"

Bay Ferguson'ın yüzü aydınlandı. "Çok iyiyim, ya siz?"

"Çok güzel." Bayan Barnes ufak dizüstü bilgisayarını açıp birkaç tuşa bastı. Sonra başıyla Stella'ya selam verip tekrar Bay Ferguson'a döndü. "Şimdi geçen sefer belirlediğimiz hedeflerin üstünden gidelim."

"Elbette."

Bay Ferguson üstünde çalıştığı birkaç şeyi sıralarken, Stella not tuttu. Seans, Bay Ferguson'ın terapistinin ricalarına uymasıyla ve uyumlu davranışlarıyla gayet güzel geçti. Seansın sonunda, Stella makalesinin tamamlamasını sağlayacak bir sayfa not tutmayı başarmıştı. Genellikle aklına bir sürü fikir gelirdi ama bu makaleyi o kadar çabuk tamamlayamamıştı. Acaba Hamburg seyahati ona iyi gelebilir mi diye düşündü. Zihnini boşaltmasına ve eski hâline dönmesine yardımcı olabilirdi.

Seansın sonunda, Bay Ferguson ona eşlik eder mi diye sordu. Asansöre doğru giderlerken, çok düşünceli görünüyordu. "Aklınızda bir şey var," dedi Stella'ya. "Yaşlı bir adama aklınıza takılan şeyi anlatmak ister misiniz?"

Stella önemsiz bir şeymiş gibi omzunu silkti, endişelerini belli etmemeye çalıştı. Ama yaşlı adamın dostane tavrı ona babasını hatırlatmıştı. "Ne kadar vaktiniz var?"

Bay Ferguson güldü. "Yüce Tanrı bana ne kadar zaman verirse, o kadar var."

Stella'nın kendisi için yapabileceği en iyi şey, bir süreliğine aklını her şeyden uzaklaştırmak olabilirdi. "Benimle annemin evine gelmek ister misiniz?"

Yaşlı adamın gözlerindeki parıltı, daha evet demeden yanıtını belli ediyordu. Stella onun sadece insanlarla birlikte olmak istediğini biliyordu. "Çok isterim. Arabamı arayıp gelmesine gerek olmadığını söyleyeyim."

"Harika. Ben de anneme mesaj atıp misafirimiz olacağını haber vereyim."

Stella Bay Ferguson'ın arabaya binmesine ve emniyet kemerini takmasına yardım etti. Yürütecini arka koltuğa koyduktan sonra, şehir yerini irili ufaklı tepelere, at otlaklarına ve hâlâ karlarla kaplı uçsuz bucaksız ovalara bırakana dek gittiler. Bay Ferguson yol boyunca pencereden dışarı bakarken, Stella üstüne çöken sorunları düşünmemeye çalıştı. Bir uçağa atlayıp kış soğukunda Almanya'ya erken gitmek ve bir sonraki görevine başlamak çok kolay olurdu. Ama annesini Noel'de yalnız bırakamazdı. Kış havasını içine çekti, omuzlarını gevşetmeye ve rahatlamaya çalıştı.

Eve vardıklarında, Stella yaşlı adamı kapıya götürdü, verandanın basamaklarını çıkmasına yardım etti ve içeri girdiklerinde yürütecini açtı. Annesi şömineyi yakmıştı ve ışıkları yanıp sönen ağaç Stella'nın moralini düzeltti.

"Jackson Cole aradı," diye seslendi annesi diğer odadan. Stella kapıyı kapattı.

"Jackson Cole mu?" İsim tanıdık gibiydi.

Annesi oturma odasına geldi. "Ah, merhaba." Elini Bay Ferguson'a uzattı. "Anna Fisher."

"Herbert Ferguson." Bay Ferguson onunla tokalaştı.

"Bir anda karar verdim," dedi Stella atkısını asarken.

Annesi misafirleri geldiği için çok sevinçliydi. "Birazdan akşam yemeğini hazırlayacağım."

"Jackson Cole kimdi?" dedi Stella, Bay Ferguson'ın paltosunu çıkarmasına yardım ederken.

"Geçit töreni yöneticisi."

Stella yaşlı adamın paltosunu kendi paltosunun yanına astı. "Ha, tamam." Geçit töreni listesinde Bay Cole'un ismini görmüş, e-posta listesine eklemişti.

"Her şeyi ayarladık mı ve Noel Baba kıyafetini nereye bırak-
sın diye sordu." Annesinin yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. Babasının masada duran Noel Baba şapkasını ve mutfağın kapı ko-
lundaki torbanın içinde duran kırmızı-beyaz kostümü işaret etti.

Babasının kostümü giyemeyeceğini düşünen Stella, göğsünün sıkıştığını hissetti. Tereddütle annesine baktı. “Ne dedin?”

“Ona hazırlıkları tamamlamak üzere olduğumuzu söyledim. Ne de olsa, yalan değil. Noel Baba’nın adresini bildirmek için onu sonra arayacağımı söyledim.”

Stella derin bir nefes çekti, arabada kovaladığı huzur hissini bulmaya çalıştı. “Bir Noel Baba bulmamız gerek. Bu kadar geç bir tarihte, nasıl birisini bulacağız?”

Annesi dudağını ısırıp başını iki yana salladı. “Sence Henry yapar mı?”

Stella alaycı bir kahkaha patlattı. “Hiç ama hiç sanmam.” Tekrar Bay Ferguson’a döndü. “Affedersiniz. Dikkatimiz dağıldı. Koltuğa oturabilirsiniz. Çay ya da kahve içer miydiniz?”

“Zahmet olmazsa, bir fincan çay harika olurdu.”

Annesi hemen araya girdi. “Ah, size nane çayı yapabilirim. Ne dersiniz?”

“Harika.” Bay Ferguson koltuğa yerleşirken, Stella yürütecisi kenara çekti.

“Hemen geri döneceğim. Stella, sen bir şey ister misin?” diye seslendi annesi.

“Hayır, teşekkürler.” Stella yaşlı adamın yanına oturdu.

“Evet, bugün sizi neyin üzdüğünü anlatmak ister misiniz?” dedi Bay Ferguson.

Stella yine göğsünün sıkıştığını hissetti. “Aslında birçok şey var ama sizi bunlarla sıkmak istemem.”

“Sıkmazsınız. Bir saate hepsini unuturum ve hiçbir şey anlatmamış gibi davranabilirsiniz,” dedi ona göz kırparak.

Yaşlı adamın neşesi ona bulaşınca, Stella gülümseyerek başını salladı. “Hiç komik değil.”

“Cidden, bana her şeyi anlatabilirsiniz.”

Stella sorunlarıyla onu üzmemek istemiyordu ama yaşlı adamın tavrı ona babasıyla konuştuğu gibi onunla konuşabileceğini hissettiriyordu.

“Şey, bir kere Leiper’s Fork Noel geçit törenini planlıyorum ve son şişme araba için bir Noel Baba bulamadım.”

Bay Ferguson kaşlarını çatı. “Bizim iri yarı adam çok mu meşgul yoksa?”

“Diz ameliyatı olmuş.”

Bay Ferguson’ın gözleri kocaman oldu. “Olamaz.”

“Üç gün sonra geçit töreni var ve Noel Baba her zaman büyük finalin bir parçası olmuştur. Herkes onu görmeyi bekliyor.”

“Evet, birisinin kızığı kullanması gerek.” Bay Ferguson gür sakalını kaşıdı.

Sakal.

Stella birden onun yuvarlak karnını ve pembe yanaklarını fark etti. Daha ona bir şey teklif etmesine fırsat kalmadan, Bay Ferguson, “Ben yapabilirim,” dedi.

“Ciddi misiniz?”

“Birkaç kurabiyeyle, bu işi yapabilirim sanırım.”

“Harika,” dedi annesi nefes nefese. Bir elinde kurabiye dolu bir tabak, diğerinde iki çay fincanı vardı. “Buyurun.” Her şeyi karşılarındaki fiskos masasına koydu ve dolu dolu olan gözlerinde bir parıltıyla Stella’ya gülümsedi. “Yeni Noel Baba, Bay Ferguson mı?”

“Öyle görünüyor,” dedi Stella. Umut hissi, narin bir kar tanesi gibi içine yerleşti.

Akşam yemeğinden sonra Stella Bay Ferguson’ı eve bıraktı. Geri dönünce mutfak masasına oturdu ve pencereden menekşe rengine bürünen gökyüzüne karşı düşen minik kar tanelerine baktı ama manzarayı görmüyordu bile. Makalesine devam ediyordu ama sonra babası onları görebiliyor mudur diye düşünmeye başlamıştı. Babasından çok sevdiği bir konuda –geçit töreni– so-

rununu çözmesi için yardım istemişti ve sihirli bir şekilde Noel Baba'yı bulmuştu.

O gün ona babası mı yardım etmişti, yoksa kendi içinde bunu öyle mi kabul etmek istiyordu? Onları bir arada tutan babası olmadan, ev tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü ve Stella onun hâlâ orada olduğuna inanmak istiyordu. Ayrıca Lily'yi de özlemişti. Kız kardeşi neler yapıyordu? Eskiden Stella'yla yaptığı gibi, Mateo'nun dediği bir şeye mi kıkırdıyordu? Muhtemelen Costa Rica'da çok eğleniyordu. Stella hayatından keyif aldığı için onu suçlayamazdı; kendisini de en kısa zamanda koşa koşa Hamburg'a gitmeyi düşündüğü için ondan farklı sayılmazdı. Gittiğinde annesi ne yapacaktı? Bunu düşünmemeye çalıştı.

Notlarını yazdığı tükenmez kalemı alıp boş deftere vurmaya başladı ve aklına birden Noel Elması geldi. Elmasın ne kadar değerli olduğunu düşünecek olursa, onu annesine emanet etmekten başka ne yapabileceğini bilemiyordu.

Aklına başka bir fikri gelince makaleyi yazmayı bıraktı. Dizüstü bilgisayarını masada kendisine çekip arama motorunu açtı.

"Ne yapıyorsun?" dedi annesi, yanına bir sandalye çekerek. "Çalışıyor musun?"

Stella başını iki yana salladı. "Başkasına ait olan bir şeyi bulduğunda yasal olarak ne yapılması gerektiğiyle ilgili bilgi arıyorum... Noel Elması'nı ne yapmamız gerektiğini anlayabilmek için." Birkaç tuşa bastı, sonra okumak istediği bir cümleyi görenek sonuçları inceledi. "Burada, yasal olarak sahibi ortaya çıkana dek bir şeyi saklayabileceğini söylüyor." Annesi de görsün diye dizüstü bilgisayarını ona çevirdi. "Buna halka açık yerlerde bulunan eşyalar da dahil. Ama... Sanırım, her eyaletin ayrı kuralları var." Elması Atlanta'da bulduğu için Georgia eyaletine tıkladı. "Buradaki bilgilere göre, bulunan eşyayı sahibine ulaştırmak için makul önlemler almamız gerekiyor, aksi takdirde suç işlemiş sayılıyoruz."

“Olamaz,” dedi annesi.

“Elması bulduğum havaalanını birkaç kere aradım. Bence bu *makul* bir girişim. Ama elmasın sahibi o havaalanındaydı. O yüzden yapabileceğimiz başka bir şey olabilir mi diye düşünmeden edemiyorum ama bunun ne olabileceğini bilmiyorum.”

“Sahibini nasıl bulabileceğimize dair en ufak bir fikrim yok.”

“Başka ne dediğini bakalım.” Stella makaleye döndü. “Eşyanın gerçek sahibi bulamazsak, bunu bir devlet kurumuna teslim etmemiz gerekiyor... Altı ay içinde, sahiplenene kimse olmazsa, gerçek sahibi haklarını kaybediyor ve eşya bize ait oluyor.”

Annesinin hayal kırıklığına uğradığı belliydi. “Kesinlikle birisi ortaya çıkacaktır. O kolyeyi çok sevdim.” Güldü. “Ama o kadar değerli bir şeye ihtiyacım yok.”

“Zaten uğursuzluk getirdiği söyleniyor,” dedi Stella. “Onu bulduğumdan beri işlerimiz pek de yolunda gitmiş sayılmaz.”

Annesi gülümsedi. “Ben de bunu çok düşündüm ve o makalede dediği gibi, inancına güvenen Edward James’le aynı fikirde olduğuma karar verdim. Hepimizin izlediği yol ayrı ve kendi şansımızı kendimiz yaratıyoruz.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Stella pek ikna olmamıştı.

“Öyle olduğunu biliyorum.” Annesi masaya koyduğu ufak şekerliği, yanında duran iki porselen melek biblosuyla aynı hiza-ya getirdi. “Siz küçükken, ay sonunu zor getiriyorduk. Babanın çiftlikle ilgilenmesi, ben ev hanımı olduğum için sana ve Lily’ye bakmam gerektiğinde, zor zamanlar geçirdik. Ama baban bu evin tamamını karış karış yeniledi. Akşam yemeklerinden sonra sizinle oyunlar oynar, yaz gecelerinde geç saatlerde ateş böcekleri yakalar ve gülüp eğlenirdik. Kahkahalarımız dört bir yanda cınlardı.” Annesi elini kalbine götürdü ve yüzü bu güzel anılarla aydınlandı. “Eski ayakkabılarınızı ve ikinci el elbiselerinizi gören birisi, şansımızın yaver gitmediğini düşünebilirdi ama biz çok şanslıydık.”

“Şanstan mı, sevgiden mi söz ediyorsun?”

Annesi dudaklarını sarkıttı, boş Noel Baba kostümüne baktı ve gözlerini sevgiyle kırıştırdı. “Evet, haklısın. Kesinlikle sevgiden söz ediyorum.”

“Peki, bu kadar yakınken nasıl oldu da her birimiz kendimizi farklı ülkelerde bulduk?” Bu soruyu sorduğu anda kendisine kasabadan ilk kendisinin ayrıldığını hatırlattı.

Annesi aklından neler geçtiğini anlamış gibi kâsedan iki çubuk şeker alıp birini ona uzattı. “Keşke bu Noel’de bir arada olabilseydik.”

“Babam da öyle olmasını isterdi.” Stella şekerin kâğıdını açtı, ferahlatıcı nane şekerinin tadına baktı ama şekerli tadı ailesiyle daha fazla zaman geçirmedeği için hissettiği suçluluğu silemedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi sabah kapı çalındığında, Stella kimseyi beklemiyordu. Bilgisayarında makalesini yazıyor, mutluluk ile bilişsel işlev arasındaki ilişkiye dair argümanını geliştiriyor, bulduğu son araştırmayla Baya Ferguson'ın ve Henry'nin seanslarında tuttuğu notları kıyaslıyordu. Annesi haftalık yoga dersine gittiği için Stella kalktı, Noel ağacının yanından geçip kapıya gitti. Kapıyı açtığında Henry elinde, sapına kocaman kırmızı kurdele bağlı, içi tuka basa çöreklerle ve kurabiyelerle dolu bir sepetle karşısında duruyordu.

“Mary Jo'yla birlikte yaptık,” dedi sepeti ona uzatarak. “Sana getirmemi önerdi.”

“Teşekkür ederim.” Stella sepeti elinden alıp onu içeri buyur etti. Henry tavana baktı. “Sızıntı ne durumda? Leke kurudu mu?”

“Kurudu sanırım,” dedi Stella onun bakışlarını takip ederek. “Sadece güzelce boyanması gerekiyor.”

“Evde bir boya iskelem var. Lekenin üstüne biraz kapatıcı sürüp boyayabilirim.”

Stella yine bir kalp sızısıyla geçmişi hatırladı. “Bir şeyleri tamir etmeyi her zaman sevmişsinizdir.”

Henry gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Belli ki hâlâ seviyorum.”

Henry’nin gülümsemesinin yarattığı heyecan dalgasını bastırmaya çalışan Stella, kurabiyelere odaklandı. Sepeti havaya kaldırdı. “Demek bunları sen pişirdin? Bugüne kadar hiçbir şey pişirdiğini hatırlamıyorum.”

Henry suçüstü yakalanmış bir kaçak gibi ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, itiraf ediyorum. Pişirme kısmını ben yapmadım. Mary Jo yaptı. Ben sadece kurabiye kalıbıyla şekil verdim.”

Stella esprili bir tavırla başını iki yana salladı. “O hâlde bunları *Mary Jo* pişirdi.”

“Ben moral desteği verdim ama Green Bay-Miami karşılaşması vardı ve maç ilk yarının sonunda berabere bitti.”

Stella başını geriye atıp güldü. “İşte, tanıdığım ve sevdiğim Henry bu.”

Sevdiğim sözcüğünde, ikisi de bir anda toparlandı.

“Ablanla vakit geçirdiğini ve futbol izlediğini duymak güzel. Bunlar kulağa mutlu anlar gibi geliyor – buraya ilk geldiğim zamankinden bir hayli farklı.”

“O günden çok farklıyım,” dedi Henry. Paltosunu çıkarıp merdivenlerin tirabzanlarına astı. “Daha iyi olmayı istememi sağlıyorsun.”

“Neden?” dedi Stella samimi bir merakla. Ona yardım edecek ne yapmıştı? Tam aksine, orada olmasıyla her şeyi mahvediyor, ikisinin hayatını da karıştırıyordu.

Henry ellerini blucininin ceplerine soktu. “Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum. Gerçekten de bir anlam veremiyorum. Sen yanımdayken, en yakın arkadaşım geri dönmüş, beni tamamlamış gibi hissediyorum. Sana karşı ne hissettiğimi hatırlıyorum ama hatırlamasaydım bile hissederdim.”

Stella onun henüz geçmişlerinde neler olduğunu bilmediğini düşününce, göğsünün sıkıştığını hissetti. “Şöminenin karşısına geçelim.” Onu oturma odasına götürdü ve minderleri şöminenin

odaya yayılan sıcaklığıyla ısınmış olan koltuğa oturdular. Stella sepeti fiskos masasına koydu. “Sana neler olduğunu anlatmaya hazırım.”

“Bir dakika,” dedi Henry. Onun kolunu tuttuğunda, Stella içine bir elektrik akımı yayılmış gibi hissetti. “Ya hazır değilsen?”

“Bilmek istediğini sanıyordum.”

“Sen bana olanları anlattıktan sonra sana karşı hislerim yine şu anki gibi olacak mı?”

Stella yüzünün alev alev yandığını hissetti. “Olmayabilir.”

“O hâlde hiçbir şey anlatma.”

Stella tereddütle ona baktı. Çok uzun zamandır o ana hazırlanıyordu ve tam buna cesaret etmişken, Henry onu durduruyordu. Ne için? Her şeyi anlatması gerekmez miydi? Ya Henry onu terk ettiğini kendiliğinden hatırlarsa ne olacaktı? Nedenini bilmesi gerekirdi.

Henry kalkıp Stella’nın babasının eski müzik setine baktı. “Eskiden bu sette müzik dinlerdik, değil mi?”

Stella hayatlarındaki o tasasız zamanları sevgiyle hatırladı. “Evet.”

Henry başını salladı. “Tanıdık geldi. Müsaade eder misin?”

“Elbette.”

Henry müzik setini açıp düğmeleri çevirdi, bir radyo istasyonu aradı ve en sonunda Noel şarkıları çalan bir istasyonda karar kıldı. “Bu daha iyi.” Şömineye doğru gidip parmaklarını Stella’nın ve annesinin Noel çoraplarının üstünde gezdirirken gergin görünüyordu. Ağacın yanına gidip süslerden birkaçını inceledi.

Hoparlörlerden “I’ll Be Home for Christmas” şarkısı yayıldı. Henry oturma odası ile mutfağın arasında durup yere baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Stella. Nereye baktığını anlamak için yanına gitti ama orada durduğunda, yerde bir şey olmadığını gördü.

“Eskiden tam burada dans ederdik.”

Stella gözlerini yumacak olsa, müziğe uygun bir şekilde sallanırken Henry'nin onu sarıp sarmalayan kollarını hissedebilirdi. "Evet."

Henry elini öne uzattı, parmak uçları ondan izin istermiş gibi beline sürtündü. Stella ona yaklaşırken, iki manyetik kutup gibi birbirlerine çekildiler. Kendisini göz açıp kapayıncaya kadar onun kollarında buldu ve eskisi gibi uyum içinde dans etmeye başladılar. Bu his, Stella'nın kalbini sil baştan kırdı.

Henry başını eğince kirli sakalı Stella'nın tenini okşadı. Henry'nin dudakları o kadar yakındaydı ki Stella teninin karıncalandığını hissediyordu.

"Benim için hâlâ bir şey hissediyor musun?" diye fısıldadı Henry kulağına.

Stella hayır diye yanıt veremezdi. Çünkü doğru olmazdı. Henry için hissettikleri asla hafiflememişti; sadece duygularını içine atmış, bir şey hissetmemeye çalışmıştı. İşin aslı, onunla dans etmek, yuvasına dönmek gibiydi. O da en yakın arkadaşını ve sevdiği erkeği özlemişti.

Henry yüzüne bakmak için geri çekildi.

Stella onun mavi gözlerine bakınca, bunu inkâr edemeyeceğini anladı. "Evet."

Henry eğildi ve onu nazıkçe dudaklarından öptü. Stella vücudunun her yanında havai fişekler patlamış gibi hissetti. Sonraki günlerde neler olacağını bilemiyordu ama Henry onu öperken, tek bir düşünce bile oluşturamıyordu. Bu yüzden hayatının aşkıyla birlikte olma hissine teslim oldu.

Nihayet soluklandıklarında, Henry ona bakıp sırıttı - bir şey söylemek üzereydi. "Selam," dedi onu daha yeni görmüş gibi.

"Selam." Stella onun gözlerinin içine baktığı anda birlikte geçirdikleri tüm o güzel seneler büyük bir hızla geri geldi.

Orada öylece dururken, bu yeni versiyonlarını öğrenirken, arka planda müzik devam etti. Henry onu tutup arkaya eğince,

Stella güldü. Onu doğrulttuğunda, “Bunu da pek çok kere yaptım,” dedi.

“Doğru, yaptın. Bunu nasıl hatırladın?”

Henry başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bir anda hatırladım. Senin yanında olmak, haftalarca süren terapiden daha iyi.”

“Haklısın. Ben de bunu savunan yeni bir teoriyi okuyordum. Hâlâ terapinin ideal olduğunu düşünüyorum ama bu durumda şansın yaver gitti ve anılarını serbest bırakan bir alternatif buldun. Ama... anılarının hepsi olumlu. Hâlâ olumsuz düşünceleri bloke ediyorsun.”

“Bunun bir önemi yok.” Henry ona daha sıkı sarıldı, burnunu boynuna sürtünce Stella cıyakladı ama en sonunda onu bıraktı.

Annesinin sesi araya girdi. “Bak dışarıdayken kimi buldum.” Bay Ferguson’la birlikte içeri girdi.

Henry onlara merhaba derken, Stella yaşlı adamın içeri girmesine yardım etti. “Kasabanın bu tarafında ne arıyorsunuz?” diye sordu.

“Kendimi yalnız hissettim. Otobüse atlayıp bu taraflara gelmeye ve Noel çiftliğini ziyaret etmeye karar verdim. Öylesine coşkulu bir havası var ki kendimi daha iyi hissedebilirim diye düşündüm.”

Annesi ona biraz yaklaştı. “Kendinizi asla yalnız hissetmeniz gerek yok. Beni her zaman arayabilirsiniz.”

Bay Ferguson’ın yüzü aydınlandı. “Ah, çok nazıksınız.”

“Bildiğiniz gibi, ben de yalnızın.”

“Bu Noel değilsin.” Stella kollarını annesinin boynuna atıp ona sıkı sıkı sarıldı.

Stella, Henry ve Bay Ferguson’un karşısına otururken, annesi onun yanına bir sandalye çekti.

Annesi iskambil destesini karıştırdı. “Çılgın Sekizler oynamaya ne dersiniz?”

“Nasıl oynanıyordu?” dedi Henry.

Bu soru Stella’yı güldürdü. “İşten sonra biraz rahatlamak için bu oyunu oynardık.”

“Aman Tanrım, evet,” dedi annesi. “Sen ve Stella bazen akşam yemeğine gelirdiniz ve saatlerce bu oyunu oynardınız. Başa baş giderdiniz. Hanginizin kazanacağını asla bilemezdik. Oyun skorlarınızı kâğıtlara yazardınız.” Annesi birden hayret dolu bir ses çıkardı. “Bir dakika.” Kalkıp mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini karıştırdı. En sonunda, bir not defteri çıkardı. “Bakın! Son skorlarınız hâlâ burada. Kaldığınız yerden devam edebilirsiniz.” Not defterini bir kalemle birlikte masaya koydu.

Henry masaya eğilip bunları önüne çekti. “Ben önde gidiyormuşum.” Stella’nın görmesi için defteri ona çevirdi. “İki oyun öndeymişim.”

“O hâlde bu akşam başın dertte. Göz açıp kapayınca kadar sana yetişirim.” Stella desteyi bölüp tekrar karıştırdı.

“Ben oyuna katılırsam, ikiniz de kazanamazsınız,” dedi Bay Ferguson.

“Göreceğiz,” dedi Henry. Muzip bir ifadeyle yaşlı adama göz kırptı.

Stella defteri alıp yeni oyun için isimlerini yazdı ama eski listede kız kardeşinin ismini görünce duraksadı. “Dünden beri Lily’den haber aldın mı?” diye sordu annesine.

Annesi başını iki yana salladı. “Hayır, almadım.”

Stella yine o tanıdık suçluluk hissine kapıldı. Kız kardeşinin Noel için bile eve gelmeye çalışmadığına inanamıyordu.

“Lily kim?” dedi yaşlı adam.

“Diğer kızım,” dedi annesi. “Kaçıp evlendi ve Costa Rica’da olduğunu düşünüyoruz.” Gülümsedi ama Stella bunu sadece nezaketen yaptığını görebiliyordu. Büyük bir ihtimalle, en az onun kadar şaşkıındı ama bunu yüksek sesle söylememişti.

Bay Ferguson gür kaşlarını çattı. “Costa Rica’da olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Telefonu iyi çekmediği için sık konuşamadık. Şehir dışında bir yerde olmalı.”

Stella kelimenin tam anlamıyla hiç ailesi olmayan bir adamın karşısında oturduklarını, buna rağmen birbirlerine sahip olduklarını ve her an çok geç olabilecekken birlikte geçirebilecekleri zamanı değerlendirmediklerini düşündü. İçinden babasına bir mesaj yollayıp ona yardımcı olmasını diledi. Sonra dikkatini tekrar yanındaki insanlarla iyi vakit geçirmeye verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Stella keyifli bir oyundan sonra –oyunu bırakmadan önce Stella son oyunda kazanmıştı– geç saatlere kadar çalıştı ve ertesi sabah erkenden devam etti. Birkaç saatlik uykuyla klavyede hızlı hızlı makalesini yazdı. Bir teslim tarihine yaklaşırken, genellikle böyle yapardı.

Sözcükler zahmetsizce akıyordu ve bir şifa olarak mutluluk hissi ona karanlıkta yol gösteren bir ışık gibi yardım ediyordu. Henry'nin zihninin duraksayarak onu nasıl duygusal travmadan korumuş olabileceğini çünkü zihnin esas olarak mutluluk aradığını vurguladı. Teoriyi yaptığı araştırmalarla ve Bay Ferguson'ın çizelgesinden elde ettiği verilerle destekledi; çizelgeye göre, yaşlı adam hayattaki olumlu şeylere odaklanarak hafıza kaybının ilerlemesini engellemişti.

Stella saatlerce yazmaya devam etti ve en sonunda makaleyi tamamladı. Editörüne yolladıktan sonra, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Genel olarak, başka araştırmalardan faydalanmış, bunları desteklemek için kendi notlarından kanıtlar eklemişti ama insanlık hâli ile duyguların insan beyni denen makineyi nasıl etkilediğiyle ilgili bazı önemli noktalara

değınmişti. Yazdığı makale onu gururlandırmıştı ve Amy'nin de beğeneceğini düşünüyordu.

Makalesini yolladığında, saat öğleden sonra iki olmuştu. O gün bir olumlu şey daha yapmak istediği için, Atlanta polis teşkilatının numarasını aradı ve karşısına çıkan bir polis memuruna kolyeyle ilgili ayrıntılı bilgiler bıraktı. Polis memuru ona birisi aradığı takdirde, ona hemen haber vereceklerini söyledi. Ayrıca verdiği bilgileri halk çağrı merkezine de ileteceklerini söyledi ve bir haber çıkana dek kolyeyi korunaklı bir yerde saklamasını istedi.

Noel geçit töreni ertesi gün olduğundan, katılacak olan herkese son hatırlatmaları yolladı. Jackson Cole'a da bir Noel Baba bulduklarını ve kostümün yollanmasıyla ilgilendiklerini de haber verdi.

Bu son e-postayı yolladığı anda telefonuna bir mesaj geldi. *Selam. Henry.*

Yanıt yazdı: *Sana da selam.*

Ekranında ikinci bir mesaj belirdi: *Noel'de buluşalım.*

Bu iki sözcüğü görünce teni karıncalandı. Bunları en son birlikte paylaştıkları evin kapısına yapıştırılmış olan o notun üstünde görmüştü. O aralık ayı, gerçekten mutlu oldukları son dönemdi. Ocak ve şubat ayları, inşaat alanında az iş olduğu için zor geçmişti ve Henry ay sonunu getirebilmek için fazladan iş almıştı. Stella da restoranda fazla mesai yapıyordu. Mayıs ayında yorgunluktan hastalanmıştı. Daha doğrusu, kendisi öyle olduğunu sanmıştı ve haziran ayında artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Stanford uçağına atlamış, bir daire bulmuş ve ağustosta dersler başlamadan yerleşmişti.

Mesajını yazarken, babasının sesi kulaklarında çınladı: *“Asla bir şeyleri daha iyi hâle getirmek için karşına çıkan bir fırsatı geri tepme.”*

İkinci kere hangi anıya ait olduğunu hatırlayamadığı sözler duyuyordu. Artık babasının sesini hayal mi etmeye başlamıştı.

yoksa babası bir şekilde onu yönlendiriyor muydu? İkinci şık gerçekten de umut veriyordu. Gerçek olsun ya da olmasın babası haklıydı. Bir şekilde, o Noel'de Henry için bir şeyleri yoluna koymak istiyordu ve henüz bunu nasıl yapacağından emin olmasa da bir yol düşünecekti.

"Anne," diye seslendi koridora. "Henry'yle buluşmak için dışarı çıkıyorum."

"Tamam."

Stella paltosunu giyip arabasına atladı ve Noel çiftliğine gitti. Yol boyunca onu duyduğunu umarak babasıyla konuştu. "Orada mısın, baba?" dedi yüksek sesle. "Keşke burada olduğunu gösterebilseydin." Mutlu mutlu gülümsedi. "Mektubunu buldum. Yine sesini duymak güzeldi. Bize geri dönmeye çalışacağını yazmışsın. Lütfen, daha çok çabala." Noel'e vardığında, Henry onu otoparkta bekliyordu. Stella hafifçe öksürdü ve Henry ona yaklaşıırken tüm dikkatini ona verdi.

"Neler oluyor?" dedi arabadan inerken.

Henry eline uzandı. "Benimle gel."

Stella elini tutup peşinden gitti. "Ne yapıyorsun?"

Henry onu kasabanın düğünler ve ufak tatil toplantıları için kullandığı binanın kenarındaki ahıra götürdü. İçeri girdiklerinde, müzik grubu bomboş bir salona çalışıyordu.

"Yine mi dans edeceğiz?" dedi Stella. Henry'nin kollarını yine beline doladığını düşününce heyecana kapıldı.

Henry onu ahırın ortasına götürdü etraflarına çan dalları ve çobanpüskülleri bağlanmış olan kirislerin altında durdu. Yere koyulmuş olan mumlar etraflarını sarıyordu.

"Nedir bu?" dedi Stella.

Henry ellerini tuttu, mavi gözlerini yüzüne dikti. "Bize ne olduğunu bilmiyorum ama karanlık gökyüzümün en parlak yıldızı olduğunu biliyorum. Sen, içimdeki ışığı ortaya çıkaran tek kişisin ve asla sensiz olmak istemiyorum. Sana baktığımda, veranda-

daki salıncakta günbatımını izlediğimizi, arkada tarafta çimlerin üstünde uzun akşam yemekleri yediğimizi ve bir ev dolusu çocuk görüyorum.”

Güvensizlikleri onu boğacak kadar sert bir şekilde yüzeye çıkan Stella nefessiz kaldı. Henry onun bu tepkisini hemen fark etti.

“Yani... Seni bir şeye zorlamaya çalışmıyorum. Ama birlikte çok iyiydik, Stella. Bunu hatırlıyorum. Muhteşemdi. Ama ben bunları hatırlamadan önce de biliyordum. İstedğim tek şey sensin.”

Stella’nın boğazına bir yumru oturdu ama kendisini konuşmaya zorladı. “Ya sana istediklerini veremezsem?”

Müzik grubu çalmaya devam ediyordu ama ikisi arasında garip bir durum yaşanıyordu.

“Bana neyi veremeyeceğini düşünüyorsun, Stella? Ben sadece seni istiyorum.”

Stella onun yalvaran ifadesine bile bakmakta zorlanıyordu. Derken, babasının ona her şeyi daha iyi yapmaya çalışması gerektiğini söylediğini duydu. Bunu yapabileceğini düşündü ama çok zorlanıyordu. Hayatta istediği her şeyi başarmıştı. Hayallerinin peşinden gitmiş, bunları gerçekleştirmişti. Nedense deneyimlemesine izin verilmemiş olan o tek hayal dışında. Bir yanı kaybettiği her şey için çok incinmiş durumdaydı, diğer yanıysa Hamburg’a giden o uçağa binmekten başka bir şey istemiyordu. Bununla yüzleşemezdi. Ona neler olduğunu açıklarsa, gelecekte yüzleşeceklerinin gerçekliğiyle karşılaşır ve ilişkileri henüz çok yeniydi. İtirafı kesinlikle ikisinin de kaldıramayacağı kadar ağır olurdu.

“Bunu yapamam, Henry,” dedi fısıldar gibi. “Gitmem gerek.”

“Benden kaçma,” dedi Henry, kolunu nazikçe çekerek. “Tüm bunları sana ne kadar ciddi olduğumu göstermek için planladım. Yeniden denemek için ne gerekiyorsa yaparım. Seni *seviyorum*.”

Stella onun kollarından sıyrıldı. Düşüğünü doğrulayan doktor muayenesi, teşhis ve bebeklerini kaybedişi –kız olursa Clara,

erkek olursa Dawson ismini koymak istemişti– üstüne çöktü. O ve Henry her şeye yeniden başlayamazlardı çünkü derin bir geçmişleri vardı. Stella gözyaşları arasında ahırdan dışarı fırlarken, artık kurmaya çalıştıkları o küçük aileyi kaybettikleri gerçeğini daha fazla göz ardı edemedi.

Elbette, sürekli olarak seyahat ettiği bir hayatı seçmemişti ama bu iş onu seneler sonra bile dayanamayacağı tüm o duyguları deneyimlemesini engellemişti. Stella ahırın önündeki patikada durup ellerini dizlerine dayadı ve gözleri sımsıkı yumdu ama gözlerinin önüne sadece sahip olmuş olabilecekleri çocuğun yüzü geldi. O çocuk, babasının ya da annesinin omuzlarında olmanın nasıl bir his olduğunu ya da Stella'nın nasıl çanak çömlek yaptığını veya çiftlik evinin arkasında bir şeyler ekip biçtiğini bilemeyecekti.

Stella o anda anladı. Sadece Henry'yi kurtarmak için kaçmıyordu; aynı zamanda, kendisini çöküşten kurtarmak için de kaçmıyordu. Çünkü Henry'nin istediği şey, onun da istemiş olduğu şeydi.

Stella son bir saati banyoda geçirmiş, annesi duygusal hâlini fark etmesin diye duş almıştı. Rahatlayabilmek için sıcak suyun altında durdu. Duş alanının kenarına yaslandı ve hıçkırıklarını serbest bırakırken, acı ve hayal kırıklığı selinin onu alıp sürüklemesine izin verdi.

Bir şekilde, ikisi de Henry'nin yaşayacağını düşündüğü üzüntüyü yaşamaktan kurtulmuştu – Henry geçmişlerinin en kötü kısmını hatırlamıyordu ve Stella'nın ona olanları anlatma ve onun ne kadar üzüldüğünü görme acısını yaşaması gerekmemişti. Ama bir bakıma, Stella onun gözlerindeki o sevgi dolu ifadeyi her gördüğünde bunu yeniden yaşıyordu. Dökecek gözyaşı kalmayana dek sıcak suyun altında kaldı. Her şeyi düzeltebileceğini

ya da baştan başlayabileceğini düşünmek kollaydı ama duygusal açıdan buna günün birinde hazır olsa bile henüz hazır olmadığını biliyordu.

Noel tatilinden sağ çıkmak istiyorsa, normallik hissine geri dönmeliydi. Babası ve Lily olmadan zor olacaktı ve annesi için güçlü olması gerekiyordu. Kendisini nihayet biraz toparladığını hissederek banyodan çıktı, giyindi ve babasının masasına geçip kendisini meşgul etmek için hemen e-postalarına baktı. Editöründen bir mesaj geldiğini görünce şaşırdı. Mesajı açtı.

Stella!

Tatil dönemi olduğunu biliyorum ama dayanamadım ve e-postanı açtım. Az önce makalenı okudum ve muhteşem olduğunu söyleyebilirim. Hemen Steven'a yolladım. Geri dönmesi ve Başkan Ödülü'nü senin alacağını söylemesi sadece yirmi beş dakika sürdü. Senin adına çok mutluyum! Bu gelişme yüzünden Hamburg seyahatini birkaç gün ileri atıp ödülünü ve terfini kabul edebilmen için seninle New York'a getirmemiz gerekiyor. Konuşmanı hazırlamaya başla!

Tebrikler!

A.

Stella babasının sandalyesinde geriye yaslandı ve bu haberi idrak etmeye çalıştı. Başarmıştı. Hayatında en zor yazdığı, tamamlayabileceğinden bile emin olmadığı makale sayesinde Başkan Ödülü'nü kazanmıştı. Her şeyi geride bırakabilir, uçağa atlayıp New York'a, sonra da Hamburg'a gidip olanları unutabilirdi...

Ama... Henry'yi düşünüyordu. Stella'nın orada bulunduğu kısa sürede çok yol katetmişti ve bir yanı hâlâ benlik hissini yeniden kazanması için ona yardım etmesi gerektiğini hissediyordu.

Henry onlara ne olduğunu bilmek istemediğini söylemişti ama Stella, o bunu duymak istesin ya da istemesin ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Ne olursa olsun, ona karşı dürüst davranmalıydı.

Stella boynunu rahatlatmak için başını çevirdi.

Baba, sana ihtiyacım var. Bu durumla nasıl başa çıkabileceğimi anlamama yardım et. Bu noktada, olan biten her şeyi biliyordur. Sana söylemediğim için özür dilerim. Ama artık bana ne yapmam gerektiğini göstermelisin çünkü bu konu içimi kemiriyor.

“Selam,” dedi annesi içeri girip. Babasının masasından birkaç adım ötede durdu. “Herbert’i sinemaya, sonra da yemeğe götürüyorum. Gelmek ister misin?”

“Herbert mı? Bay Ferguson mı?”

Annesi gülümsedi. “Evet. Bana mesaj attı.”

Stella dönüp ona baktı. “Siz mesajlaşmaya mı başladınız?”

“Evet. Onunla vakit geçirmek keyifli.”

“Bazen bana babamı hatırlatıyor. Sadece biraz daha yaşlı.”

Annesi başını salladı. “Bana da onu hatırlatıyor.” Masaya baktı, tereddütle yaklaştı ve nazikçe yüzeyine dokundu. Kararlılıkla adım atmıştı. Stella annesinin babasının anısını kabullendiğini gördüğüne çok mutlu oldu. “Eee, gelmek ister misin?”

“Bir sakıncası yoksa, ben burada kalacağım.” Stella o hâlde bir filme odaklanabileceğini sanmıyordu.

“Sen bilirsin. Birkaç saate dönmüş olurum.”

Annesi gittikten sonra Stella fırına donmuş bir pizza attı, şömineye birkaç odun daha ekledi ve Noel ağacının ışıkları altında koltuğa geçti. Zihni rahat edemeyince, uzun süre oturamadı. Tekrar kalkıp düşünceli bir tavırla volta atmaya başladı. Kasaya gidip onu biraz neşelendirebileceğini umarak Noel Elması’nı çıkardı.

Kolyenin çalkantılı bir geçmişi olmasına rağmen nedense o Noel vakti onu koruma görevi Stella’ya kalmıştı. Bir bakıma, elmasın sahibi şanslıydı. Kolye yanlışlıkla çöpe atılmamış ya da bir başka insanın çantasına sokulup ortadan kaybolmamıştı.

Temizlenmişti, bir kez daha yepyeni olmuştu ve korunaklı bir yerde tutuluyordu. Stella kendisini biraz daha iyi hissederek elması tekrar kasaya kaldırdı.

Pizzası pişince, fırından çıkarıp kendisine bir dilim kesti ve boş masaya oturdu. İçinde çubuk şekerler duran kâseye baktı. Evin sessizliği babasının yokluğunu daha da vurguluyordu ve Stella annesinin hissettiği yalnızlığı gerçekten de anlıyordu. Lily'ye mesaj atmak için kalkıp telefonunu aldı. Görebildiği kadarıyla mesaj yerine ulaştı ama okunduğuna dair bir işaret görmedi. Lily babalarını ya da ailesinin ne yaptığını düşünüyor muydu acaba?

Pizza dilimini bitirip geri kalanını sardı. O sırada Lily'yle ilgili bir şey yapamazdı ama Henry'yle ilgili bir şey yapabilirdi. Onu o şekilde yarı yolda bırakmamış olması gerekirdi. Yine. Ama sallanan sandalye onu gafil avlamıştı ve ahırda hissettiği duygular bocalamasına neden olmuştu. Kendisini biraz daha toparlanmış hissettiği için Henry'yi görmeye karar verdi. Anahtarlarını ve paltosunu alıp evden çıktı.

Oraya gidene kadar ne istediğine karar vermeye çalıştı. Bir yanı, Henry'yle birlikte mutlu olabilirler mi diye düşündü. İleride çocuk evlat edinme fikrine ne derdi? Belki Stella terapiye gidebilir ve biyolojik olarak çocuk sahibi olamadığı gerçekliğiyle yüzleşmeyi deneyebilirdi. Bunun üstünde yaratacağı duygusal yüke hazır mıydı? Bir de senelerce uğruna ter döktüğü büyük terfi vardı. Bu konuda ne yapacaktı? İşinin hareketliliği olmadan tatmin olmuş hissedemezdi ama işi seyahat etmesini gerektiriyordu ve bu yüzden Henry'den uzak kalacaktı. Ayrıca Henry'nin henüz tam olarak ne istediğini bilmediğini de biliyordu? Günlerini dünyanın iki ayrı ucunda mı geçireceklerdi? İlişkileri bunu atlatabilir miydi?

Kulübenin önüne yanaştığında, Henry'nin yüzünde bir panik ifadesiyle dışarı çıktığını gördü. Stella arabadan inerken göz göze geldiler.

“Ben de seni görmeye geliyordum,” dedi Henry. Gözleri irileşmişti ve... garip bir ifadeye bürünmüştü. Henry arkasına dönüp ön kapının basamaklarını çıktı, kapıyı açtı ve içeri girip gelmesini bekledi.

Stella içeri girip peşinden oturma odasına girdi. Henry kapıyı kapattığında, o ufacık alanda baş başa kaldılar.

“Bugün beni yıktın,” dedi Henry ona dönmeden önce. “Eve hiç olmadığı kadar kaybolmuş hissederek geldim.”

Henry buz kesmesine neden olan bir ifadeyle ona bakıyordu. Stella kendisini duyacaklarına hazırlamaya çalıştı.

“Yatak odamıza girdim ve seninle birlikte olamayacağımı düşünerek çaresizlikle kendimi yatağa attım. Sonra bu acı bana çok tanıdık geldi.”

Stella nefesini tuttu.

“Çaresizlik hissini hatırladım. Ben... her şeyi hatırladım.”

Stella bir şey demek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı. O hâlde açıklama yapmayı planlamamıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. “Sana anlatmam gereken çok şey var,” dedi en sonunda. Sonra zihinsel açıdan tükenmiş bir durumda koltuğa çöktü.

“Neden gittiğin günle başlamıyoruz?” Henry koltuğa oturdu ama aralarında epey mesafe bıraktı. O mesafenin, Stella’nın yaratacağı üzüntüden onu koruyabileceğini düşünüyormuş gibiydi.

Stella tutulan kaslarını gevşetmeye çalıştı.

“Artık on sekiz yaşında değiliz, Stella. Bu konudan son söz ettiğimizden beri büyüdüm ve değiştim. Bu sefer benden bu kadar kolay kurtulamayacaksın. Bana aradığım yanıtları vermeni istiyorum. Beni hâlâ önemseydiğini biliyorum. Neden çekip gittin?”

Stella ona biraz yaklaştı, elini tutup parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. Sonra ona her şeyi anlattı. Gözyaşları arasında bebeklerini kaybettiğini ve doktorun çocuk sahibi olmasının mümkün olmadığını söylediğini söyledi.

Stella hayatında ilk kez Henry'nin gözlerinin dolduğunu gördü. "Bir bebeğimiz mi oldu?"

"Uzun süre değil," diye fısıldadı Stella. Öfkelendiğini hissetti. Ona bu yeni bilgiyi verirken, Henry çenesini sıktı.

Ona olanları anlatmak çok acıydı ama ağzından çıkan her sözcükle birlikte, sanki onu on sekiz yaşından beri engelleyen zincirler yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. O noktadan sonra ne olacağını bilmiyordu ama en azından artık Henry her şeyi biliyordu.

"Bunu babama hiç anlatamadım," dedi Stella çatlak bir sesle. "Onunla aramızda her zaman derin bir bağ vardı çünkü onun yaptığını yapmayı, evlenip bu kasabada kalmayı planlıyordum. Buradan ayrıldığımda, babam farklı bir şey istediğimi sandı ve uzunca bir süre, ben de kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Ama aslında kaybolmuş olan benim. Çünkü seninle bir aile kurma hayalim yerle bir oldu." Elini sıktı. "Bir ailen olmasını hak ediyorsun. Beni unutup sana bunu verebilecek harika birisiyle tanışacağını umuyordum. Senin için bun istedim."

Henry yanağından akan bir damla gözyaşını sildi. Yüzünden ne kadar üzgün olduğu belliydi. "Stella... Evet, bir ev dolusu çocuğum olmasını istedim. Ama çok önemli bir ayrıntıyı unutuyorsun: *Seninle* birlikte bir ev dolusu çocuğum olmasını istedim. Benim hayatım *seninle* başlıyor, Stella."

"Kusurlu olsam bile mi?" Stella'nın dudakları titremeye başladı.

Henry nazikçe onun çenesini kaldırdı. "Sen kusurlu değilsin. Tanrı senin farklı bir şekilde bir aile kurmanı istiyor. Tabii, çocuk sahibi olmayı istiyorsan." Henry ciddi olduğunu anlaması için ona biraz daha yaklaştı. "Hepimiz, hayatımızın iki farklı yöne ayrıldığı anlar yaşarız ama mutluluğu bulabilmek için elimizden geleni yapmamız gerekir. Bunu senin terapiye geldiğin gün anladım."

Onun mutluluktan söz etmesi, Stella'ya babasının mektubunu hatırlattı. Sonra yazdığı makaleyi düşündü. Kasabada oluşu, Henry'yi tamamiyle değiştirmişti. "*Her şeyi* hatırladın mı?" diye sordu.

Henry başını iki yana salladı. Sonra elini Stella'nın yanağına götürdü ve o kadar büyük bir sevgiyle ona baktı ki Stella kalbinin patlayacağını sandı. "Sadece en önemli kısmını." Henry onu kollarına aldı ve ikisi bir süre birlikte gözyaşı döktüler. Stella ne kadar süre öyle kaldıklarından emin değildi ama tek bir şey biliyordu: Ait olduğu yer orasıydı.

Henry'nin kulübesinden ayrıldıktan sonra, Stella gecenin geri kalanını sessizce oturarak babasının ailesi için hayat verdiği evde hayatını düşündü. İçinden keşke geçmişe geri dönebilse, her şeyi farklı yapabilse diye geçirdi. Acısıyla yüzleşir, babasma sorunundan söz eder, bir karar vermeden önce onun bilge sözlerini dinlerdi. Belki her şey yoluna girerdi ve kız kardeşiyle birlikte hayal ettikleri gibi evinin verandasında evlenirdi. Ama kendisini affetmesi gerekiyordu. Çok büyük bir sorunla, genç ve deneyimsiz bir yaşta başa çıkmaya çalışmıştı. O anda elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Üniversiteye giderken, annesinin gözlerinin nasıl parıldadığını hatırladı. Ya olursa düşüncesinin annesine cazip geldiğinden emindi ama sonuç olarak, annesi geçici bir merak yerine uzun süreli mutluluğu seçmişti. Bu karar ona olabilecek en güzel hayatı vermiş, her gününü kocasıyla geçirebilmesini sağlamıştı – onlar Stella'nın tanıdığı en kusursuz çiftti.

Yine keşke babası yanlarında olsaydı diye düşündü. Stella hayatın bu dünyadan ibaret olmadığına ve onun çok güzel bir yerde olduğuna, hatta belki orada, yanlarında olduğuna inanıyordu ama o sessizlikte buna inanmak zordu. Babası mutlaka orada olduğunu belli ederdi – bunu mektubunda yazmıştı. Zihninde duyduğu ses gerçekten de ona mı aitti? Yoksa babası dışarı çıktığında yanaklarına vuran kış rüzgârında mıydı? Belki de orada olduğunu belli etmenin bir yolunu bulurdu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Ah, kusuruz görünüyorsunuz,” dedi Stella, ertesi gün oturma odasına girdiğinde. Gri öğleden sonra güneşi içeriği aydınlatıyordu.

Bay Ferguson Noel ağacının yanındaki sandalyede oturuyordu ve üstünde Noel Baba kostümü vardı. Kostüm beyaz kürklü kol uçları, ön tarafında siyah düğmeleri ve gümüş rengi parlak tokalı geniş deri bir kemeri olan kırmızı renkli kalın bir kadife kumaştan dikilmişti. Bay Ferguson kendi sakalının üstüne sahte bir sakal takmıştı ve annesi sahte sakalı dalgalı olacak şekilde kıvrırmış, babası hayattayken ona yaptığı gibi yaşlı adamın yanaklarını da kırmızı göstermek için yüzüne allık sürmüştü. İri siyah çizmelerini yere dayayıp ayağa kalktığı anda, hem babasını andırıyordu hem de Noel Baba’ya benziyordu.

“Bunu yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim,” dedi yaşlı adam.

Stella gülümsedi. “Elbette. Bu role çok uygunsunuz.”

“Bana yine Noel zamanının sihrini hissettirdi. Aradan uzun zaman geçmişti.”

“Sıcak ikolatanı aldın mı?” diye sordu annesi. Kırmızı-yeşil Noel battaniyesini katlayarak içeri girdi. Bunu her zaman geçit törenine götürdükleri sepetin içine koydu.

Stella matarasını kaldırdı. “Evet.”

“Harika. Hava soğuk olacak.” Annesi kutlamalar için yünlü bir bere ve buna uygun bir atkı takmıştı. Akşam yemeğine kadar idare etsinler diye sepeti de tepeleme sandvilerle, atıştırmalıklarla ve kurabiyelerle doldurmuştu. “Bence Herbert’ı geçit törenine bırakalım, sandalyesini arabaya yerleştirmesine yardım edelim ve arabayı kasabaya park edip yürüyelim.”

“Biraz erken değil mi? Bu kadar erken çıkmamıza gerek yok.”

Stella’nın telefonuna Henry’den bir mesaj geldi. *Noel’de buluşalım. Ağaçların satıldığı alanın diğ er tarafında olacağım. Bu sefer kaçmak yok.*

Stella gül msememeye çalışıp başını iki yana salladı. “Neyse, boş verin. Gitsek iyi olur.”

“Arabayı çalıştırdım bile,” dedi annesi kapıyı açarak. “Neden fikir değıştirdin?”

“Henry onunla Noel’de buluşmamı istiyor.”

Annesinin yüzü aydınlandı ve Bay Ferguson’a baktı. “Ha, doğru.”

Stella dışarı çıkıp annesinin sepeti arka koltuğ a koyabilmesi için kapıyı açtı ve Bay Ferguson’ın yolcu koltuğ una oturmasına yardım etti.

“Az  nce, ‘Ha, doğru,’ dediğ inde, ne demek istedin?” dedi Stella annesine.

“Sadece orada buluşmayı sevdiğini hatırladım.”

“Evet, bunu unutmuşum. Eskiden geçit töreninden önce onunla hep orada buluşurduk, değil mi?”

“Uzun zaman oldu...”

Annesi arabaya bindi, Stella da direksiyonun başına geçti. Sonra    Henry’yle buluşmak için yola koyuldular.

Stella, kasabaya doğru yol alırlarken Henry'nin onunla Noel'de buluşmasını her istediğinde ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Gençken ve geleceğin onlara neler getireceğini bilmiyorken bir Noel geleneği olarak başlayan şey, kasabaya döndüğünden beri geçirdiği zor zamanlara, geçmişiyle mücadele ettiği günlere rağmen kaldığı yerden devam etmişti. Bir kez daha Noel'de buluşacaklardı ve bu sefer, hem her şey açıklığa kavuşmuştu hem de Henry artık her şeyi hatırlıyordu.

Bay Ferguson'ı bırakıp arabayı park ettikten sonra kalabalık sokaklar yüzünden kasabaya yürümeleri uzun sürdü ama en sonunda başardılar. Noel çiftliğinin girişine vardıklarında, Stella annesine bir şey söylemek için arkasına döndü ama kalabalıkta birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Ona mesaj atıp Henry'yle buluşacağını söyledi ve babasıyla birlikte geçit törenini izledikleri her zamanki yerlerinde buluşmalarını önerdi.

Ağaçların oraya gittiğinde, kalabalık iki yana ayrıldı ve Henry'yi gülümseyerek onu beklerken buldu. Tıraş olmuş, tiril tiril giyinmişti. Omuzlarından bir atkı sarkıyordu ve o mavi gözleri Stella'nın dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu. Stella ona merhaba demek için öne adım attı.

"Beni izle." Henry elini tuttu, bir sıra ağacın arasından mor renkli kadife iplerle kapatılmış olan bir alana götürdü.

"Buraya girebilir miyiz?" dedi Stella.

"Sorun yok." Henry onu bir labirenti andıran ağaçların arasından geçirirken, Stella onun ne planladığını merak etti.

Son sıranın da sonuna vardıklarında, kalabalıklardan uzaklaşıp Noel ağaçlarının arasında kaldıklarında, Stella'nın ağzı açık kaldı. Ladin ağaçlarının arasına gizlenmiş, koyu yeşil renkli bir kilimin üstünde dikdörtgen bir masa duruyordu. Kareli bir Noel örtüsü serilmiş olan masanın iki tarafında birer sandalye vardı ve her yüzeye parıldayan mumlar ve etraflarında Noel ağacı desenleri olan porselen tabaklar yerleştirilmişti. Ağaçların arasın-

da masanın tepesinden minik ışıklar değil, bir kablodan cam bir avize sarkıyordu. Masanın iki yanındaki portatif ısıtıcılar havayı o kadar ısıtmıştı ki Stella soğuğa rağmen terlediğini hissetti.

Bunca şey arasında az kalsın süslenmiş olan bir ağacı gözden kaçıracaktı. Beyaz ışıkların arasından kırmızı renkli tahta boncuklar geçirilmişti ve her dala şeffaf süsler asılmıştı. Ağaca yaklaştığında, süslerin her birinde ikisinin bir fotoğrafı olduğunu fark etti.

“Fotoğraflarımızla dolu bir kutu buldum,” dedi Henry arkasından. Stella tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti.

Ölümsüzleştirilmiş –unuttuğu– anılar onu geçmişe götürdü ve teker teker paylaştıkları güzel zamanları birleştirdi. Ağaca tırmanırken; kamyonette Henry onu yanağından öperken; yeşil-altın rengi kepleri ve cüppeleriyle zafer kazanmış gibi birleşmiş olan ellerini kaldırırken. Hatta Stella’nın güneşin altında uzandığı ve Henry’nin üstüne tuttuğu su dolu balonu fark etmediği bir fotoğraf bile vardı. Stella bu değerli zamanları yansıtan fotoğraflara teker teker bakarken, geçmişiyile barıştığını ve Henry’yle birlikte geleceğe doğru ilk adımını atmaya hazır hissetti.

Şeffaf süslerden birini kaldırıp incelerken gözleri doldu. “Babamla balığa çıktığımız gün, en sevdiğim anılardan biri.”

“O gün en büyük balığı sen tutmuştun.”

Stella ona hayretle baktı. “Bunu hatırlıyor musun?”

Henry süsleri işaret etti. “Bu ağaçtaki fotoğraflar, sen geldiğinden beri hatırladığım anılar.”

Stella ona dönüp dikkatle Henry denen bu adama baktı.

“Oturur musun?” Henry sandalyelerden birini onun için çekti.

Stella oturdu ve ısıtıcılar sayesinde paltosunu çıkarabildi. Soğuk için endişelenmeden etraflarındaki karla kaplı ağaçlara hayranlıkla baktı. Çiftlikte birikmeye başlamış olan kalabalıktan uzak olan o alan bir rüya gibiydi. Smokinli bir garson üstünde gümüş kapaklı bir servis tabağı olan bir tepsiyle ağaçlardan bi-

rinin arkasından çıkıp yanlarına geldi. Kapağı kaldırıp Stella'nın önüne bir tabak koydu. "Odon ateşinde ızgara edilmiş kuşkonmaz üstünde kızarmış kremalı bildircin."

Stella Henry'ye bakarken gülmemeye çalıştı. "Bu yemeği bir kere yemiş, çok sevmiştim. Beni götürdüğün şu şık restoranda yemiştin."

"Mezuniyet balosundan sonra."

Stella güldü. "Evet."

"Koyu mavi renkli simli bir elbise giymiştin. Gözlerimi senden alamamıştım."

Smokinli garson ikinci tabağı Henry'nin önüne koydu ve onları yine yalnız bıraktı.

Stella kumaş peçetesini kucağına serdi. "Harika görünüyor."

"Senin için özel bir şey yapmak istedim. Seni dansa götürmeye çalıştım ama kaçtın. O yüzden bu sefer seni bir sandalyeyle ve güzel bir yemekle kandırmam gerektiğine karar verdim."

Stella önceki geceyi yumuşatarak açıklamasına güldü ama birden ciddileşti. "İşler zorlaştığında kaçtığım için özür dilerim. Bundan böyle bunu yapmamaya çalışacağım."

Henry'nin mavi gözlerindeki gümüş rengi benekler mum ışığında parlıyordu. Tatlı bir gülümsemeyle Stella'ya baktı.

Stella yemeklerini yedikten sonra ağaçtaki süslere baktı. "Muhteşem bir hayatımız oldu, değil mi?" Henry'ye döndü.

Henry başını salladı.

"Şu anılara bak."

"Bir tanesini atladın," dedi Henry. Ayağa kalkıp elini ağacın dallarının arasına soktu. Kırmızı kadife bir ipten sarkan bir kutuyu aldı.

Henry kutuyu açtığında, Stella'nın nefesi kesildi ve yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Peçetesiyle gözlerini sildi.

Kırmızı renkli ufak bir kadife kumaşın üstünde, Stella'nın minik elmas bir taşı olan mütevazı gümüş nişan yüzüğü duruyordu.

Henry yüzüğü kutudan çıkarıp iki parmağının arasında tuttu. “Yüzüğü evde buldum. Bunu bu noktadan sonra birlikte olacağımıza ve neler olacağını görmeye dair bir söz olarak takmak ister miydin?”

“Çok isterim.” Stella elini uzattı.

Henry karşısından nazikçe elini tuttu, yüzüğü parmağına geçirdi ve sevgiyle baktı. “Nihayet, her zaman ait olduğu yerde.”

Stella parmağını gri göğe karşı avizeye kaldırdığında, minik elmas taş parıldadı. Yüzüğü son taktığından beri aradan çok uzun zaman geçmişti...

“Şu anda, bu sadece bir hatırlatma – baskı yok. Seni ne kadar çok sevdiğimin bir hatırlatıcısı.”

Stella aralarındaki bağı ve Henry’nin her şeyi daha güzel kıldığını inkâr edemezdi. Ama sırf onunla birlikte olmak için istediği her şeye sahip olmamaya razı mıydı?

“Stella, geçen sefer senden istemediğim bir şey isteyeceğim.”

“Nedir?”

“Hayatta neyle başa çıkmaya çalışıyorsan, yanıtın *ben* olayım. Bunlarla başa çıkabilecek kadar güçlüyüm.”

Stella onun yalvaran gözlerinde sonsuzluğu görebiliyordu. Senelerdir ilk kez nefes alıyormuş gibi hissetti. Elini tuttu. “Yeniden denemekten başka bir şey istemiyorum. Ama biraz zamana ihtiyacım var,” dedi yüzüğe bakarak. “Az önce dediğin şeyi düşünmek için değil, hayatımın *geri* kalanında ne yapacağımı anlamak için.”

“Çok uzun sürmesin.” Henry elini sıktı. “Sensiz bir dakika bile geçirmek istemiyorum.” Stella’nın elini dudaklarına götürüp öptü. “Geleceğimiz –birlikte inşa edeceğimiz geleceğimiz– şu anda başlıyor.” Saatine baktı. “Geçit töreni vakti geldi.”

Muhteşem masayı geride bırakıp kalabalığa doğru ilerlerken ve insanların arasından geçip gelen ilk tören arabalarını gördükleri ara sokağa giderken, Stella büyük bir heyecanla Henry’nin elini tuttu.

Geçit töreni, açık penceresinden şeker fırlatan, mavi ışıklarını yanıp sönen devriye arabasıyla başı çeken şerifin liderliğinde kasabanın polis teşkilatıyla başladı. Ona tezahürat eden birkaç çocuk için sirenini çaldı. Sonra bir traktörün çektiği bir treylerde üniformalı ve Noel Baba şapkalı erkek izciler ve “We Wish You A Merry Christmas” şarkısını söyleyen kız izciler geçti. Elvis kılığına girmiş olan sigorta satıcısı Marty Johns’un antika Cadillac’i onları izledi. Onun arkasından, iki sıra kasabalının pedal çevirdiği ve üstünde “Noel ruhunu kuşanın” yazan tişörtler fırlattığı bar arabası geçti.

Kasabanın hayvan barınağı çalışanları üstünde, “Bu Noel’de evinize biraz sevgi götürün” yazan bir örnek yeşil svetsörtler giymişlerdi. Kırmızı fularlar ve geyik boynuzları takılmış bir grup köpekle geçerlerken, zaman zaman izleyicilerin ufak köpekleri sahiplenmesine yardımcı oldular.

Lise bandosu “Jingle Bell Rock” şarkısının caz versiyonuyla herkesi neşelendirirken, Stella davul sesinin göğsünde titreştiğini hissediyordu. Katılımcılar bir örnek adımlarla dans ederek sokaktan geçerken, Stella içinden keşke babası da geçit törenini görebilseydi diye geçirdi.

Stella’nın en sevdiği grup, yakınlardaki bir çiftlikten gelmiş, bakıcılarıyla birlikte yürüyen alpakalar oldu. Kırmızı papyonlarıyla takır takır yürüyorlardı. Onlardan sonra Mary Jo, Gençler Rodeo Vakfı’ndan biri Henry ile Mary Jo’nun çiftliğine ait olan atların sırtında ilerleyen, beyaz fırfırlı bluzlu ve kovboy şapkalı üç rodeocu kızla geçti.

Kasabanın itfaiye arabalarından biri korna çala çala geçerken, itfaiyeciler kalabalığa naneli şekerler ve çubuk şekerler fırlattılar. Bir bayrakla birlikte yerel içki fabrikasının temsilcileri de geçti. Şoförleri bir viski şişesi biçiminde köpükten yapılmış bir şapka takmıştı.

Bunların tam ortasında annesi onları geçit törenini her sene izledikleri yerde buldu. “Eşi benzeri yok, değil mi?” dedi onlara birer naneli şeker verirken.

Henry güldü. “Kesinlikle yok.”

Üçü soğuktan korunmak için annesinin getirdiği battaniyelere sarıldılar. Geçit töreni babasının planladığı zamanlardaki kadar güzeldi. Stella acaba babası başından beri yanında mıydı diye düşünmeden edemedi.

Kasabanın bale okulu ve baton çeviren kızlardan sonra, son geçit töreni arabası geçti. Bay Ferguson kırmızı kadife tahtına oturmuş, eldivenli eliyle el sallayan, kucağında kasabanın çocuklarının isimlerinin yazılı olduğu, arabanın altına kadar uzanan ucu kıvrık listesiyle ve geyik kostümlü atların çektiği arabasıyla, kusursuz bir Noel Baba olmuştu.

“Ho, ho, ho! Mutlu Noeller!” diye seslendiğinde, bütün çocuklar sevinçle bağırdı ve arkasından dans ederek ilerledi. Bay Ferguson kalabalığın arasında üçünü görünce, onlara göz kırptı. Manzara bundan daha kusursuz olamazdı.

İçi sevgiyle dolup taşan Stella, Henry’nin elini tuttu. Henry ona gülümsedi ve tekrar Noel’i kutlayan kalabalığın doldurduğu konfeti kaplı sokağa döndüler. *Başardık, baba*, dedi Stella içinden. *Gördün mü?*

Kalabalık dağılmaya ve herkes arabalarına ve eve dönmeye başladığında, çok güzel kırmızı renkli bir kardinal kuşu yanlarından geçip sokağın ortasına kondu. Beyaz-yeşil konfetilerin arasında duran kırmızı kuş kusursuz bir Noel manzarası oluşturuyordu.

“Bakın,” diyen Stella, annesine ve Henry’ye kuşu işaret etti.

“Ne kadar güzel, değil mi?” dedi arkalarındaki yaşlı bir kadın. Stella’nın omzunun üstünden kuşa bakıyordu.

“Evet,” dedi Stella.

“Kardinal kuşlarının bizi ziyarete gelen yakınlarımız olduğu söylenir,” dedi kadın.

Tam o anda kuş onlara doğru uçup göğe yükseldi.

Annesi hayretle kuşu izlerken, Henry Stella’nın elini sıktı. Stella babası az önce orada mıydı diye düşündü. O anda olması gereken yerin Leiper’s Fork olduğunu anladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bir sonraki akşamüstü Stella öğle yemeğini yerken, bir yandan da Amy'yle konuşuyordu. Önceki akşam geçit töreninden ve Henry'ye Leiper's Fork'ta nasıl kalabileceğini düşüneceğini söyledikten sonra, Stella bazı değişiklikler yapması gerektiğini söylemek için editörüne bir e-posta yazdı. Amy onun mesajını okuduktan sonra onu aramasını istemişti. Noel tatili olmasına da aldırış etmemişti.

"Seni kaybedemeyiz," dedi Amy. "Sen en iyi araştırmacımızsın."

"İşimi bırakmak istemiyorum. Bu işe ihtiyacım var. Ama eskisi gibi seyahat etmek istemiyorum. Burada mutluyum." Başparmağını eski nişan yüzüğünün üstünde gezdirdi. Nasıl para kazanacağını, nerede yaşayacağını ya da Henry'yle arasında neler olacağını bilmiyordu ama Henry'nin onu eksiksiz hissettirdiğini biliyordu. Orada kalmak ve hayatın onları nereye götüreceğini görmek istiyordu.

"Steven'la konuşayım ama ne gibi bir teklif yapacağını bilmiyorum."

"Peki."

Babasını özleyen Stella, telefonu kapatıp onun mektubunu açtı. Sözlerini okudu: *Benim cennet kavramım senin, Lily'nin ve annenin yanında olmak.* Stella babası gibi yeryüzünde cennet versiyonuna sahip değildi. İşine o kadar odaklanmıştı ki kendisi için böyle bir şey hayal etmemişti. Ailesi yanındayken kusursuz erkeğinin sevgisini hissetmek istiyordu.

Ailesini düşününce kız kardeşi için gerçekten endişelenmeye başladığını hissetti. Lily'den hiç haber almamışlardı ve böyle davranmazdı. Neler oluyordu? Telefonunu alıp ona yine bir mesaj yolladı. Sonra ekrana baktı, bir haber –herhangi bir haber– bekledi.

Ama yanıt gelmedi.

O akşam Noel Gecesi'ydi. Bu Noel neler getirecekti? Hayatındaki yeni gelişmeler, ona umut veriyor olsa da belirsiz olan çok şey vardı. Ama bunları düşündükçe, Henry düşüncelerine daha çok sızıyordu. Hiçbir şey yolunda gitmese bile, Henry onun yolunu aydınlatan ışıktı. Nedenini bilmiyordu ama ona ikinci bir şans verilmişti ve bir yetişkin olarak birisinden ayrılmanın ne kadar ciddi olduğunu biliyordu. *Baba, beni mutlu eden şeyi seçersem, gerisi gelecek, öyle değil mi? Bana doğru kararı verdiğime dair bir işaret yollar mısın?* Odada etrafına bakındı, kulak kesildi ama tam o sırada kapı çalındı.

Stella kapıyı açmak için oturma odasından geçerken girişte annesiyle karşılaştı.

“Kim gelmiş olabilir?” dedi annesi.

Stella kapıyı açınca hayretler içinde kaldı. “Lily?” Kız kardeşinin boynuna atılınca, elindeki torbaları düşürmesine neden oldu. Yanındaki adam hemen düşen torbaları topladı.

Lily kıkırdayıp ablasının kollarından sıyrıldı. Bronzlaşmıştı ve iki yandan arkaya doğru topladığı saçları her zamankinden daha uzundu. “Bu, Mateo,” dedi adamın yanağına bir öpücük kondurarak.

“Gelin, gelin.” Annesi daha fazla üşümemeleri için onları içeri aldı ve mutluluk gözyaşları arasında Lily’ye sarıldı. “Tatlı kızım. Bu Noel seni göremeyeceğimizi sanıyorduk.”

“Ne demek istiyorsun? Telefonda geleceğimizi söylemiştim.”

“Dediğin hiçbir şeyi duyamadık,” dedi Stella. “Hatlar çok kötüydü. Mesajlarımızın hiçbirisi sana ulaşmadı.”

Lily şaşkınlıkla Mateo’ya baktı. “Olamaz. Uçağımız indiğinde sizi aramak istiyordum ama telefonumun şarjı bitti ve Mateo telefonunu yanlışlıkla valizine koymuş. Ama Costa Rica’dan aradığımda, dediklerimi duyduğunu sandım. Beni duyamadınız mı?”

“Hayır,” dedi annesi. Paltolarını alıp askılığa astı.

“Demek planlarımızla ilgili hiçbir şey duymadınız.”

“Sadece evlendiğini duyduk,” dedi annesi.

Mateo kalın sesiyle ve belirgin aksanıyla yanıt verdi. “Şey, evet,” dedi. “Evlendik ama benim ailem için bir düğün yaptık. Burada da bir düğün yapmak istiyoruz.”

Lily ablasının ellerini tuttu. “Sen ve annem olmadan düğün yapamazdım. Ön veranda da ufak bir tören yaparız. Büyük bir şey olmasına gerek yok, kendi aramızda oluruz.”

Stella’nın gözleri doldu. Lily’nin bunu hatırlamasına, onları terk etmemesine ve Stella’nın davranışlarının kasabadan uzaklaşmasına neden olmamasına rahatlamıştı.

Lily Stella’nın elini kaldırıncı yüzüğü gördü ve hayret dolu bir ses çıkardı. “Hayırrrrr,” dedi heyecanla başını sallayarak. “Bu yüzüğü biliyorum. Sen ve Henry...”

“Ağırdan alıyoruz,” dedi Stella ama o da heyecanını gizleyemedi.

Lily cıyaklayıp ona sıkı sıkı sarıldı. İki kız kardeş küçük çocuklar gibi güldüler. “Düğüne mutlaka gelmesi gerek. Hepimiz bir arada olacağız...”

Lily birden sustu ve üzgün üzgün birbirlerine baktılar. Stella kız kardeşinin ifadesinden aynı şeyi düşündüklerini anladı: Babası dışında bir arada olacaklardı.

Anneleri ağır havayı dağıtmak için ellerini çırpı. “Haydi, şarap içelim!”

Masaya geçtiklerinde Lily onlara Mateo’yla nasıl tanıştıklarını ve nişanlandıklarını anlattı.

“İş için Chattanooga’daydı,” dedi.

Mateo şarap kadehini alırken hayran hayran karısına baktı. “Onu bir kafede gördüm ve onunla konuşmadan oradan çıkmak istemedim. Altı ay sonra aynı kafede ona kahve ikram ettim ama fincanın sapına özel bir şey bağlamıştım.”

“Çok güzeldi,” dedi Lily, onlara parıldayan elmas yüzüğünü gösterip. “Bunu kırmızı bir kurdeleyle fincanın sapına bağlamıştı. Derken, bir kemancı içeri girdi, masamıza geldi ve sırf bizim için bir parça çaldı. Mateo tek dizinin üstüne çöküp evlenme teklif etti.”

“Çok hoş,” dedi annesi. Başını eline yaslayıp tatlı tatlı iç çekti.

“Büyükbabam ve büyükannem seyahat edemeyecekleri için iki düğün yapmaya karar verdik. Biri Costa Rica’da, biri de burada.”

“Eve gelmeyeceğini düşünerek çok endişelendim,” dedi Stella. “Sensiz Noel aynı olmazdı.”

Lily uzanıp onun elini sıktı. “Hatların kötü olduğunu biliyorum ama mesajlarımın *hiçbiri* size ulaşmadı mı?”

“Sadece fotoğraflı olan mesajım geldi.”

Lily telefonunu cebinden çıkarıp sayısız mesaj gösterdi – onlara her şeyi adım adım yazmıştı. “Düğün heyecanı ve telaşından, o kadar hızlı mesaj yazıyordum ki size ulaşıp ulaşmadığını kontrol bile etmedim...” Mesajları kontrol etmeye devam etti. “Bunların hiçbiri gitmemiş. Aman Tanrım.”

“Ailem ücra bir köyde yaşıyor,” dedi Mateo. “O yüzden modern şeylerin birçoğundan mahrum. Cep telefonu servisi gibi.”

Annesi ellerini kaldırdı. “Burası da farklı değil. Artık evdesiniz. Hepimiz fotoğrafları görmek istiyoruz.” Mutluluktan ışıldıyordu. “Muhteşem bir Noel olacak.”

Stella, Lily, Mateo ve annesiyle birlikte koltuğa oturup Lily'nin telefonundaki fotoğraflara baktı. "Bu gri tepeler Talamanca Dağları," dedi Lily. Stella da görebilsin diye telefonu ona cevirdi.

"Ailem oradaki vadide yaşıyor," dedi Mateo. Dağların arasındaki ufak bir vadiyi işaret etti.

"Sade ve bakir bir yer. Nereye baksanız yeşilliklerle karşılaşıyorsunuz. Bir de vadiyi bölen devasa şelaleler var. Mateo'nun bütün ailesi ağaç evleri andıran ufak kulübelerde yaşıyor. Şurada da..." Lily parmağını ekranda gezdirip bir başka fotoğraf seçti, "düğünümüzdeki dansçılar var."

Stella yalın ayaklı, canlı renkli fırfırlı eteklerinin ucunu tutarak dans eden üç kadın gördü. Hepsinin saçları sıkı bir topuz biçiminde toplanmıştı ve saçlarında eteklerine uygun canlı renkli çiçekler vardı.

"Çok güzeller."

"Biliyorum," dedi Lily. "Büyülü bir ortamdı. Anne, şuna bak." Lily annesine bir başka fotoğraf göstermek için ona biraz daha yaklaştı.

Birbirlerine öyküler anlattılar. Lily onlara nasıl sık sık Costa Rica'ya gidip geldiğini anlattı, Stella Lily ile Mateo'ya eve gelirken Atlanta Havaalanı'nda bulduğu gizemli kolyeden söz etti. Kolyeyi kasadan çıkarmıştı. Hepsi hayranlıkla elması inceledi.

Herkes şöminenin etrafına oturmuştu ki kapı çalındı.

"Ben bakarım," dedi Stella kapıya giderek.

Kapıyı açınca yüzünde muzip bir ifade olan Henry'yle karşılaştı.

"İşin var mı? Sana bir Noel hediyesi vereceğim."

"Sahi mi?"

Henry başını salladı. "Benimle gel."

Stella kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışarak yutkundu. "Şey, önce biraz içeri gelir misin?"

Henry merakla ona baktı. "Elbette."

Stella onun koluna girip oturma odasına götürdü. “Bakın kim geldi.”

Lily arkasına döndü. “Aa! Selam, Henry.” Kalkıp Henry’ye sarıldı. “Seni görmek ne güzel.”

Henry birkaç saniye dikkatle ona baktı ve gülümseyerek, “Lily, seni görmek harika,” dedi.

Lily onu Matteo’yla tanıştıırken ve ikisi tokalaşırlarken, annesi televizyondaki futbol maçı özetlerini açtı. Spordan söz etmeye başladılar ve Mateo seyahat ettikleri için iki eleme maçını kaçırdığını anlattı.

Stella araya girdi. “Henry bana bir şey göstermek istiyor. Bir süre çıksam bir sakıncası olur mu?”

“Elbette olmaz,” dedi annesi.

“Tamam, birazdan dönerim.” Kapıya giderlerken, “Keşke biliyor olsaydım. Ben sana bir şey almadım,” dedi Henry’ye.

“Benim hediyem *sensin*,” dedi Henry mavi gözlerinde bir parlaklıkla.

Stella parmak uçlarına kalkıp onu öptü. Sonra paltosunu giydi ve Henry’yle birlikte kamyonete gitti. “Nereye gidiyoruz?”

Henry vitesi değiştirdi ve ana yola uzanan toprak yola çıktı. “Evime.”

Kısa bir süre sonra Henry kendi sokağına sapmadan önce yolun kenarına yanaşıp durdu. “Buna ihtiyacın olacak.” Ona kırmızı bir mendil uzattı. “Gözlerini bağlaman için.”

Stella Henry’nin gözlerini bağlayabilmesi için arkasına döndü. “Bugünlerde sürprizlerle dolusun.”

“Bana ilham veriyorsun.”

Kamyonet yine hareket etti. Stella sapaklardan ve engebeli araziden ana yoldan çiftlik evinin yoluna girdiklerini ve evin önünde durduklarını anladı. Henry kamyoneti park edip indi. Stella buz tutmuş ellerini kucığında kavuşturup bekledi. Kapısı açıldı ve Henry sıcak elleriyle ellerini tutup ona yol gösterdi.

Onu karla kaplı yolda bir yere götürdü. Stella'nın ayağı bir şeye takıldı –bir ağaç kökü müydü?– ama Henry onu anında tuttu. “Yanımdayım,” diye fısıldadı kulağına.

Birden durdular ve Henry arkasına geçti. “Çilek yerken üstüne pudra şekeri serptiğini hatırladım,” dedi Henry. Kokusu Stella'nın resmen başını döndürüyordu. “Geceleyin soğuk tarafını sevdiğin için yastığını diğer tarafa çevirmen gerektiğini hatırlıyorum. Sabahları ilk uyandığında çok sevimli olduğunu hatırlıyorum.”

Stella bağ çıkarıldıktan sonra bir süre gözlerinin ışığa alışmasını bekledi ve yaşlı meşe ağacından neden o şeyin sarktığını anlamaya çalıştı. “Bir kapı mı?” Öncekinden de güzel olan muhteşem bir kapıydı; üst kısmında pahlanmış üç cam pencere ve bunların altında dekoratif tahta bir çıkıntı olan el yapımı bir parçaydı.

“Sana bir çiftlik evi alacağıma söz vermiştim. Bu sözümü tutamadım,” dedi Henry.

Stella ona baktı, parçaları birleştirmeye çalıştı.

“Seninle ilgili olarak hatırladığım şeyler var ya?”

“Evet?”

“Tıpkı bunun gibi bir çiftlik evi istediğini de hatırladım.” Henry onu diğer yöne çevirdiğinde, Stella'nın dizleri az kalsın boşa gidecekti. Henry bir şekilde ana evin etrafına kırmızı renkli devasa bir kurdele ve ön kapıya kamyonetinin büyüklüğünde kocaman bir fiyonk bağlamayı başarmıştı.

“Bunlar ne anlama geliyor?” dedi Stella nefesi kesilmiş bir hâlde.

“Ablamla konuştum. Çiftlik evine yerleşirsek, buna çok sevineceğini söyledi. Bizim için kusursuz bir yer olacağını düşünüyor.”

Stella'nın ağzı açık kaldı. Biraz toparlandığında, “Mary Jo nerede yaşayacak?” diye sordu.

“Seyahat etmediği zamanlarda arka taraftaki kulübede kalmak istiyor.”

Stella onun boynuna sarıldı. “Gerçekten de burada mı yaşayacağız?”

Henry onu dudaklarından öptü. “İstersen. Ayrıca ilk evliliğimiz geçersiz sayıldığı için alyansı da aldım ve dilediğin zaman parmağına takacağım.”

Stella rüzgârın babasının sesini taşıdığını duydu. “*Yap bunu, kızım.*”

Stella’nın aklına bundan daha güzel bir şey gelmiyordu. “Önce Lily, şimdi de bu... hayatımın en güzel Noel’i. Keşke babam da bunları görebilseydi.” Stella yine onun sesini duymayı, bir başka kardinal kuşu ya da başka bir işaret görmeyi bekledi ama hiçbir şey olmadı. “Keşke burada olduğunu bize gösterebilseydi.”

“Belki de bunu yapmanın daha çarpıcı bir yolunu düşünüyor dur. Tam onun yapacağı bir şey olurdu.”

Stella bu sözlere gülümsedi.

Henry arkasına geçip ona sarılırken, yakında onlara ait olacak olan eve baktılar. Stella’nın hayatı boyunca istediği her şey elinin altındaydı.

Henry’ye döndü. “Alyansı takmak istiyorum ama bu sefer bunu doğru yapmak istiyorum.”

“Tamam.” Henry onu yine öptü ve Stella bu hissi hayatının sonuna kadar yaşayacağına inanmadı.

Eve döndüklerinde, Stella Henry’den kalmasını istedi ve Bay Ferguson’ın gelişine hazırlanmaya koyuldular. Stella onu arayıp Noel yemeğine ve yatıya davet etmişti. Onu almayı önermişti ama Bay Ferguson o taraflara gidecek olan bir komşusunun onu bırakabileceğini söylemişti. O andan itibaren misafir odasını hazırlamaya, kurabiyelerle ve ufak aperatiflerle dolu tabakları ve şekerlerle dolu kristal kâseleri oturma odasındaki masalara diz-

meye başladılar. Hazırlıklar sırasında, Henry ve Stella annesine, Lily'ye ve Mateo'ya Henry'nin hediyesinden söz ettiler.

Annesi dolan gözlerini kırptırdı. "Sen Stanford'a gittikten sonra babanın şaşkın şaşkın koltuğunda oturduğunu hatırlıyorum." Elini şöminenin yanındaki berjerin sırtında gezdirdi. "Bana, 'Onun hep Henry'yle evleneceğini ve yakınlardaki bir çiftlik evinde yaşayacağını hayal etmiştim. Onu çok özleyeceğim,' dedi. Burada olsaydı, mutluluktan havalara uçardı."

"Eh, ona *neredeyse* istediklerini verdik," dedi Henry. "Stella ve ben evlenmeye, bu sefer bu işi doğru yapmaya karar verdik."

Lily şaşkınlıkla soludu. "Aman Tanrım!" İkisine de sıkı sıkı sarıldı. Sonra geri çekildi. "Bizimle birlikte Noel Günü veranda da evlenebilirsiniz – hep hayal ettiğimiz gibi!"

"Yarın mı yani? Noel Günü'nde mi?"

"Beyaz bir elbisen var mı?" diye sordu Lily kıkırdayarak.

Stella'nın aklına dolabındaki beyaz saten elbise geldi. Hemen hemen aynı bedendi. "Aslında olabilir." Henry'ye döndü. "Acaba yarına kadar o portatif ısıtıcıları verandaya yerleştirebilir misin?"

"Seninle evleneceksem, evet."

Annesi heyecanla ellerini çırpı. "Aman Tanrım! Planlamamız gereken bir çift düğün var!"

Bay Ferguson geldiğinde, hepsi mutfak masasının etrafına oturmuş, ertesi gün düzenleyecekleri ani açık hava düğünü için notlar alıyordu.

"Çok meşgul gibisiniz," dedi Bay Ferguson. Yürütecini bırakıp Stella'nın annesinin yardımıyla masaya geldi.

Stella'nın annesi ona bir sandalye çekti. "Havada aşk kokusu var! Bu, diğer kızım Lily ve yeni evlendiği kocası Mateo. Lily'nin sürpriz ziyaretini hiç beklemiyorduk. Yarın iki kızım için bir çift düğün planlıyoruz."

Stella hemen araya girdi. “Siz de davetlisiniz.”

“Aman Tanrım.” Bay Ferguson’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Son anda önemli bir davet planlamak gibisi yoktur.”

Lily yüzünde muzip bir gülümsemeyle ablasına baktı. “Yok, bunu senelerdir planlıyoruz.” Stella’ya doğru eğildi. “Bence ikimiz de eski ve yeni bir şey konusunu hallettik. Sadece ödünç alabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var.”

Henry telefonunda bir şeye bakıyordu. Eskiden onları evlendirmiş olan Waylon Evans’ın evlendirme yetkisi olduğundan emin olduktan sonra onu ertesi gün iki çifti evlendirmeye ikna etmeyi başarmıştı. Başını kaldırıp Bay Ferguson’a merhaba dedi.

Tam o sırada Stella’nın telefonu çaldı. Kimin arıyor olabileceğini merak ederek telefona yanıt verdi.

“Ben Atlanta polis teşkilatından memur Miller. Tam tatil iznime çıkmak üzereydim ama size kolyeyle ilgili haberi iletmek istedim – tatil sonrasına kadar bekleyecek bir haber değil.”

Stella herkese sessiz olmasını işaret etti ve telefonunu konferans moduna alıp masaya koydu. “Kolyeyle ilgili bir bilgi mi edindiniz?” Stella polis memurunun sesine odaklanabilmek için gözlerini yumarken, Lily alçak sesle Bay Ferguson’a kolyeyle ilgili olarak bildiklerini anlattı.

“Evet. Güzel bir Noel armağanı olacağını düşündüm.”

Stella masaya eğildi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Biraz araştırma yaptık ve son sahibinin öldüğünü öğrendik. Elmas sahibinin ismine kayıtlı ya da sigortalı değil. En azından bu tür bir bilgiye ulaşamadık.”

“Ama birisi kolyeyi havaalanında düşürmüş olmalı,” dedi Stella. “Belki de sahibinin bir akrabasına aittir.”

“Biz de aynı şeyi düşündük. Daha önceki sahibi Tennessee’de yaşıyor. Siz de orada değil misiniz?”

“Evet. O kişinin ismini öğrenebilir miyim? Belki ailesinden birisine ait olup olmadığını öğrenebiliriz. Kolyeyi ona teslim edebilirim.”

“İşin aslı, kolyeyi son sigorta ettiren kişi, 1968’de kolyeyi Nashville’deki bir antika mücevhercisinden satın almış. Maury İlçesi’nden Florence Elizabeth Fisher.”

Annesi hayret dolu bir ses çıkardı, gözleri faş taşı gibi açıldı ve yüzü kireç gibi oldu. Lily’nin ağzı açık kaldı.

“Ama bu büyükannemin ismi,” dedi Stella şaşkınlıkla.

Bay Ferguson kaşlarını çatı. “Büyükanneniz mi?”

Lily ona doğru eğildi. “Babamın annesi.”

Stella havaalanında çarpıştığı kadını hatırladı. Nasıl olabilirdi?

“Bu durumda kolye size ait,” dedi polis memuru. “Mutlu Noeller dilerim.”

“Size de Mutlu Noeller,” dedi Stella.

Telefonu kapattıktan sonra herkes susepustu ve Stella’nın büyükannesinin kolyesini nasıl bulmuş olabileceğini anlamaya çalıştı.

“Birisi kolyeyi sana ulaştırmaya çalışmış olabilir mi?” dedi Lily.

Stella başını iki yana salladı. “Hayır. Sadece o kadınla çarpıştım. Kolyeyi ilk kez görmüş gibiydi. Bana ait olduğunu sandı.”

“Peki, büyükannen bunu satmış ya da birisine vermiş olabilir mi? Sende olması inanılmaz bir tesadüf,” dedi annesi. “Kulağa çılğınca geliyor.”

Stella bunun nasıl mümkün olabileceğine dair kafa patlattı, o gün yaşadığı olayları ve öncesini düşündü. Sonra aklına bir şey geldi. “Üniversiteye gittiğimden beri o kabin valizi bende,” dedi. “Onu sırf Londra’dan ekstra bir şeyler alırsam diye yanıma almıştım. Sen eve gelmemi söylediğinde o çantayı kaptım... Sence o kolye bunca zamandır o çantanın içinde olabilir miydi?”

“Kolyeyi oraya kim koymuş olabilir?” dedi Henry. Kendi telefonu çalınca yanıt vermek için masadan uzaklaştı.

“Çiçekli çanta, anne. Hatırladın mı?” dedi Stella.

“Ah, evet. Senelerdir bizdeydi. Nereden aldığımızı bile hatırlamıyorum.”

“Büyükanneme ait olabilir mi?” dedi Stella.

“Olabilir,” dedi annesi başını sallayarak.

“Belki de seneler önce kolyeyi o çantaya koymuştu ve o kadın üstüme kahve döktüğünde kolye çantanın bir yerinden fırladı.”

“Kesinlikle olabilir,” dedi annesi, parmaklarının arasından. Hâlâ şaşırmuş bir hâlde eliyle ağzını kapatmış durumdaydı. Sonra birden sırtını dikleştirdi. “Biriniz için eski, ödünç alınmış ve mavi bir şey olabilir. Ama kolyeyi hanginiz takmalı?”

Lily yanıt verdi. “Stella bulduğu için o takmalı.”

Stella başını iki yana salladı. “Hayır, olmaz. Sırf ben takmak istemem. Bence ikimiz de takmamalıyız.”

Annesi araya girdi. “Ödünç alabileceğiniz bir şey olarak size inci küpelerimi ödünç verebilirim.”

“Harika,” dedi Lily keyifle arkasına yaslanarak. “Stella için mavi bir şey ne olabilir? Sende herhangi bir şey var mı? Benim yanımda sadece mavi renkli ufak bir jartiyer lastiği var.”

Stella yanında neler getirdiğini düşündü. “Yanımda mavi bir şey yok.”

Lily ellerini çırttı. “O hâlde kararımızı verdik. Noel Elması’nı sen takacaksın.”

Stella kolyenin uğursuzluk getirdiğiyle ilgili öyküyü düşündü ama bildiği kadarıyla büyükannesi Florence tek bir kötü olay yaşamamıştı. “Takmalı mıyım?”

“Evet,” dedi Lily. “Mavi bir şey olarak onu kullanabilirsin.”

Stella hâlâ emin değildi.

Henry geri gelip telefonunu kapattı. “Noel çiftliğinde bizim için akşam yemeğini hazırlayan adam merdivenler için kırmızı bir halı ve birkaç beyaz sandalyeyle kurdeleler getirebileceğini söyledi. Ayrıca çiftlik sahibini tanıyormuş. Adam henüz satılmamış olan birkaç ağaç getirebilirmiş. Satılmayan ağaçlar zaten keresteciye gidiyor.”

Stella onu yanağından öptü.

Babasının sesi yanıt verdi. “*Her şey olacağına varır.*” Stella gülümsedi, bir işaret görebilmek için tavana baktı ama elbette hiçbir şey göremedi.

Gece devam ederken annesi mutfakta Noel şarkıları açtı. Lily lisedeki en yakın arkadaşı olan kasabanın çiçekçisini aradı ve onlara iki buket hazırlamasını rica etti. Düğünle ilgili bütün görevlerini tamamlamış olan Henry ve Mateo, oturma odasındaki koltuğa geçip Bay Ferguson’la birlikte bir futbol maçı izlemeye koyuldular.

Annesi masanın yanında durup ellerini beline dayadı ve yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. “Hepimiz birlikteyiz,” dedi. “Ne kadar hoş, değil mi? Bütün aile burada.”

Stella ve Lily yaptıkları işleri bırakıp ona sarıldılar.

“Babamın da burada olduğunu hissediyorum,” dedi Lily.

Annesi hayretle ona baktı. “Sahi mi?”

Lily başını salladı.

“Ah, keşke bize bir işaret verebilse,” dedi annesi.

Stella annesinin ne hissettiğini çok iyi anlıyordu. O da keşke babası orada olduğuna dair bir işaret verebilseydi diye düşünüyordu. “Babamın çekmecesinde bir mektup buldum. Bana yazmış.”

Lily ve annesi şaşkınlıkla ona baktılar. Annesinin yüzünde minnacık bir umut ifadesi belirdi.

Stella onlara babasının yazdıklarının bir kısmını söyledi. “Bir işaret verebilseydi, bunu kesinlikle yapardı.”

Annesi gözleri dolmuş bir hâlde başını salladı.

Lily ikisinin ellerini tuttu. “Ne olursa olsun, babam burada. Bize bir işaret veremese de burada.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Noel sabahı, kız kardeşler Stella'nın çocukluk yatak odasında hazırlanırken eve bir heyecan dalgası yayılmıştı.

“Valizde kaldığı için çok kırıışmış mı?” dedi Lily ablasına, boncuklarla süslü saten gelinliğini düzelterek.

“Kusursuz görünüyor,” dedi Stella. Küçük kız kardeşini bir gelin olarak görünce duygulanmıştı.

Lily'nin sarı bukleleri, gevşek bir topuz biçiminde toplanmıştı ve yüzünü çevreleyen tutamlar dudaklarındaki renksiz parlattıcıyı ön plana çıkarıyordu. Gerçekten de kusursuz görünüyordu.

“Gerçeklik anı geldi,” dedi Stella, kendi elbisesini dolaptan çıkarırken. Elbiseyi incelemek için karşısında tuttu. Elbisenin kesimi daha genç bir vücuda daha uygundu ama elbiseyi giydiğinde, üstüne tam oldu ve vücudunun sonradan oluşan kıvrımlarını umduğundan daha güzel şekilde kavradı.

“Aman Tanrım, Stella,” dedi Lily. “Çok güzel oldun.” Kız kardeşi yanına gelip Stella'nın uzun dalgalı saçlarının iki yandan inci tokalarla toplandığı kısımlara ufak birer çobanpüskülü ilıştirdi. “Mükemmel.”

“Bunu gerçekten de yapıyor muyuz?” dedi Stella.

Lily kıkırdadı. “Kesinlikle.”

Birlikte oturma odasına girdiler. Onları ilk gören Bay Ferguson oldu.

“İnanılmaz. Siz hanımlar çok hoş olmuşsunuz,” dedi, diğerlerinin de o yöne bakmasına neden olarak.

Üstünde köşeli çenesini vurgulayan ve ona neredeyse karşı koyulmaz bir cazibe katan bir smokin olan Henry, Stella’yla göz göze geldi. Onu tepeden tırnağa süzerken, tüm hayatları gözlerinin önünden geçti. Yanına gitti. “Harikulade görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim. Sen de öyle. Ama düğünden önce beni görmemen gerekmiyor muydu?”

“Yeteri kadar yakın!” diye araya girdi Waylon Evans. Artık sakalı ve kaşları daha griydi ama kocaman gülümsemesi ve blucin tulumu aynıydı. “Az sonra evleneceksiniz. Artık bu partiyi başlatalım, ne dersiniz?”

Lily ablasına seslendi. “Mavi bir şey buldun mu?”

“Bulamadım.”

Henry kulağına fısıldadı. “Kolyeyi getir.”

“Hayır, onu kesinlikle takmamaya karar verdim,” dedi Stella. Batıl inancı ağır basmıştı. Önceki gece uyumaya çalışırken bunu tekrar düşünmüştü ama kolyenin tarihçesini düşününce bunun fazla tehlikeli olduğuna karar vermişti. Bu sefer her şey yolunda gidecekti. Sonsuz mutluluğunu kesinlikle tehlikeye atmak istemiyordu.

Henry gözlerini iri iri açtı ve muzip bir ifadeyle ona baktı. “Evet, gidip kolyeyi getir.”

Stella hayır anlamında başını salladı ama neden ısrar ettiğini merak etti. En ufak bir fikri yoktu. “Söylemem gereken bir şey var ve bunu söylerken Noel Elması’nı takıyor olman gerek.”

Mateo ve Lily yerlerini almak için kalkmışlardı ve annesi kısık sesle çalan Noel müzikleri açmıştı.

Stella dikkatle ona baktı, Henry'nin ne yapmaya çalıştığını merak etti. Mary Jo bir ipucu verebilir diye ona baktı ama Henry'nin ablası da omzunu silkti. O da kardeşinin ne planladığını bilmiyordu.

“Lütfen, Stella. Kolyeyi getir.”

Henry bu kadar ısrar edince Stella uğursuzluk konusunu unuttu. “Tamam,” dedi en sonunda.

Kasaya gidip kolyeyi çıkardı ve boynuna taktı. *Baba, beni duyabiliyorsan, lütfen bu kolyenin uğursuzluk getirmesini engelle,* dedi içinden. Zihninde onun tatlı gülüşünü duydu. Tam o anda hatırlaması için garip bir anıydı ama acaba kolyenin o anki durumu üstünde bir etkisi olabileceğini düşünerek aptallık mı ediyor diye düşünmeden edemedi.

Oturma odasına geri döndüğünde, Henry elini tuttu ve herkesi yanlarına çağırdı. “Dün akşam çok ilginç bir şey oldu ve sizlere bunu anlatmak istedim.” Stella ile Lily’ye döndü. “Rüyamda babanızı gördüm.”

“Ne?” dedi Stella, ürperdiğini hissederek.

“Balık tuttuğu ufak kayığındaydı ve kürekleri içinde olan kayak suda hafifçe sallanıyordu. Bana gülümsedi, ‘Onlara burada olduğumu ve ‘Noel Elması ve sevgi’ sözcüklerini aratmalarını söyle,’ dedi. Tam o anda uyandım, sonra uyuyamadım. Çok gerçekçi bir rüyaydı. Onu çok net gördüm. Gerçekten de yanımdaymış gibiydi. Bana ne oldu bilmiyorum ama Stella’yla büyük günümüzden bir gece önce olduğu için çok duygulandım. Telefonumu çıkarıp Noel Elması’nı araştırdım ve çıkan ilk sonucu not aldım. Bunu sizlere okumam gerekiyor.”

Stella’nın annesi öne çıkıp yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. “Rüyada sadece bunları mı söyledi?”

Henry cebinden ufak katlı bir kâğıt çıkarıp açtı. “Bence söylemek istediği daha çok şey var.” Kâğıdı düzleştirip okumaya başladı. “Noel Elması sevgiyle verildiğin de yeni bir efsane doğdu.

Noel Elması, onu iletişim kurmak istedikleri kişilere bırakan meleklerin arasındadır. Elmas, ölen kişilerin yakınlarına onları göremedikleri hâlde yanlarında olduklarını hatırlatma mesajını taşır. Takıldığında, Noel Elması ölen kişinin onlarla bir kez daha buluştuğuna dair bir işarettir.”

Stella büyükannesi elması satın alıp senelerce gizlemiş ve sonra sadece oğluna vermiş olsaydı, efsane saçma olurdu diye düşündü. Ama belki de büyükannesi ölmeden önce elması her zaman yanında olacağının bir sembolü olarak oğluna vermişti. Tam büyükannesinin yapacağı bir şeydi bu. Bu bilginin düğün günlerinde, babalarının orada olduğunu bilmek istedikleri bir zamanda ortaya çıkmış olması, mesajın doğru olduğunu kanıtlıyordu.

Annesi elleriyle yüzünü kapatsa da akan gözyaşlarını gizlemedi. “O yanımızda,” dedi. “Bize Noel hediyesi bu. Dahası, hep hayal ettiği gibi *iki* kızının da evlendiğini görecek”

Stella elmasa baktı ve acaba babasının hayır duasının bir sembolü olabilir mi diye merak etti. Ne de olsa, ilk evlendiğinde bunu yapamamıştı. Hep birlikte sevgiyle orada dururlarken, kalbi hepsi için, ailesi için şefkatle doldu. Stella boynundaki kolyeyi elledi. *Teşekkür ederim, baba.*

“*Seni görüyorum, kızım,*” diye fısıldadı babası. Stella boğazına bir yumru oturduğunu hissetti.

Waylon herkesi ön verandaya çıkardı. Isıtıcılar dış mekânı ısıtmıştı. Ön kapıya uzanan kırmızı halının üstüne birkaç kartanesi düşmüştü. İki çift iki yandaki gümüş zillerle donatılmış olan ağaçların oluşturduğu kemerin altında durdular. Lily ve Stella’nın elinde Fraser köknarı yapraklarından ve kokinalardan yapılmış buketler vardı.

Kar taneleri hafif hafif yere düşerken, iki çift yeminlerini etti ve Stella hayatının en muhteşem Noel hediyesini aldığını hissetti: Bütün ailesi bir aradaydı.

Stella blucinini giydikten, hediyelerini açtıktan ve ailesiyle çok güzel bir Noel öğle yemeği yedikten sonra bir dakika daha bekleyemeyeceğini biliyordu. Dizüstü bilgisayarını çıkarıp ambalaj kâğıtlarının ve yeni hediyelerin arasında koltuğa oturdu ve New York'taki dairesindeki eşyalarını Leiper's Fork'a getirtmek için nakliye şirketlerini araştırmaya başladı. Bacaklarını Henry'nin kucağına uzattı. Henry ise Bay Ferguson ve Mateo'yla sohbet ederken ve futbol konusuyla bağ kurarken, Stella farklı şirketlerin tekliflerini ve yorumlarını gözden geçirdi. Neyse ki sık seyahat ettiği için fazla özel eşyası yoktu ve çok şeyi paketlemesi gerekmiyordu ama eşyalarını en kısa zamanda evine getirtmek istiyordu.

Stella araştırmasına devam ederken telefonuna Amy'den bir mesaj geldi. Mesajı açtı.

Henüz resmi değil ama duyduğum anda sana haber vermek istedim. Senede sadece iki kere seyahat etmen gerekecek ve senenin geri kalanında evden çalışıyor olacaksın. Seni yine de terfini kabul etmen için New York'ta görmeyi çok isteriz. Mutlu Noeller! A.

Stella gözlerine inanamıyordu. Olan biten her şeyden sonra işini kaybetmemeyi de başarmıştı. Babası haklı çıkmıştı: Her şey kesinlikle olacağına varıyordu. Artık buna kalpten inanıyordu. Bildiği bir şey varsa o da şuydu; kaçabilirdi, kaderinde olanları yaşamamak için çaba sarf edebilirdi ama sonuç olarak gerçek geleceğini her zaman onu bulacaktı. Babasının her şeyi görebildiğinden de emindi.

Stella dizüstü bilgisayarını kapatıp mutlu hayatlarına başlamaya hazır bir şekilde kocasına sokuldu.

Sonsöz

İki Sene Sonra

Stella, ailesi Noel akşam yemeğine gelmeden önce, hindiyi hazırlamayı tamamladı. Henry elini tuttu, onu yeni tadilattan geçirdikleri çiftlik evlerinin mutfağının rüstik parkelerinin üstünde çevirdi. Sonra onu öpüp oturma odasına geçti.

“Herkes gelmeden önce son birkaç şeyi daha hazırlamam gerek.”

Stella ona sırtıttı. “Birkaç şey derken patlamış mısırları kâselerini masalara dağıtmayı, dev erkanda futbol maçını açmayı ve biraları buzdolabına koymayı mı demek istiyorsun?”

Henry durup ona baktı. “Aklına başka bir şey geliyor mu?”

Stella güldü. “İhtiyacımız olan tek şey bunlar, değil mi?”

Henry evdeki tadilatları ikinci evlilik yıldönümleri ve Noel tatiline kadar bitirebilmek için ekibiyle birlikte gece gündüz çalışmıştı. Basamakların iki yanındaki geniş el yapımı tırabzanlar ve şömine rafları, taze kesilmiş her daim yeşil dalları, kırmızı renkli kocaman kurdeleler ve ufak kokına salkımlarıyla süslenmişti. Oturma odasının köşesinde devasa bir Noel ağacı duruyordu, çiftlikteki en büyük ağacı almışlardı. Ağacın en tepesinde Henry’nin eve modern bir hava vermek için inşa ettiği kubbeli

tavanın altında duran bir melek süsü vardı. Stella Henry'nin elden geçirdiği çömlek çarkına bile kırmızı kurdeleler bağlamıştı. Havadaki ufak hindistancevizi ve adaçayı kokusuyla ve şömine-
de yanan ateşle her şey kusursuzdu.

Henry bir sene peyzaj işiyle uğraştıktan sonra, tüm birikimlerini daha fazla elemen tutmak için harcamış, şirketinin iş alanını kapsamlı ev tadilatı ve peyzaj çalışmalarına dönüştürmüştü. O kadar başarılı olmuştu ki Nashville'deki birkaç tanınmış kişinin dikkatini çekmişti. Onların evlerini tadilattan geçirdikten sonra çalışmaları ulusal dergilerin kuşe sayfalarında yer almıştı ve Henry bu makaleleri çerçeveletip ev ofisinin duvarına asmıştı.

Ancak bir önceki hafta, esas işleri Stella üstlenmişti. Çobanpüsküllerinden yaptığı çelenkleri ağaçlara, verandaya açılan kapının üstüne de ökse otu asmıştı.

Mutfaktaki büyük adacığa tabaklar dolusu yan yemeği, patates ve sebze güveçlerini yerleştirmişti. Sonra servis kâselerine et sosu ve kızılık sosunu koymaya başlamıştı. Bay Ferguson'ın benekli kedisi Lucy, Stella'nın bacağına sürtünürken mırıliyordu. Yaşlı kedi yeni evini çok sevmişti ve yazın otlakta atlarla sıcak günlerin ve seyahat etmediğinde Mary Jo'nun kaldığı eski kulübelerine bakan büyük pencerenin önündeki güneş alan yerde uzun kışın günlerinin keyfini çıkarıyordu. Mary Jo orada bulunmadığı zamanlar için çiftlikte işlere yardım edecek kişiler tutmuştu ve her mevsimin birkaç haftasını hayal ettiği gibi dünyayı gezerek geçiriyordu.

Evde çok sayıda oda vardı. Giriş katında fazladan iki oda daha olduğu için oraya taşındıktan birkaç ay sonra Bay Ferguson'ı yanlarına almaya karar vermişlerdi. Noel Baba olmaya devam ettiğinden Noel vakti geçit töreni için rahatça buluşabiliyorlardı. Henry Stella'nın annesini sevindirerek her sene geçit törenini planlama işini üstlenmiş, bunda tıpkı Stella'nın babası gibi çok başarılı olmuştu. Stella'nın annesi yolun biraz ilerisinde oturu-

yordu ve hafta sonları Bay Ferguson'ı çiftçi pazarına ve çarşamba geceleri kilise buluşmalarına götürmekten keyif alıyordu.

Diğer odadan bir oğlan çocuğu, "Anne," diye seslendi. "Bana bak!"

Stella arkasına dönünce, Henry'nin oturma odasında Bay Ferguson'la birlikte oturduğu koltukta minik çocuğu bacaklardan havaya kaldırdığını gördü. Güldü. "Şekerlemen nasıldı, tatlım?"

"Güzeldi!" diye bağırdı minik çocuk, Henry onu havada sallarken.

Stella çocuğunun yemeğini çıkardı. Küp küp kesilmiş armut ve ufak brokoli saplarının yanına kusursuzca şekil verilmiş köfteler hazırlamıştı.

"Dawson, öyle rahat mısın?" diye sordu Stella kıkırdayarak.

"Elbette, gayet rahat," dedi Henry küçük çocuğun yerine. Evlat edindikleri oğullarının iki yanını gıdıklayınca, onun kahkahalar arasında karnını tutmasına neden oldu.

Yaklaşık olarak altı ay sürmüştü ama en sonunda Dawson'ı eve getirebilmişlerdi. Onunla vakit geçirdikten sonra Stella üç yaşındaki minik çocuk kadar kimseyi sevmediğini anlamıştı.

"Bu işi ne kadar da kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi Lily mutfağa girerken. Çikolatalı pastayı tezgâha koydu. İri karnını ovuşturdu. Evlendikten hemen sonra o ve Mateo yakınlarda bir ev bulmuşlardı ve üç aya kadar ilk bebekleri dünyaya gelecekti. Mateo el sallayıp merhaba dedi ve oturma odasında Henry ile Dawson'ın yanına gitti.

Dawson'ın yemeğini hazırlayan Stella, önceki gün oğlunun yardımlarıyla yaptığı paskalya çöreğini tezgâhta bir tabağa koydu. "Neyi kolaymış gibi gösteriyorum?"

Lily ona imalı bir bakış fırlattı. "Anneliği. Sana çok yakışıyor."

"Yakışıyor, değil mi?" dedi anneleri. Mutfaka girip onlara yardım etmek için ellerini yıkadı. Bir havluyla ellerini kurulayıp hemen işe koyuldu ve çöreğin üstüne pudra şekeri serpti.

Stella çok mutluydu. Dawson'la ilgilenmek için araştırma yazılarına ara vermişti ama hâlâ *Brain Borders Dergisi* için yarı zamanlı bir araştırmacı olarak çalışıyordu. Bu kararı vermekte hiç zorlanmamıştı. Stella ve Henry, Mary Jo'nun eşyaları çıkarıldıktan sonra o büyük çiftlik evine adım attıkları anda, Stella hayatının işinden daha önemli olduğunu anlamıştı. Sabahlarını yazılarını yazarak, günün geri kalanını Henry'nin tadilat işlerine yardım ederek, evlat edinecekleri küçük çocukları için hazırlayarak ve ailesiyle bir arada geçirmişti.

“Merhaba!” diye seslendi Mary Jo. Bir kolundan sarkan hediyeye torbalarıyla ve yanında kasabanın futbol kahramanı Charlie Jenkins'le içeri girdi. Belli ki Charlie lise dönemi boyunca Mary Jo'dan çok hoşlanmıştı ve yatırım amacıyla toprak satın almak için kasabaya geri geldiğinde ve Mary Jo'nun orada yaşadığını öğrendiğinde, onu aramıştı. O zamandan beri görüşüyorlardı.

Dawson babasının kucağından inip Mary Jo'nun yanına gitti ve kollarını bacaklarına doladı.

Mary Jo torbaları yere bırakıp küçük çocuğu kucağına aldı. “En sevdiğim yeğenim nasılmış bakalım?” Burnunu boynuna sürtünce, Dawson kıkır kıkır güldü. Stella bu sestten asla bıkmayacağını düşündü.

Henry ayağa kalktı. “Kimler hediyeler, akşam yemeği ve Noel pastası için hazır?”

Dawson halasını bırakıp babasına koşarken, “Ben, ben!” diye bağırdı.

Herkes ıslıl ıslıl ağacın etrafına toplandı ve Stella boynundaki Noel Elması'na dokundu. Babasına onu yanlarında hissettiklerini anlatmak için kolyeyi her sene takmıştı. Daha önceki hayatını düşündü ve bir an için hayatındaki tüm mutluluğa şükretti. Yanında dünyada en çok sevdiği insanlarla, her zaman hayal ettiği hayatı yaşıyordu. Kalabalık mutlu bir aile olarak hep birlikteydiler.

Jenny'den mektup

Selam!

Noel'de Buluşalım'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım içinize tatlı bir his yaymış, size Noel coşkusu yaşatmıştır.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını merak ediyorsanız, **aylık haber bültenime ve yeni kitap bildirimlerine şu adresten abone olabilirsiniz:**

www.itsjennyhale.com/email-signup

Bilgileriniz başka kimseyle paylaşılmayacak, sadece ayda bir kere haber bültenim ve zaman zaman yeni kitapların çıkış haberleri e-posta olarak yollanacak. Kitaplarımla ilgili son haberleri almak için sizleri bekliyorum. Dahası hediyeler, imzalı kitaplar, tarifler ve daha pek çok sürprizle de karşılaşacaksınız.

***Noel'de Buluşalım*'ı beğendiyseniz, satın aldığınız siteye bir yorum yazmanız beni çok mutlu eder.** Okurlardan geri bildirim almak, başkalarını kitaplarımı almaya teşvik ediyor. Bana verebileceğiniz en büyük hediyelerden biri bu.

Bu öyküyü sevdiyseniz ve birkaç mutlu son daha okumak isterseniz, şu adreslerde diğer romanlarıma göz atabilirsiniz: www.itsjennyhale.com ve www.harpethroad.com.

Görüşmek üzere, Jenny xo

- [jennyhaleauthor](#)
- [jhaleauthor](#)
- [jhaleauthor](#)
- www.itsjennyhale.com

